

Giới thiệu Công Cụ Trả Thù Của Ác Ma

Truyện Công Cụ Trả Thù Của Ác Ma của tác giả Lâm Tuyết Nhi là một câu chuyện ngôn tình sắc. Với các tình huống bi hài đan xen nhau, hứa hẹn sẽ là một câu chuyện hay gửi đến độc giả.

Không ức hiếp cô thật tốt hình như có lỗi với mình? Đáng ghét, đây là đạo lý khó hiểu làm sao. Nhưng cô lại cứ không có tiền đồ như vậy, bị tóm đúng nhược điểm.

Dùng dịu dàng thương tiếc hòa quyện nhiệt tình bá đạo, thành vũ khí sắc bén chinh phục cô. Dễ dàng khiến cho cô vừa khóc vừa la dưới thân thể anh, dục tiên dục tử... Như vậy cũng tốt, dù sao cô cũng bị ép gả cho một lão già...

Bạn đang đọc truyện *Công Cụ Trả Thù Của Ác Ma* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 1: Giới thiệu

Không ức hiếp cô thật tốt hình như có lỗi với mình?

Đáng ghét, đây là đạo lý khó hiểu làm sao.

Nhưng cô lại cứ không có tiền đồ như vậy, bị tóm đúng nhược điểm.

Dùng dịu dàng thương tiếc hòa quyện nhiệt tình bá đạo, thành vũ khí sắc bén chinh phục cô.

Dễ dàng khiến cho cô vừa khóc vừa la dưới thân thể anh, dục tiên dục tử...

Như vậy cũng tốt, dù sao cô cũng bị ép gả cho một lão già...

Bạn đang đọc truyện *Công Cụ Trả Thù Của Ác Ma* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 2: Chương 1.1

Editor: Puck

Người đàn ông đó do cha cô chỉ định cho cô, lớn hơn cô gần hai mươi tuổi.

Đây vốn là đám cưới kinh doanh, không hề có bất kỳ cơ sở tình cảm nào, chẳng lẽ cô chỉ có thể ngoan ngoãn mặc cho người ta định đoạt, không phải gả không thể sao?! Không cần... Cô không cần...

Thân thể mảnh khảnh co rúm lại bên cạnh khóm nguyệt quế, đài phun nước nhiều màu tinh xảo vô cùng tỏa ra ánh hào quang lấp lánh trong đêm, vài pho tượng nhập khẩu từ châu Âu trưng bày trong vườn hoa nhuốm gió thu, trù tiếng nước chảy và tiếng côn trùng kêu khê ra, xung quanh không hề có tiếng động gì, tạo thành đối lập mãnh liệt với cảnh tượng náo nhiệt trong nhà.

Lạc Dĩ Phương hít một hơi thật sâu, ép buộc mình tỉnh táo lại.

Lúc này, trong sảnh chính đang tổ chức một bữa tiệc khiêu vũ hoàn toàn mới, đó là cha cô đặc biệt cử hành vì cô... Oh, không đúng, chính xác mà nói, đây không phải là buổi khiêu vũ thuộc về cô, mà là bữa tiệc chúc mừng cha cô tìm kiếm được đối tượng hợp tác mạnh mẽ cho công ty Khánh Phú của ông.

Cô chỉ là một con cò, đẩy cô ra ngoài, mới có thể đổi lấy ích lợi.

Một giờ trước, cô còn bị cha kéo đến trước mặt người đàn ông nghe nói là chồng chưa cưới của cô, cố nén kích động nôn mửa, để cho cánh tay hơi mập của đối phương vòng chắc lên eo, miễn cưỡng nhảy hai bản, đã đạt tới cực hạn.

Cô không chịu nổi mùi nước hoa quá nặng trên người ông ta, không chịu nổi ánh mắt ti hí của ông ta lóe lên ánh sáng, cách ông ta nhìn cô, để cho toàn thân cô dâng lên khí lạnh đến buồn nôn, phát run từ trong lòng.

Cô muốn trốn, trốn thật xa, thoát khỏi tất cả ở đây.

Nhưng mà... Cô có thể chạy trốn tới nơi nào?

Huống chi, nếu cô trốn thật, mẹ phải làm sao? Mẹ vẫn ở trong viện dưỡng lão lâu dài, cần cô thường xuyên đi qua chăm sóc, cô không thể nói đi thì đi.

Thân thể vừa run rẩy một trận, Lạc Dĩ Phương rung mình, đã không phân ra rõ ràng lắm là lạnh bởi vì gió đêm, hay bởi vì cô vô cùng sợ hãi.

Trên cô đột nhiên truyền đến tiếng bước chân, cô hoảng hốt trong lòng, vội vàng ngược khuôn mặt nhỏ nhắn lên, phát hiện rõ ràng mình lại bị một bóng đen cao lớn của người khác bao phủ.

Cô thở khê, run rẩy đứng lên, tròng mắt mù sương nhìn vào đôi mắt sáng thâm thúy của phái nam, trong lòng không hề có cảnh báo trước bị một lực lượng nào đó hung hăng va vào.

Ánh mắt của người đàn ông này, trong tim tôi nghiền cứu mang theo sát tử, dưới ánh đèn nhiều màu trong đài phun nước chiếu rọi, lóe ra mũi nhọn có ý vị sâu xa.

“Cô có sao không?” Môi mấp máy, giống như sợ hù dọa cô, người đàn ông không có bất kỳ cử động gì, chỉ đứng nguyên tại chỗ lẳng lặng ngắm mắt nhìn cô.

Lạc Dĩ Phương không thể kiềm chế khê run, cảm thấy thật khó chịu đựng nổi.

Cô len lén chạy tới vườn hoa định một mình một lát nữa, bởi vì cô không có cách nào lưu lại trong sảnh chính, treo nụ cười đáng buồn đối phó với tất cả. Không ngờ tới, đáng về yếu ớt này bị người ta nhìn thấy hoàn toàn.

Thẳng sống lưng, cô lắc lắc đầu, đôi tay mảnh khảnh ôm chặt lấy mình.

“Tôi, tôi không sao.” Cô định nặn ra nụ cười lễ phép, đáng tiếc không thể nào thành công, cắn môi cúi cổ trắng xuống, cô xoay người rời đi, định mau chóng rời khỏi hiện trường.

Thứ nhất bởi vì vừa rồi cô quá lâu, đột nhiên đứng lên, hai chân hơi tê, một nguyên nhân khác là bởi vì cô đi quá nhanh, quá mau, đến nỗi không tới mấy bước, chân đi giày cao gót lập tức lao đảo, cả người nhếch nhác ngã về phía sau.

Cùng lúc, theo tiếng thở nhẹ của cô, va chạm vào trong lồng ngực rộng rãi bền chắc.

“Cẩn thận.” Hơi thở ấm áp nhẹ nhàng phát qua gương mặt cô, giọng đàn ông trầm thấp như rượu trộn lẫn mật, hun khiến người say.

Khuôn mặt nhỏ nhắn tái nhợt của Lạc Dĩ Phương nhuộm lên hai mảnh đỏ bừng, tay của anh vững chắc giữ eo nhỏ của cô, một luồng nhiệt kỳ lạ từ lòng bàn tay anh lộ ra, xuyên qua lễ phục cắt vừa người, lại tiến vào trong lỗ chân lông mịn màng của cô, khiến cho cô chịu hết nổi run rẩy.

Người đàn ông này... Rốt cuộc là ai?!

Tối nay nhân vật được mời tới dự tiệc ở nhà họ Lạc đều là người có mặt mũi, vì mở rộng thế lực trên thương trường, cha vội vã đẩy cô cho người nối nghiệp đời thứ ba của tập đoàn Thịnh Khang, cố gắng thúc đẩy đám hỏi hai nhà.

Vừa rời trong sảnh chính, đây trong đầu cô chỉ muốn tránh tiếp xúc với người đàn ông trung niên sẽ trở thành chồng cô, trốn đến chỗ không người thờ gập lấy hơi, vốn không lưu ý đến người quanh mình.

Cô rất xác định, bản thân chưa bao giờ nhìn thấy người đàn ông trước mắt, nếu như đã từng gặp, cô nhất định sẽ không quên.

Hình dáng ngũ quan của người đàn ông này thật sâu sắc, mặt mày anh tuấn, sống mũi thẳng tắp lại hơi kiêu ngạo, môi mỏng, cộng thêm hàm cương nghị, tóc của anh hơi xoắn tự nhiên, khê rừ xuống trán rộng, khiến cho khuôn mặt tuấn tú hơi thô kệch trở nên mềm mại mấy phần.

“Lạc tiểu thư, cô có sao không?”

“A?!” Bị anh gọi, Lạc Dĩ Phương định thần lại, phát hiện mình lại ngẩn ngơ nhìn người ta, cô buông tiếng thở dài trong lòng, dấy sóng càn chạy trên mặt, “Anh biết tôi là ai?”

“Đương nhiên, ngay từ đầu buổi tiệc, tổng giám đốc Lạc kéo tay cô xuất hiện, sao tôi không hiểu được thân phận của cô?”

Nhớ tới bữa tiệc trong sảnh chính, Lạc Dĩ Phương vô thức cắn bờ môi mềm mại, trên tron dưới bóng nhạt, không để ý tới động tác nhỏ này của mình khiến ánh mắt người đàn ông thâm trầm thêm mấy phần.

“Tôi không sao rồi... Tôi, cảm ơn anh.” Cô nói lắp bắp, không dám nhìn vào đôi mắt mang nét cười của anh, bàn tay nhỏ bé dán lên lồng ngực phái nam phát hiện thấy cơ thể phía dưới vô cùng rắn chắc, vội vàng thu về, lúng ta lúng túng nói: “Tiên sinh, ngài có thể buông tôi ra không? Tôi... Tôi thật sự không sao đâu...”

“Đường Liệt.” Hơi thở ấm áp một lần nữa quết nhẹ lên da thịt cô.

“Hà?”

Người đàn ông khẽ vênh môi, giọng điệu bình ỏn: “Tôi tên Đường Liệt, Đường trong Đường triều, Liệt trong liệt tửu *. Cô có thể gọi thẳng tên tôi.”

(*) Đường triều: thời nhà Đường. Liệt tửu: rượu mạnh.

Liệt tửu... Lạc Dĩ Phương có áo giáp kỳ dị, ngực nóng lên, bụng nóng lên, khí nóng vô hình kia len vào trong máu, thật sự rót rượu mạnh xuống, mà rượu mạnh đáng sợ kia còn đang len men trong người...

Trời ạ! Cô đây là làm sao?! Lại nghĩ lung tung những thứ có, không có, chuyện khiến cô rầu rĩ còn chưa đủ nhiều sao?

Thu hồi tâm tư lần nữa, Lạc Dĩ Phương thử đẩy anh, “Đường tiên sinh, mời buông tôi ra, làm ơn.”

Đường Liệt vốn không để ý đến yêu cầu của cô, hai cánh tay khur khur cố chấp ôm lấy cô, một tay thậm chí chậm rãi đặt dưới eo cô, đè cô về phía mình.

“Tại sao? Cô đang sợ cái gì? Có phải sợ tôi ôm cô như vậy, nếu như bị ông xã tương lai của cô nhìn thấy, sẽ tạo thành hiểu lầm không?” Anh nói lạnh nhạt, ánh mắt sâu thẳm lướt trên khuôn mặt nhỏ nhắn thanh tú của cô.

Lạc Dĩ Phương thở khẽ một hơi, cảm thấy thật khó có thể, không khỏi giằng co trong lòng anh, “Buông tôi ra, Đường tiên sinh, anh... Anh không nên làm vậy...”

Đối mặt với từ chối yếu ớt không có lực của cô, Đường Liệt chỉ thông thả ung dung nhếch khẽ môi mỉm, thần thái trầm ỏn khiến cho người ta không nhìn ra suy nghĩ.

Sau một khắc, anh ngược lại ngoài dự đoán đáp ứng yêu cầu của cô, hai tay thả lỏng, khiến cho hai chân đang lơ lửng của cô rơi xuống đất.

“A! Đau...” Hai chân đeo giày cao gót vừa rơi xuống đất, Lạc Dĩ Phương mới giật mình nhận ra tình thế nghiêm trọng cỡ nào.

Gót giày tám phân ở chân trái bị cô không cẩn thận đạp gãy khi vội vã chạy đi, tiếp theo đó mắt cá chân bị trật, nếu không phải Đường Liệt kịp thời cho đỡ dựa vào, cô vốn không đỡ được thân thể.

“Đau quá...” Cô không muốn khóc, nhưng nước mắt lại tự động trôi ra khỏi hốc mắt.

Bàn tay buông eo nhỏ nhắn của cô ra trong nháy mắt lại ôm chặt lấy cô, lần này cô không giẫy giụa nhiều, chỉ dựa vào trong khuỷu tay cường tráng của anh, đau đến miệng nhỏ hút khí.

“Nếu không xử lý từ từ, chờ lát nữa sẽ sưng lên nghiêm trọng hơn.” Đường Liệt trầm thấp nói, giống như đã sớm dự đoán chính xác cô gái nhỏ không trốn thoát được bàn tay của anh.

Bỗng nhiên, anh hơi khom người bế ngang eo cô lên, thân thể nhẹ nhàng mềm mại không xương, đối với anh mà nói, gần như còn nhẹ hơn sợi lông vũ, vốn không có chút sức nặng gì.

Lạc Dĩ Phương sợ hết hồn, trong mắt còn nén lệ, khẩn trương ra tiếng: “Đường tiên sinh, anh... Anh làm gì đấy? Mau thả tôi xuống...”

Anh cúi mặt tuần mỹ liếc nhìn khuôn mặt nhỏ nhắn ửng hồng, cười như không cười nói: “Bỏ em xuống làm gì? Để em kêu đau lần nữa, một lần nữa ngã vào trong lòng tôi sao? Căn gì phiền toái như vậy, dù sao em khiến cho tôi xác định ôm rồi, vậy thì hào phóng một chút, tôi nghĩ lồng ngực của tôi đủ rộng rãi rồi, dựa vào đó nên thật thoải mái mới đúng.”

“Hà?” Người đàn ông này nói những gì! Vương bà buôn dưa *, mèo khen mèo dài đuôi... Khuôn mặt nhỏ nhắn của Lạc Dĩ Phương đỏ đến lợi hại, ngẩn ngơ nhìn anh, cũng không biết nói gì cho phải.

(*) Vương bà buôn dưa: Vương bà thật ra là đàn ông, tên gọi Vương Pha, vì dẻo mồm dẻo miệng lại thích nhiều chuyện nên được đặt biệt danh là Vương bà. Vương bà sống ở thời Tống là một người chuyên bán dưa của người Hồ. Dưa của người Hồ tuy rất ngon nhưng vì xấu xí nên người Trung Nguyên không mua. Do đó, Vương bà không ngừng tự khen dưa của mình, xé cho mọi người ăn thử. Cuối cùng có một người ăn thử thấy rất ngon, từ đó danh tiếng dưa của Vương bà truyền xa. Đời sau dùng câu thành ngữ này để chỉ những người tự khen mình theo một ý tốt, chứ không phải là khoe khoang khoác lác.

Một mặt không muốn xấu hổ trước mặt cha và đông đảo khách mời, một mặt khác là vội vã chỉ muốn thoát khỏi người đàn ông cao lớn khiến cho nhịp tim cô tăng nhanh tốc độ khó hiểu, cho nên khi Đường Liệt hỏi phòng ngủ của cô ở đâu thì mặc dù Lạc Dĩ Phương không tình nguyện, lại ngoan ngoãn chỉ đường, để cho hai người thuận lợi tránh đám người trong sảnh chính, lặng lẽ đi từ cửa hông lên cầu thang, trở lại phòng cô ở lầu ba.

Bạn đang đọc truyện *Công Cụ Trả Thù Của Ác Ma* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 3: Chương 1.2

Editor: Puck

Đây là một phòng ngủ nữ tính cực kỳ sạch sẽ ấm áp, cả bộ giường nệm và bộ sofa ghế dựa bày bên cửa sổ đều dùng vải quilt * làm thành, màu sắc phối hợp thiên về màu vàng nhạt, thêm cả bức rèm cũng chọn màu cùng tông, màu vàng nhạt dưới ánh đèn, cả căn phòng có vẻ vô cùng ấm áp, rất có thể khiến cho người ta thả lỏng tâm trạng.

(*) vải quilt: Quilt là dạng vải ghép từ nhiều loại vải khác nhau để tạo nên một tổng thể hài hoà về màu sắc và bố cục. Việc lên maket là công đoạn đầu tiên và quan trọng trước khi tiến hành chọn vải cho phù hợp với màu sắc trong thiết kế. Vải phải phong phú với hàng trăm loại đủ mọi màu và sắc độ khác nhau. Một sản phẩm được tạo thành bởi rất nhiều miếng vải nhỏ khác nhau, trước khi được chần một lớp bông mỏng. Cách làm đó gọi là quilt - nghệ thuật chần bông, ghép vải. Sản phẩm tạo ra bởi nghệ thuật quilt được nhiều người ưa chuộng, qua rất nhiều thời kỳ và ở các nền văn hóa (Nguồn: ngoisao.net)

Nhưng vào giờ phút này, toàn thân Lạc Dĩ Phương thất chặt, trái tim nhảy thình thịch thình thịch.

Trừ cha mình là Lạc Khánh Đào ra, đây là lần đầu tiên phòng ngủ của cô có người khác phái bước vào, không biết xảy ra chuyện gì, nhưng có một cảm giác bị xâm phạm, giống như đường ranh giới vô hình trước nay giữ nghiêm, dễ dàng đã bị người đột phá, mà cô không hề chuẩn bị chút tâm tư nào.

Mùi vị này rất không dễ chịu, khiến cho cô không hề thấy cảm giác an toàn, đối với người đàn ông tự xưng là “Đường Liệt này, trong tiềm thức của cô có một giọng nói nhỏ nhỏ không nhắc nhở cô tỉnh táo, muốn cô mau chóng rời khỏi nhân vật như thế, nếu không... Hậu quả không thể tưởng tượng nổi.

Về phần “Không thể tưởng tượng nổi” như thế nào? Lúc này trong lòng cô còn nhìn không thấu, chỉ hiểu kể từ bắt đầu gặp gỡ anh, trái tim của cô đã nhảy được quá nhanh, nhanh đến mức cô phải khẽ nhếch cái miệng nhỏ nhắn hút khí, mới có thể miễn cưỡng lấy được đầy đủ dưỡng khí.

Sau khi tiến vào phòng ngủ, Đường Liệt tao nhã đặt cô lên giường.

Lạc Dĩ Phương vùng trộm liếc nhìn một bên gò má tuần tú của anh, cố gắng ổn định suy nghĩ, nhẹ nhàng nói: “Cám ơn anh.”

Từ nhỏ cô đã được nhận giáo dục tốt đẹp, tính tình lại ôn hòa, là một người ngoan ngoãn chính hiệu, mặc dù sự có mặt của anh khiến cho cô khản trương, nhưng dù sao cũng coi như nhận sự giúp đỡ của anh, rất cần phải nói cám ơn.

Thân thể Đường Liệt thẳng tắp, từ trên cao nhìn xuống đưa mắt nhìn cô, vẻ mặt bí hiểm. “Người đẹp gặp rủi ro, có thể giúp đỡ là vinh hạnh của tôi.”

Anh thành tâm khen ngợi dung mạo của cô đẹp đúng không? Hay vẫn là mở miệng nói giỡn một chút? Gò má Lạc Dĩ Phương nhuộm lên hai khối đỏ bừng, lại cảm thấy hồ hấp không thuận.

Đừng nghĩ loạn! Chuyện cần cô hao tâm tổn trí còn không đủ nhiều sao?

Theo thói quen cần cần môi mềm, cô hít sâu một hơi, lấy dũng khí nghênh đón ánh mắt anh.

“Đường tiên sinh, rất cảm ơn sự giúp đỡ của anh, bây giờ... Có phải có thể mời anh rời đi rồi không? Tôi... Tôi... Há?!” Giọng nói đột nhiên tắc nghẹn trong cổ họng, cô há to miệng nhỏ nhắn, chỉ ngây ngốc nhìn anh ngồi xổm người xuống, quỳ một chân xuống trước mặt cô, theo đó, bàn tay thô ráp thể mà lại vén gấu váy cô lên, còn tự chủ trương cỡi giày cao gót trên chân trái của cô.

“Đường tiên sinh, anh -”

“Gọi tôi Đường Liệt. Hoặc là, đơn giản một chữ ‘Liệt’ cũng có thể.” Ánh mắt của anh giống như nhà giả kim, ánh sáng tràn ngập kỳ dị lại khiến cho người ta mơ mộng, thần nhiên mà liếc nhìn khuôn mặt nhỏ đỏ bừng của cô, tầm mắt lại chiếu lên mắt cá chân bị trọc, nhìn cẩn thận.

Hơi thở của Lạc Dĩ Phương không ổn định, cô nặng nề cần môi, theo phản xạ định rút chân trái về từ trong hai bàn tay ấm áp của anh.

“Đừng cử động, gần em hơi bị sai chỗ, chỉnh lại là được rồi, nếu không lập tức xử lý, tình huống sẽ chuyển biến xấu.” Anh như thế nào cũng không buông tay.

“Không cần, anh, anh buông tôi ra, tôi nghỉ ngơi một chút sẽ tốt, Đường tiên sinh, anh -” khi cô đang từ chối thì Đường Liệt bỗng dừng lại gần, môi lười mất đi giọng nói.

Anh đang làm gì? Tại sao lại tiến vào gần như vậy? Gần đến cô có thể nhìn thấy bản thân rõ ràng trong đáy mắt ngăm đen thâm thúy của anh.

Trong giây lát Lạc Dĩ Phương chợt hiểu ra, anh anh anh... Lại đang hôn cô!

“Không... Không được... Ừm ừm... Buông ra...” Cô mơ hồ không rõ mà chống lại, hơi thở của đàn ông nhân cơ hội mà xông vào, cái lưỡi xảo quyết quỳn rũ cái lưỡi thom tho của cô, hết lần này đến lần khác dây dưa, mút, ép cô nhảy múa theo, buông dao đầu hàng dưới sự trêu chọc cao siêu của anh.

Đây là cảm giác như thế nào? Một giây trước vẫn còn như mưa to gió lớn tấn công ý chí của cô, ngay sau đó lại như thuyền nhỏ trên mặt biển tĩnh lặng, bay bổng lay động trong biển rộng vô biên vô hạn...

Lạc Dĩ Phương bị hôn đến mơ mơ màng màng, toàn bộ trong mũi đều là mùi vị phái nam lạnh lẽo thoải mái của anh, bàn tay nhỏ bé lúc trước vẫn đẩy ra bất tri bất giác đã túm chặt lấy âu phục của anh, cô khó thở, lông mi dài vô lực khép hờ, khuôn mặt trái xoan thanh tú xinh đẹp tụ máu đến đỏ bừng.

Sau một lát, Đường Liệt cuối cùng “Tốt bụng” mà buông miệng nhỏ của cô ra, chấm dứt nụ hôn thiên lôi câu động địa hỏa *.

(*) Thiên lôi câu động địa hỏa: 天雷勾地火

Nghĩa đen: Thiên lôi (lửa trời) dẫn động địa hỏa (lửa đất)

Nghĩa bóng: Âm chỉ trạng thái kích tình nóng bỏng giữa đôi tình nhân.

“Xem ra chắc chưa có ai dạy em, lúc hôn môi với đàn ông phải nhớ hô hấp.” Tròng mắt đen sâu chớp chớp, chớp lên sáng rờ trên người.

Đến mấy phút đồng hồ, đại não Lạc Dĩ Phương hoàn toàn trống rỗng, chỉ có thể ngu ngơ mà nhìn khuôn mặt anh tuấn gầy trong gang tấc, bầu ngực bị lễ phục trễ ngực bọc lại kịch liệt phập phồng.

Đường Liệt nhìn cô một cái thật sâu, khoe môi phác họa nhếch lên một đường cong.

“Trời ơi... Em có biết đáng về em bây giờ không, giống như con thỏ nhỏ lầm lỡ xông vào cạm bẫy, đôi mắt tròn xoe mơ màng lại vô tội, giả bộ đáng thương...” Giọng của anh đột nhiên trầm thấp xuống, khàn khàn mà thôi hơi nóng bên tai cô, “Không ăn hiếp em cho tốt tiếp, giống như rất có lỗi với bản thân.”

Đôi chân mày thanh tú của Lạc Dĩ Phương chau lên, đang định lên tiếng, nhưng môi lưỡi như rượu mạnh của người đàn ông lần nữa tới gần, cô bị bắt giữ chặt chẽ, dưới tầm dò nóng hổi và dây dưa của anh phát ra nức nở nghẹn ngào yếu ớt.

“Gọi tôi Đường Liệt.” Môi của anh dôi về phía tóc mai bên tai cô, ngửi ngửi hương tóc cô, khẽ cắn da thịt cô, ấn xuống ký hiệu thuộc về anh, khí phách mà nói nhỏ: “Tôi nghĩ, sau khi trải qua tối nay trở đi, em và tôi nhất định càng ngày càng quen thuộc đối phương, càng ngày càng dung nhập vào cuộc sống lẫn nhau, Dĩ Phương... Em thật đẹp, nếm thật ngọt...”

“Ừm... Ừ hừ...”

Lạc Dĩ Phương không hiểu được vì sao sự việc lại có thể diễn biến thành như vậy? Anh rõ ràng chính là người không quen biết, tại sao trong nháy mắt giống như gắn sát thân thể và trái tim cô?!

Anh thân mật mà gọi tên cô, dường như từ lâu rồi, rất lâu trước kia, đã biết cô rồi.

Cô bị Đường Liệt ôm vào lòng, cả hai ngã nhào trên giường êm ái, thân hình to lớn của anh vây lấy giữ cô lại, không đề lên cô, nhưng hoàn toàn không cho cô cơ hội thoát thân.

Không đúng! Không thể... Cô nên phải bỏ ra toàn bộ khí lực bản thân giãy dụa, chống cự và lớn tiếng kêu cứu, không thể mặc anh cần anh cứ lấy.

Nhưng mà... Trong nụ hôn bá đạo của anh âm thầm mang theo mềm mại kinh người, hơi thở của anh đầy những hệ số khiến người ta rung động, hai cánh tay ôm lấy cô lại cường tráng như thế, cô lại... Có ảo giác được che chở, giống như mình là cô bé nhỏ nhỏ, có thể thoải mái làm nũng trong ngực anh, chuyện gì cũng không cần phiền muộn.

Tại sao có thể như vậy...

“A -” Bỗng dưng, mắt cá chân bên chân trái truyền đến một cơn đau đón đáng sợ, Lạc Dĩ Phương không khỏi khom lưng kêu lên, nước mắt trong suốt tràn ra theo hốc mắt.

“Ngoan... Đã không đau, đã không đau...”

Thì ra, Đường Liệt thừa dịp hôn cô gái nhỏ ngọt ngào như đường phía dưới đến ý thức trôi nổi thì một tay lặng lẽ đề lên chỗ vết thương của cô, bắt ngừng sức, đẩy chỗ gân bị sai về chỗ bình thường.

“Hu... Đau quá, vẫn còn đau quá...” Lạc Dĩ Phương bám lấy bờ vai rộng lớn của anh, trong lòng run rẩy, giống như tìm được một người có thể thổ lộ tất cả bí mật, tự nhiên mà làm nũng với anh, khát vọng lấy được nhiều cưng chiều yêu thương hơn từ anh.

Có lẽ, cô bị điên rồi, quá khát vọng được quý trọng, được cưng chiều, mới có thể không biết thẹn mà mềm lòng dưới cái ôm của một người đàn ông xa lạ, đòi hỏi một chút ấm áp từ anh.

“Đều tại anh, khiến cho người ta đau quá, hu hu... Đều tại anh...” Nước mắt của cô càng dữ dội.

Đường Liệt hôn nhẹ lên má phẩn ướt át của cô, đầu lưỡi cuốn đi từng giọt lệ giống như từng hạt trân châu, động tác mềm mại đến khiến cho cô cảm thấy

xót xa trong lòng.

“Xin lỗi, đều tại tôi không tốt, tôi cho em đánh, cho em hả giận được không? Suyt... Đừng khóc...”

Môi không ngừng thì thầm một lần nữa che lên cái miệng nhỏ nhắn, anh hôn đến triệt để như vậy, khiến cho cô quên rơi lệ.

Bàn tay to tới tới lui lui vuốt ve thân thể yếu đuối của cô, lén lút tìm khóa kéo lễ phục, chậm rãi kéo xuống.

“Trời ơi... Em sờ thật mềm, thật trơn...” Theo tán thưởng thô ráp của anh, bàn tay phải nam trượt vào dưới vải vóc bằng gấm màu đen, phủ lên bầu vú trần không mặc đồ lót của cô, bừa bãi mà xoa lấy.

“Ừ... Anh... Hmm a...” Lạc Dĩ Phương cảm giác trước ngực chợt lạnh, lễ phục phút chốc còi đến bên hông, vú nhỏ đẩy đà di ien n#dang# yuklle e#q quiq on hoàn toàn lộ ra, hai nú hoa đã sớm đứng sừng sững bất khuất, trần ra màu hoa hồng đẹp mê người.

Ánh mắt Đường Liệt tối đi, trong cổ họng vang ra tiếng vang kỳ dị.

Anh vô cùng thân thiết mà nâng trọng lượng tươi tốt này lên, đầu ngón tay treu chọc néo một bên vú, há mồm ngậm lấy bên kia, đầu lưỡi chơi đùa về ài vòng, hoặc nặng hoặc nhẹ bú, cắn lấy...

“Đường, Đường Liệt...” Lạc Dĩ Phương kêu tên anh, thân thể mềm mại nóng lên không dứt cũng hướng về phía anh, liên tiếp thào chạy dưới công kích đáng sợ của anh.

Muốn nắn cô dâm dăng cũng được, muốn cô không biết then cũng không sao cả, trong lòng cô chịu quá nhiều áp lực, mà anh giống như dỗ dành cô trút ra tất cả, muốn cô bất chấp tất cả mà buông thả mình, khiến linh hồn chạy trốn khỏi đau khổ và đóng chặt.

Một loạt tiếng bước chân dồn dập đi lên cầu thang, đi về phía phòng ngủ của cô, càng ngày càng đến gần.

Không hề báo động trước, cửa phòng ngủ bị người dùng sức đẩy ra –

“Hai người đang làm gì?!” Giọng nói mang lửa giận ngút trời đột nhiên vang lên.

Linh hồn đang bay lượn của Lạc Dĩ Phương trong nháy mắt hung hăng bị kéo trở lại, cô không biết sinh ra sức lực từ chỗ nào, bỗng chốc đẩy Đường Liệt ngồi dậy, túm lấy cái mền che giấu nửa thân trần phía trên của mình.

Cô vô cùng sợ hãi nhìn cha mặt xanh mét, cái miệng nhỏ nhắn bị hôn đến sưng mấp máy, làm thế nào cũng không thốt ra tiếng.

Bạn đang đọc truyện *Công Cụ Trả Thù Của Ác Ma* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 4: Chương 2.1

Editor: Puck

“Cha...” Lạc Dĩ Phương ngờ ngác phát ra âm thanh, thấy cha xanh mặt đến gần, còn chưa kịp phản ứng, một cái tát thanh thúy vang lên, gương mặt đã bị cái tát tại mạnh.

Lạc Khánh Đào định trở tay cho con gái thêm một cái tát nữa, dạy dỗ con bé cho tốt, nhưng một bàn tay có lực đột nhiên đưa ra từ bên cạnh, vững vàng bắt lấy bàn tay ông.

Lửa giận của ông lên cao nhìn sang bên, vừa vặn đối diện với hai mắt sâu thẳm của Đường Liệt, trong lòng lại rét lạnh.

“Cậu là ai?!” Lạc Khánh Đào trầm giọng hỏi.

Đường Liệt khẽ mỉm cười, nhưng nụ cười không đạt tới đáy mắt, “Đường Liệt.”

Chân mày ngọn núi của Lạc Khánh Đào khẽ nhíu lại, “Bữa tiệc của tôi không mời nhân vật như cậu, cậu tự tiện xông vào nhà tư, tôi có thể kiện cậu.” Đáng hận hơn chính là, cậu ta lại dám hấp dẫn con gái của ông lên giường! Nếu chuyện này bị người của tập đoàn Thịnh Khang sắp thành thông gia biết được, hậu quả khó mà lường.

Nghe vậy, Lạc Dĩ Phương không để ý đến gương mặt sừng đỏ, vội vàng nhảy dựng lên định giật bàn tay Đường Liệt đang giữ cổ tay cha, gấp rút nói: “Cha, anh ấy, anh ấy là bạn của con, là con mời anh ấy tới, ngài không cần tức giận, là con không tốt, con nên sớm giới thiệu hai người biết nhau sớm một chút...”

Hai mắt Đường Liệt híp lại, bí hiểm mà liếc nhìn cô.

Lạc Dĩ Phương đồng thời nhìn về phía anh, trong mắt đẹp sinh ra cầu xin. Cô nói dối vì anh, cầu xin không tiếng động ở đó, liệu chết dè nén sợ hãi.

Cầm Đường Liệt khẽ căng thẳng, cuối cùng buông tay ra, không tiếp tục làm khó Lạc Khánh Đào. Anh nhìn chăm chú vào Lạc Khánh Đào, lạnh nhạt mở miệng, “Lạc tiên sinh nếu muốn đi kiện cáo tôi, tôi vô cùng hoan nghênh, dù sao kiểu người vô danh tiểu tốt như tôi, tuyệt đối không sợ mất mặt, nhưng mà Lạc tiên sinh lại khác, chuyện nhanh chóng bàn làm thông gia giữa công ty Khánh Phú của ngài và tập đoàn Thịnh Khang, tôi nghĩ Lạc tiên sinh không hy vọng vào lúc đó sẽ truyền ra bất kỳ tin tức xấu gì đi?”

Mặc dù giọng điệu của anh lạnh nhạt, nhưng ý tứ uy hiếp lại rất nồng đậm, rõ ràng nói nếu như muốn quây lớn chuyện, anh hoàn toàn giờ hai chân hai tay tán thành.

“Mây...” Không ngờ thẳng nhóc này hoàn toàn đoán trúng điểm kiêng dè của ông, sắc mặt Lạc Khánh Đào càng khó coi hơn rồi.

Tình huống giường cung bật kiếm này khiến Lạc Dĩ Phương hoang mang lo sợ, mặc dù phía dưới vẫn mơ hồ truyền đến tiếng nhạc trình diễn tuyệt đẹp, nhưng không khí trong phòng lại hồng hét tới cực điểm.

Cô sợ hãi nhìn về phía cha mình, “Cha... Ngài đừng nóng giận, là lỗi của con, con không nên -”

“Mây cũng biết lỗi sao?! Sẽ phải đính hôn với nhà họ Thịnh, lại còn trốn trong phòng phóng đấng với người đàn ông khác! Mây cứ không biết thẹn, đề tiện như vậy?! Lạc Khánh Đào tao sao có thể có người con gái như vậy?! Tao nói cho mây biết, nếu kết hôn kia không thành, vậy mây và người mẹ điên của mây cút đến chân trời cho tao! Mây cũng đừng nghĩ đến sẽ được chia dù chỉ một xu trong tài sản của tao!”

Khí nóng bất chợt xông lên hốc mắt và lỗ mũi, Lạc Dĩ Phương liều mạng nhin không roi lệ, tay nhỏ bé nắm chặt thành quyền, móng tay cũng cắm vào trong lòng bàn tay rồi, “Ngài yên tâm, con... Con sẽ gả.”

Không phải vì phân chia gia sản, cô vốn không thiếu những tiền kia, nhưng mẹ cần điều dưỡng lâu dài, lại không thể không có tiền.

Cô hít sâu một hơi, khó khăn lắm mới giữ vững tâm tư, nói tiếp: “Cha, vậy... Ngài không nên làm khó bạn của con, có được không? Anh ấy sẽ rời đi ngay lập tức, chúng con cũng sẽ không gặp mặt lại.”

Nói xong, cô nhanh chóng liếc nhìn Đường Liệt, lặng lẽ nhớ khuôn mặt anh tuấn hào phóng của anh vào trong đầu.

Lạc Khánh Đào không lên tiếng, chỉ trầm mặt, nhìn chăm chăm vào Đường Liệt.

Khi Lạc Dĩ Phương khăn trương đến tim sắp nhảy ra khỏi cổ họng, tất cả trong lòng bàn tay đều là mồ hôi thì Đường Liệt cuối cùng nhướn mày, đáng vẻ cả lo phật phơ nhún nhún vai.

“Nếu làm cho không thoải mái như vậy, lưu lại cũng không có ý tứ. Chỉ có điều bây giờ tôi rời đi, không có ý rằng sau này không lại xuất hiện.”

“Mây -” Lạc Khánh Đào giận đến đỏ mặt tía tai.

“Còn nữa,” Ánh mắt của Đường Liệt trở nên sắc bén như dao, không chút lưu tình bắn về phía Lạc Khánh Đào, “Ngài tốt nhất nên kiềm chế một chút, đừng động tay động chân đánh cô ấy.”

“Mây... Mây...”

Không đợi Lạc Khánh Đào nặn ra lời, Đường Liệt lạnh lùng nhếch môi, lại sâu sắc liếc nhìn cô gái nhỏ đang sững sờ bên cạnh, lúc này mới tao nhã xoa người, đẩy cửa phòng rời đi.

Lớp học “May đan Ôn Hinh” trong hẻm nhỏ phía đông có diện tích chừng bốn mươi mét vuông, bên trong có hai gian phòng một lớn một nhỏ, một bên dùng để lên lớp học đan, một bên đặt vài máy may nhỏ bèn, dùng để lên lớp học may, về phần phòng nhỏ nhất thì dùng để coi như phòng làm việc kiêm phòng nghỉ ngơi.

Lạc Dĩ Phương là giáo viên dạy đan ở nơi này.

Từ nhỏ cô đã thích nghịch sợi len, kết hợp đa dạng, còn đã từng nhận được giấy khen trong mấy cuộc thi quốc tế, cũng xuất bản được hai, ba cuốn sách dạy đan.

Chỉ có điều, cô cũng không phải người phụ trách nơi này, chủ nơi này tên Ôn Hinh, là bạn học đại học tốt nhất của cô, mà giáo viên dạy may chính là bản thân chủ nhân.

“Lần sau cẩn thận một chút, đừng khiến cho mặt đưng bị thương nữa.” Ôn Hinh cau mày, mọi cách bắt bẻ mà nhìn chăm chăm vào vết đỏ trên má trái Lạc Dĩ Phương, thấy thế nào cũng không vừa mắt.

Mới vừa lên hết khóa học đan buổi chiều, buổi tối không sắp xếp lớp học, Lạc Dĩ Phương đi vào phòng làm việc nhỏ uống ly nước, nghe bạn tốt dặn dò, cô khẽ mỉm cười, ôn hòa gặt đầu.

“Tớ biết rõ, tớ sẽ cẩn thận.” Cô nói dối Ôn Hinh, không giải thích rõ ràng lý do vết thương trên mặt.

Ôn Hinh dí dõm nhìn nhẩn mũi, “Biết là tốt rồi, cậu đừng tưởng rằng mình đoan trang trời sinh cứ như vậy không quan trọng, lần tới nếu không cẩn thận đụng phải nghiêm trọng hơn, mặt mày thật sự hốc hác, đến lúc đó đừng khóc cho tớ xem.”

Lạc Dĩ Phương bị vẻ mặt phong phú của cô ấy chọc cho bật cười, nhận dạy bảo nói: “Dạ, bà chủ lớn Ôn, tôi sẽ rất cẩn thận, rất cẩn thận, cố gắng không để cho trên mặt bị thương, trở ngại đến mắt của ngài.”

Cô hiểu bạn tốt đang quan tâm cô, trái tim giống như đang ngâm trong băng lạnh thoáng chốc hơi ấm áp, mà chính là ấm áp, cha còn chưa từng cho cô.

Thật đáng buồn...

Lạc Dĩ Phương cười khổ trong lòng.

“Tớ đi trước, có chuyện gì gọi vào điện thoại di động của tớ.” Cô dịu dàng nói, nhanh chóng dọn dẹp xong đồ đạc, vẫy vẫy tay với Ôn Hinh, một mình đi ra hẻm nhỏ, chuẩn bị bắt taxi điện ngầm về nhà.

Cầm quai giỏ xách, cô khẽ cúi thấp đầu, theo bước chân chậm rãi, suy nghĩ tự nhiên mà quay trở lại đêm qua, trở về người đàn ông kỳ lạ đó.

Tối hôm qua sau khi anh rời đi, cha không tiếp tục đánh cô hay nể cô, nhưng cô hiểu rõ trong lòng, đó là bởi vì bữa tiệc quan lại tụ tập dưới lầu còn cần ông giữ thể diện, ông không có thời gian đi “Dạy dỗ” cô từ từ.

Cô bị buộc không cho phép bước ra cửa phòng một bước, không cho phép xuống lầu lần nữa, bởi vì gò má bị đánh đã sưng lên rất rõ ràng, trong lúc nhất thời vốn không thể gặp người.

Nói thật, cô thế mà lại cảm thấy giải thoát.

Ngay cả chỉ là một đêm ngắn ngủi, ngày mai đi @en*dyan(lee^qu.donn) tỉnh lại vẫn phải tiếp tục đối mặt với thực tế, cô vẫn cảm thấy bị một cái tát này, đáng giá.

Chỉ có điều đêm qua trước khi đi ngủ, trong đầu cô không ngừng hiện lên bóng dáng cao lớn của người đàn ông kia, nhớ tới anh nói chuyện, đáng vẻ, nhớ tới anh ngăn con tức giận của cha, cũng nhớ tới anh làm những chuyện kia... Những chuyện rất thân mật kia.

Quả thật giống như bị ma nhập vậy, cô không cách nào giải thích được tâm tình của mình, không hiểu tại sao hai người mới biết nhau không tới mấy phút, cô lại hòa tan trong cái ôm của anh, run rẩy trong nụ hôn của anh.

Chẳng lẽ, thế gian này thật sự tồn tại “Người có duyên”?

Không cần chung đụng thời gian dài, hiểu rõ, một khi gặp gỡ, cũng đủ để lưu lại trí nhớ không thể phai mờ trong lòng nhau...

Ôi, không nghĩ nữa, không nghĩ nữa!

Cô và Đường Liệt sẽ không gặp mặt lại, vĩnh viễn cũng sẽ không.

Bạn đang đọc truyện *Công Cụ Trả Thù Của Ác Ma* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 5: Chương 2.2

Editor: Puck

Lạc Dĩ Phương khẽ cắn môi mềm theo bản năng, ảo não vỗ vỗ gương mặt, nghiêm khắc khiến cho chính mình cho dù như thế nào cũng phải vứt bỏ hình ảnh cứ quần quýt si mê cô suốt đêm.

Cô đắm chìm trong suy nghĩ, không hề chú ý có người đâm đầu đi tới, dĩ nhiên cũng vì vậy mà đụng trực tiếp vào –

“A!” Va chạm này, không chỉ đụng làm đau trán, ngay cả giỏ xách cũng rớt xuống đất, toàn bộ dụng cụ đan len ở bên trong lăn ra ngoài, còn lăn ra bốn năm cuộn len.

“Xin lỗi, là tôi không cẩn thận.” Cô vội vã nói tiếng xin lỗi, đầu cũng không ngẩng lên, bưng lấy cái trán thanh tú ngồi chồm hổm xuống tìm những thứ đó.

“Nói lời xin lỗi với người ta có phải nên nhìn đối phương mới tương đối có thành ý không?”

Giọng phái nam dễ nghe vang lên trên đỉnh đầu cô, nhịp tim Lạc Dĩ Phương lập tức lỡ một nhịp, theo phản xạ nâng khuôn mặt nhỏ nhắn lên.

“Là anh!”

Trời ơi... Cô vừa mới hết lần này đến lần khác nhắc nhở mình quên anh, không ngờ... Anh rốt cuộc lại xuất hiện trước mặt cô, lộ ra nụ cười lạnh nhạt với cô.

“Đương nhiên là tôi.” Đường Liệt ngồi xổm người xuống, hai ba cái đã giúp cô nhặt xong đồ rơi đầy trên đất.

Anh vuốt ve một món đồ được đan một phần nhỏ, hai mắt sâu và đen nhìn về phía cô, giọng hơi khàn hỏi: “Em định đan cái gì?”

“Hả?! Tôi... A, cái này, đó là một cái mũ nôi.” Hai má cô ửng hồng, nói chuyện không khỏi lắp bắp, “Tôi quyết định đan, đan một chiếc mũ nôi của nam, bởi vì... Bởi vì sắp tới mùa đông, trong lớp có một cô gái cô ấy... Cô ấy muốn tự đan chiếc mũ nôi để tặng cho người thầm mến, hỏi tôi có thể dạy cô ấy hay không, tôi... Tôi định lên lớp dạy mọi người cách đan, để mọi người trong lớp học được... Trong tay anh cầm là một chút tiến độ của hôm nay, tôi... Tôi không thể lập tức đan xong, phải từ từ mới hoàn thành...”

Cô ngốc nghếch giải thích một đống, đột nhiên nhìn thấy nụ cười trên mặt người đàn ông có khuynh hướng sâu thẳm, tim đập thình thịch hai tiếng, thế này mới ý thức được mình có bao nhiêu khẩn trương.

“Chân trái bị trật của em có khá hơn chút nào không?” Anh hỏi rất tự nhiên.

Lạc Dĩ Phương hơi mím môi, khẽ dạ.

Thật ra chỉ là gân chân hơi sái, sau khi được anh nắn lại, đã nhanh chóng phục hồi rồi, hôm nay chỉ cảm thấy hơi ê ẩm, cũng không ảnh hưởng gì đến cử động.

Cô thầm mừng bản thân không chịu thua kém không biết bao nhiêu lần, khẽ cắn răng muốn thu tâm trạng lại, đưa tay nhỏ bé định lấy tác phẩm chưa hoàn thành kia về, ai ngờ Đường Liệt lại không chịu buông, ánh mắt nhìn cô vừa thâm trầm vừa thần bí, giống như hai cái giếng sâu không thấy đáy.

“Đường... Đường Liệt, đây là của tôi.” Cô kêu tên anh, giọng nhút nhát e lệ, khuôn mặt nhỏ nhắn vô tội.

Điều này làm cho Đường Liệt không khỏi cảm thấy vui thích, vui thích đến mức có ý tốt buông tay, trả đồ lại cho cô.

“Cám ơn.” Lạc Dĩ Phương nhẹ giọng nói cám ơn, ngay sau đó đứng lên.

Nắm chặt giỏ xách, cô vẫn cúi thấp cổ ngọc, cảm giác trong lòng mình hình như có nhiều chuyện muốn nói với anh, nhưng lại không cách nào phân biệt được rốt cuộc phải nói những thứ gì.

Còn có thể nói gì đây? Cô và anh không nên có liên quan gì nữa.

Ngực hơi chua, cô cất bước lần nữa định lướt qua anh, rồi đi càng xa càng tốt mới sáng suốt.

Đột nhiên, bàn tay phái nam cầm cánh tay của cô, kéo cô trở lại.

Lạc Dĩ Phương kêu khẽ ra tiếng, cả người rơi vào trong lồng ngực rộng của anh, bị anh ôm trọn vào trong lòng.

“Anh... Anh...” Cô trừng lớn tròn mắt, trong lúc nhất thời bị ôm không nói ra lời.

Đường Liệt cúi mắt xuống, nhìn khuôn mặt nhỏ nhắn trước ngực làm cho người ta hài lòng, giọng nói trầm ồm nghe ra vui vẻ, “Dĩ Phương, tôi đặc biệt đến chờ em, em không nói thêm vài lời với tôi, quay đầu giống như định đi, có thể đã quá vô tình rồi không?”

Anh gọi tên cô, giống như đã quá quen thuộc với cô. Trái tim Lạc Dĩ Phương lại kịch liệt nhảy lên, cái miệng nhỏ nhắn mấp máy mấy cá, cuối cùng tìm được về giọng nói, “Làm sao anh biết tôi... Tôi đang làm việc ở đây?”

“Chuyện tôi muốn biết, cho dù như thế nào cũng sẽ nghĩ cách điều tra được, không có gì khó khăn.” Chân mày dày sắc bén nhướn lên, khuôn mặt anh tuần lộc vẻ kiêu ngạo, “Giống như tối hôm qua tôi muốn đi dự tiệc tối do cha em tổ chức, cho dù không nhận được thư mời, tôi vẫn có cách đi vào bàn.”

Nhắc tới tối hôm qua, Lạc Dĩ Phương không tự chủ được đỏ mặt, hô hấp hơi rối loạn.

Cô đang định lên tiếng kêu anh buông tay, đừng ôm ôm ấp ấp cô trên đường, lại nghe thấy anh không đầu không đuôi thốt ra một câu –

“Em có thể đưa cho tôi.”

“Hả?! Đưa, đưa cái gì?” Cô không hiểu ra sao.

“Mũ nôi.” Anh mỉm cười nhàn nhạt.

“Mũ nôi?” Trí thông minh của cô giống như thoái hóa, chỉ biết lặp lại lời của anh.

Đường Liệt gật đầu một cái, “Đúng, mũ nời, em còn chưa đan xong này.”

Khuôn mặt xinh đẹp nhỏ nhắn của cô mê man, vẻ mặt vô tội vừa vô dụng lại vừa đáng yêu.

Đường Liệt rất có kiên nhẫn giải thích, “Người ta đan mũ nời vì muốn tặng cho người yêu, em đan mũ nời có thể đưa cho tôi, tôi thật sự thích màu sắc sợi len vừa rồi.”

Một giây, hai giây, ba giây... Trải qua toàn bộ mười giây, Lạc Dĩ Phương mới nghĩ thông suốt rốt cuộc anh nói cái gì.

Trong đầu âm lên, khuôn mặt nhỏ nhắn ửng hồng, máu nóng toàn thân giống như đối nghịch với cô, một luồng xông thẳng lên đầu, khiến cho người cô không thẳng bằng, choáng váng mãi.

“Tôi...” Cô thờ hồn hên, cảm giác không khí trở nên thật mỏng manh, “Vì sao tôi phải đưa cái mũ cho anh?”

Đường Liệt khẽ mỉm cười, thong thả ung dung trả lời, “Bởi vì tôi phát hiện tôi thích em, nếu như vậy, thì tôi phải khiến cho em cũng thích tôi, mới không thua thiệt. Cho nên em đưa mũ cho tôi, có thể coi như là quà tặng thổ lộ cho tôi, đỡ tốn kém lại giàu nhân ái, thật tốt.”

Cái... Cái gì?!

Lần này Lạc Dĩ Phương choáng càng lợi hại, hoàn toàn không hiểu anh có suy tư logic kiểu quái gì.

Khi cô đang ngầy ngốc, một bàn tay chậm rãi vuốt ve má phẩn bị tát vào tối qua của cô, động tác kia mang theo ấm áp và thân mật kỳ lạ, giọng nói hơi khàn khàn hỏi: “Còn đau không?”

Anh... Thật sự yêu thích cô sao? Nhưng mà... Tại sao lại vậy chứ?

Chẳng lẽ... Anh thật sự thích cô?!

Một sức lực nhẹ nhàng néo lấy trái tim Lạc Dĩ Phương, dấy sóng tràn lan trong mạch máu, khiến chớp mũ cô ê ẩm, không khỏi định rơi lệ. Anh cần gì phải... Yêu thích cô chứ...

Ngón tay của Đường Liệt vẫn dừng trên vết đỏ chưa tan trên má phẩn, cánh môi mỏng mà có hình động đập lần nữa, “Cha em thường xuyên đánh em sao?” Khi hỏi lời này thì ánh sáng sắc bén trong mắt anh lóe lên.

Lạc Dĩ Phương lắc đầu, mấp máy mấy lần mới phát ra âm thanh, “Cũng may, Cha... Cha bình thường vô cùng tốt, chỉ có điều thỉnh thoảng tức giận thì mới ra tay... Tôi... Thật ra thì tôi không hề cảm thấy đau đớn.”

“Em nói dối.”

“Hả?” Lạc Dĩ Phương nâng mi lên đối diện với mắt Đường Liệt, không biết có phải cô quá nhạy cảm rồi không, cảm giác hình như anh đang nổi giận.

Nhưng cô không hiểu, anh có gì mà phải tức giận? Bị đánh là cô, người ra tay là cha cô, những chuyện này không hề có chút liên quan nào đến anh, anh đang mất hứng cái gì?

Phát hiện hành động của hai người đã khiến người đi đường nhìn chăm chú, Lạc Dĩ Phương lần nữa cúi cổ ngọc xuống, khẽ giằng co trong ngực anh.

“Buông tôi ra có được không? Tôi không rõ ràng lắm rốt cuộc anh muốn làm cái gì, nhưng mà tôi... Tôi không chơi nổi bất kỳ trò chơi nào, xin buông tay, tôi muốn đi về nhà.”

“Em không tin lời tôi mới nói sao?” Đường Liệt tăng sức ôm chặt lấy cô, người khác thích nhìn thì để cho bọn họ nhìn, da mặt anh rất dày, tuyệt đối không quan tâm.

“Tôi không hiểu anh đang nói những nói cuội cái gì!”

“Tôi nói tôi thích em. Là thật, tôi thích em, cho nên em cũng phải thích tôi!” Sau khi quăng xuống lời nói âm vang có lực, Đường Liệt đột nhiên khom người bồng cô lên.

“Anh làm gì đấy?!” Lạc Dĩ Phương kinh ngạc đến tròn tròn mắt, vì mong thẳng bằng, tay nhỏ bé không tự chủ bám lấy bờ vai rộng của anh, “Đừng làm rộn, mau buông tôi xuống, tôi muốn về nhà!”

Trời ơi, rốt cuộc người đàn ông này nhiệt tình “Kiểu” gì?! Cô rõ ràng nói tiếng Trung, sao anh nghe không hiểu chứ?!

“Đúng vậy, là phải về nhà, cũng là về nhà của tôi.” Anh nheo mắt lại, động tác vô cùng kiên định.

“Tôi, tôi mới không cần! Tại sao tôi phải trở về cùng anh?” Hai cánh tay ôm cô bất ngờ dùng sức co lại, vững vàng ôm chặt thân thể mềm mại, môi mỏng mang theo khí nóng để sát bên tai cô, nhỏ giọng phun ra, “Bởi vì... Tôi muốn tìm một chỗ không có bất kỳ kẻ nào quấy rầy, hoàn hảo, hoàn toàn, tận tình... Hôn em.”

“Cái gì?!” Lúc này Lạc Dĩ Phương thật sự sợ ngây người, cô thậm chí quên luôn giãy giụa, cứ như vậy ngây ngốc bị người đàn ông này bắt cóc rồi.

Bạn đang đọc truyện *Công Cụ Trả Thù Của Ác Ma* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 6: Chương 3.1

Editor: Puck

Lạc Dĩ Phương hoàn toàn không ngờ, nhà Đường Liệt cách chỗ cô làm việc gần như vậy, là một nhà trọ trong hẻm nhỏ ở khu đông, phòng ba mươi mẩy ở lầu năm.

Nghiêm chỉnh mà nói, đây không tính là một “Căn nhà.”

Nhà trọ theo số này bình thường sẽ chia thành ba phòng hai sảnh, nhưng phòng trọ này lại mở ra kết cấu khác, trừ phòng tắm có phòng riêng ra, cả phòng thông nhau, nhìn không sót một cái gì.

Nơi này, cũng chỉ có một mình anh sống, không có người nhà, nhiều nhất chỉ có thể nói là nơi ở của anh, không tính là một “Nhà.”

Bị người đàn ông bá đạo đặt trên chiếc giường lớn duy nhất ở trong phòng, Lạc Dĩ Phương co ro ngồi nghiêm chỉnh, tay nhỏ bé nắm thật chặt giỏ xách đặt trên đầu gối.

Cô khó khăn lắm lấy dũng khí, chuẩn bị chống lại anh, không ngờ khuôn mặt nhỏ nhắn vừa ngược lên, đã bị môi lưỡi ấm áp của anh chính xác ngăn cản ngôn ngữ.

“Ừm ừm... Không...” Không thể, không thể như vậy! Tại sao anh lại không để ý tới nguyện vọng của cô, cứng rắn hôn cô?!

Đường Liệt từ từ nhét hơi thở và nhiệt độ của mình vào trong cái miệng nhỏ nhắn của cô, mắt nhắm lại với chống lại của cô, chỉ muốn thoát mái hương thức hương vị của cô, ôn lại kích thích bị cắt đứt tối hôm qua.

“Em có tin hay không, tôi thật sự thích em, là thật lòng...” Anh khàn giọng dỗ dành, từng câu từng chữ cũng nhét vào trong miệng nóng lên của cô, quyến rũ cô hoàn toàn buông lỏng.

Thở lộ trần trụi của anh làm rối loạn lòng Lạc Dĩ Phương, khẽ động đến tiếng lòng khát vọng yêu thương của cô, khiến cho cô rung động không thôi.

Giữa hai người xảy ra phản ứng hóa học mãnh liệt như vậy, chỉ là cái hôn mà thôi, đã đẩy lên ngọn lửa kinh người, mạnh mẽ cắn nuốt sạch lý trí và năng lực suy nghĩ của cô.

“Tại sao... Đường Liệt, tại sao lại là tôi? Tôi có gì tốt...” Trong lúc thở dốc dồn dập, Lạc Dĩ Phương mê muội hỏi.

Giỏ xách vốn giữ trong tay đã sớm rơi xuống đất, cô chỉ có thể không ngừng túm chặt lấy váy hoa, hai cảm giác sợ và hưng phấn không ngừng lên men trong người, hơi sức toàn thân nhanh chóng chạy mất.

Đường Liệt giống như đang cười, âm thanh trầm thấp, lồng ngực hơi rung. Thân thể cường tráng thuận thế đè cô ngã trên giường lớn, vững vàng chế ngự.

“Tại sao lại là em? Ừ... Lý do còn chưa đủ rõ ràng sao?” Anh tránh nặng tìm nhẹ, không trả lời mà hỏi lại, cũng không cho cô cơ hội hỏi tiếp, nụ hôn nóng bỏng bỗng dưng sâu hơn.

Bàn tay thô ráp bắt được bàn tay mềm mại của cô, kéo vào chỗ kín đã sớm căng lên, khàn khàn thở dài.

“Dĩ Phương, cảm thấy sao? Đây chính là tôi... Tôi vì em mà điên cuồng! Nếu như không được em, tôi sẽ khổ sở đến chết, em hiểu chưa?”

Trời ơi! Lạc Dĩ Phương thở dốc vì kinh ngạc, vì phái nam trở nên cứng rắn rõ ràng mà đồ mặt không dứt.

Tay nhỏ bé dưới cái cầm của anh vốn không có cách nào rút về, chỉ có thể theo chỉ dẫn của anh, cời quần cho anh, kéo khóa kéo xuống, sau đó... Thả nóng rực của anh ra, để bàn tay nhỏ bé mềm mại không còn cách trở đụng chạm vào lực lượng phái nam giống hệt bàn ủi.

Cường tráng như vậy, cứng rắn thế này, lại tràn đầy sinh mệnh!

“Đường Liệt, anh... Anh chính là cái kia...” Thật kinh người! Lạc Dĩ Phương ngượng ngùng nói không ra khỏi miệng, trong lòng lại dâng lên một nỗi khát vọng trước nay chưa từng có, cảm giác hưng phấn toàn diện dâng cao lao nhanh trong máu, cô còn muốn cẩn thận nhìn rõ ràng anh thêm, nắm giữ anh.

Đường Liệt thờ gấp dưới sự thăm dò của cô, đôi bàn tay nhỏ bé mềm nhũn kia tạo thành ảnh hưởng đáng sợ với anh, mang theo hành hạ ngọt ngào khiến cho hai mắt của anh trở nên vô cùng sắc bén, giống như con chim ác đang nhìn chăm chăm vào con mồi, bất cứ lúc nào cũng chuẩn bị dùng móng nhọn xé rách động vật nhỏ phía dưới, nuốt từng ngụm vào trong bụng.

Khuôn mặt tuấn tú như ác ma của anh lộ ra vẻ xấu xa, môi mỏng di chuyển trên da thịt mịn màng của cô, vừa nói: “Dĩ Phương... Tôi để em thỏa sức vuốt ve, có phải em cũng nên trả lễ lại không?”

Lạc Dĩ Phương còn chưa kịp phản ứng, một hàng cúc áo rơi xuống toàn bộ dưới kéo mạnh của anh, lộ ra áo ngực màu vàng xinh xắn bên trong.

“A!” Thành linh bị lạnh khiến cô hoảng hốt, theo bản năng định giơ tay lên che giấu cảnh xuân, nhưng người đàn ông đè trên người cô sao có thể cho phép cô lùi bước?

“Không được.” Một tay Đường Liệt giữ chặt hai cổ tay đang vùng vẫy lung tung của cô, còn kéo lên cao hơn đầu để lại.

Ánh mắt anh nhìn Lạc Dĩ Phương vừa thân mật vừa nóng bỏng, khiến cho nhịp tim của cô không ổn định tới cực điểm, cảm giác giống như có ngàn vạn con kiến bò loạn trên người, não loạn khiến cho cô vừa nhột vừa nóng, không thể khống chế mà giãy giụa thân thể mềm mại.

“Anh... Anh không cần nhìn tôi như vậy...” Cô đỏ mặt cầu xin.

Đường Liệt bị dáng vẻ giả bộ đáng thương của cô chọc cười, khát vọng rục rịch chộn rộn lập tức càng thêm lớn mạnh. Nếu như không hưởng thụ cho tốt “Món ăn quý và lạ” này, anh sẽ phụ lòng mình như thế nào?

“Hết cách rồi, tôi chỉ có thể nhìn em như vậy.” Anh thần bí nhếch môi, ngón tay trượt ra sau lưng non mềm của cô.

Một giây tiếp theo, áo ngực màu vàng nhạt bị nói lỏng ra, bầu ngực xinh đẹp non mềm trắng như tuyết được giải phóng, lác lác trần động một trận, tạo thành cảnh đẹp tuyệt đối.

Trong cổ anh phun ra thờ gấp giống như thú hoang, một tay không thể chờ đợi cảm ngực cô, theo đó cúi đầu ngậm vú đẹp bên kia.

“A a...” Môi đỏ mọng của Lạc Dĩ Phương mở ra, không khỏi bật ra nức nở.

Nóng quá, thật nóng... Càng ngày càng kỳ quái, mà... Càng ngày càng ướt át. Mắt cô khép hờ, gương mặt bắt lực nghiêng sang bên cạnh, da thịt mềm mại hiện lên sắc đỏ xinh đẹp.

Người đàn ông đốt lửa trên người cô, ném cô vào trong ngọn lửa nhiệt độ cao, vô tình hành hạ cô, không biết bao nhiêu lần, vô cùng có thể ép cô đến biên giới của điên cuồng.

“Đường Liệt... Anh... A a...” Cô đột nhiên kinh sợ trợn to đôi mắt đẹp, bởi vì người đàn ông này lại thừa dịp cô sắp ý loạn tình mê, vén cao gấu váy của cô, cời quần lót cô ra.

Lúc này, anh đang xâm phạm vào giữa hai chân cô nơi chưa bao giờ có người thăm hỏi.

“Không cần... A a! Không thể, Đường Liệt... A a...”

Cô không tự chủ được ưỡn người, khi lòng ngón tay thô ráp của anh vuốt ve chỗ mẫn cảm nhất giữa hai chân sung huyết, sung lên, giống như nụ hoa bị anh bú triệt để, trở nên cứng, đỏ bừng.

“Em muốn, Dĩ Phương. Trong lòng em cũng rất rõ ràng, chúng ta khát vọng lẫn nhau, mãnh liệt như thế, ai cũng không thể ngăn cản.”

Anh vuốt ve chậm xoáy, khiến cho đóa hoa yêu kiều của phái nữ run rẩy dưới trêu chọc cao siêu của anh, dịch tinh y hết nước xuân chảy nhỏ giọt rỉ ra, tưới đều cửa vào sâu thẳm.

Ý thức của Lạc Dĩ Phương trôi thật xa, trong đầu trống rỗng. Cô không nghe được gì, lời gì cũng không nói ra được, chỉ còn lại cảm giác rõ ràng như vậy, người đàn ông tạo ra ham muốn trên người cô.

Đột nhiên, trọng lượng của anh biến mất, cô cảm thấy trống rỗng đáng sợ, hai mắt vốn nhắm chặt không khỏi mở ra, tìm kiếm bóng dáng của anh.

“Đừng sợ, tôi sẽ không bỏ em lại.” Đường Liệt đứng ở bên giường khẽ mỉm cười, ánh mắt chớp cũng không chớp khóa chặt cô lại, nhanh chóng cời áo ra, đá văng quần dài ra, để thân thể cường tráng trần trụi ở trước mắt cô, mà chỗ tập trung tất cả lực lượng đang vô cùng ngao nghễ dâng trào, vận sức chờ phát động.

Toàn thân Lạc Dĩ Phương nóng bỏng đến dọa người, môi hồng khẽ nhếch.

Thân thể của đàn ông đều giống như anh sao? Hay do anh... Gặp may mắn?

Bụng bỗng chốc dâng lên một con sóng mãnh liệt, cô không kiềm chế được, thân thể run lên, mặc cho sóng xuân chảy ra, khiến cho mềm mại giữa hai chân cô dính vào chút trong suốt.

Người đàn ông trần trụi trần truồng lần nữa trở lại trên giường lớn, anh luôn luôn yêu cầu công bằng, nếu như mình đã cời hết sạch, dĩ nhiên không bỏ qua cho người phụ nữ nhỏ dưới thân, không có mấy động tác đã lột sạch sẽ quần áo trên người cô, để cho hai người “Thăng thản” đối diện.

“Tôi muốn yêu em, dùng sức yêu em.” Đường Liệt tách hai chân ngọc trắng mịn của cô ra, để phái nam cường tráng chống đỡ chặt chẽ nơi mềm mại của cô, dính ướt át của cô, cẩn thận từng ly từng tí thử thăm dò.

Lạc Dĩ Phương chớp đôi mắt to xinh đẹp, trong mắt dâng lên ướt át, hơi không biết làm sao.

Yêu? Anh nói anh muốn yêu cô, tình cảm kia là chân thực sao?

Cô không hiểu... Cho dù như vậy, thân thể của cô cũng đã bị anh trêu chọc đến cực hạn, khát vọng được anh cho, khát vọng đến đau lòng!

Đường Liệt cúi người, nhìn chăm chú vào vẻ mặt mê loạn của cô, cánh môi hôn khẽ lên vết đỏ trên má cô, giống như thương tiếc vô hạn, khàn khàn nói nhỏ: “Tôi sẽ không làm tổn thương em”

Trong giây lát, móng eo anh trầm xuống, lực lượng cường đại trong nháy mắt xỏ xuyên qua mìn màng của cô.

“A a -” Lạc Dĩ Phương không nhận được kêu ra, chân mày tinh tế đáng thương chau chặt lại. “Thật đau, thật đau...”

Còn nói sẽ không làm tổn thương cô? Anh vốn gạt người, hu hu...

Lửa nóng của Đường Liệt chôn trong chỗ sâu của cô, anh kiềm chế, hơi thở vô cùng thô ráp: “Ngoan, lập tức không đau, ngoan nào...”

Anh giữ chặt để cô bất động, ấn xuống vô số cái hôn lên khuôn mặt nhỏ nhắn đỏ bừng của cô, giống như làm như vậy có thể trừ bỏ đau đớn trên người cô.

“Hu hu hu...” Lạc Dĩ Phương khóc đến mơ mơ màng màng, hai chân vốn yếu đuối dựa vào bản năng khê cọ, cô khó khăn chế giễu giữa thân thể mềm mại, nhưng không biết tại sao, mặc dù cảm giác đau đớn trở nên bớt đi, nhưng cả người cô lại giống như rơi vào trong lò lửa, vừa nóng lại vừa khó chịu.

“Trời ơi, em muốn ép tôi điên rồi!” Bắp thịt toàn thân Đường Liệt căng thẳng, vào lúc này thật sự đạt tới cực hạn.

Tay của anh đặt trên eo nhỏ nhắn uyển chuyển của cô, gặm nhẹ một tiếng, ngay sau đó chuyển động móng, bắt đầu kéo ra đưa vào qua lại trong vách tường u tối của cô

“A a a! Đường Liệt... A, a a...” Lạc Dĩ Phương nắm chặt ga giường, chịu đựng va chạm mạnh mẽ có lực của người đàn ông, từng đợt từng đợt hoa lửa bẻ ra trước mắt cô, cả người bị lửa nóng của anh đánh tan, không hề có lực chống đỡ.

Bạn đang đọc truyện *Công Cụ Trả Thù Của Ác Ma* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 7: Chương 3.2

Editor: Puck - Diễn đàn Lê Quý Đôn

Cô không có cách nào chống lại, cũng không bằng lòng chống lại, cô muốn giao thân thể thuần khiết cho người đàn ông này, muốn trải nghiệm yêu cảm kỳ và ngọt ngào với anh, thân phục phía dưới anh, để cho anh lấy được cô hoàn toàn...

Cô không hối hận, không hối hận!

Khi người đàn ông thả ra tất cả năng lượng trong cơ thể ấm áp nhỏ nhắn của cô thì Lạc Dĩ Phương dùng hai chân khóa chặt anh, thân thể ướt mồ hôi nhiệt liệt đón lấy anh.

Cô thét chói tai, run rẩy, khóc thút thít, đạt tới cao triều trong ngực anh. Bọn họ cùng nhau bay lượn, bay thật cao, thật xa, rong chơi trong khoái cảm không giới hạn.

Rất lâu sau đó, cô mới từ từ tìm về được ý thức trong một đồng hồ hỗn loạn, thân thể hưởng thụ hoan ái dâng lên tê dại kỳ dị, một bàn tay thô ráp đang dao động dọc theo đường cong phần lưng đẹp đẽ của cô.

“Ừ...” Cô bật ra tiếng thờ dài theo bản năng, âm thanh yếu ớt mang theo mùi vị nồng nực, giống như con mèo mới được cho ăn no vào bụng, meo meo kêu nhỏ.

Chủ nhân của bàn tay lớn cổ ý trêu chọc cô, đột nhiên tinh nghịch thăm dò trước ngực cô, nâng bầu ngực mềm như bông này lên, thông thả ung dung nắn bóp.

“Ừ ừm...” Chân mày của Lạc Dĩ Phương nhíu chặt lại, nhẹ nhàng chống lại, ngay sau đó lông mi xinh đẹp chớp chớp, lúc này mới hoàn toàn tỉnh táo lại.

Khuôn mặt đậm tính đàn ông gần trong gang tấc, bí hiểm nheo mắt nhìn cô.

“Tỉnh chưa? Người đẹp ngủ của tôi.” Môi của anh lại gần, nhanh chóng mở lên môi cô.

“A...” Khuôn mặt Lạc Dĩ Phương đỏ bừng rực, đối diện với đôi mắt sáng trong kia, trí nhớ của cô thu hồi lại toàn bộ rồi, chuyện hai người đã làm hiện lên vô cùng rõ ràng trong đầu.

Cô... Cô thật sự lên giường cùng anh!

Cô không biết gì về người đàn ông này cả, nói được chỉ có tên tuổi của anh, nhưng cô lại nghĩa vô phản cố * giao mình cho anh.

(*) Nghĩa vô phản cố: Làm việc nghĩa không chùn bước, đạo nghĩa không cho phép chùn bước, không có đường lui.

Là bởi vì cha ép cô đến đường cùng, nếu cô không thể không gả vào nhà họ Thịnh, như vậy còn không bằng dùng die nđa nle equ ydo nư quyền lợi còn có trước hôn nhân mà hung hăng chơi một lần, dâng hiến thân thể thuần khiết cho người khác sao? Haizzz... Có phải thời kỳ phản nghịch của cô tới hơi trễ không?

Cô chưa bao giờ gặp người đàn ông nào giống như Đường Liệt, thần bí, nguy hiểm, toàn thân tràn ngập lực hút, giống như một khối nam châm mạnh mẽ, hấp dẫn cô thật sâu, khiến cho cô hoa mắt choáng váng, nhịp tim như đánh trống, mất đi dè dặt của phái nữ trước sức quyến rũ của anh.

Nhưng trong lòng cô hiểu, cô sẽ không hối hận. Anh đúng là trí nhớ rực rỡ nhất trong cuộc đời khô kiệt của cô.

“Còn đau nhức không?” Đường Liệt nâng khuôn mặt nhỏ nhắn của cô lên, ngón tay như có như không vuốt ve má phàn bên trái, khẽ hỏi han.

Lạc Dĩ Phương lắc lắc đầu, ngập ngừng nói: “Em... Mặt của em đã không đau, mặc dù còn hơi đỏ, nhưng thật sự không đau...”

Nghe vậy, tròng mắt đen của anh lóe lên vẻ xán lạn, khỏe môi lại khẽ nhếch lên: “Tôi hỏi chỗ khác, tôi sợ mình quá thô bạo, sẽ làm hỏng em.”

Lần này, nụ cười giống như ngâm qua son đỏ vậy, đỏ rực rỡ đến dọa người. Hô hấp của cô không thuận siêu cấp, thật lâu mới thốt ra lời, “Em, em còn tốt, không có chuyện gì...”

Oh, bọn họ có thể không cần nói đến đề tài như vậy được không? Bị anh hỏi lên như vậy, cô nhạy cảm nhận thấy thân thể được anh yêu đang tràn ra đau đớn chua xót kỳ dị đó, đặc biệt là chỗ mềm mại giữa hai chân, loáng thoáng còn lưu lại sức lực lúc anh xuyên qua...

Đường Liệt dễ dàng nhìn ra cô đang ngượng ngùng, không khỏi phát ra tiếng cười vui vẻ trầm thấp.

Lạc Dĩ Phương lấy dũng khí liếc nhìn anh, trong lòng khẽ tức giận: “Có gì đáng cười?! Anh... Anh không được cười nữa!”

Hết cách rồi, dáng vẻ xấu hổ của cô thật sự đáng yêu. Mây rậm Đường Liệt nhếch lên, cười đến lợi hại hơn, tiếng cười sang sảng từ trong khoang ngực của anh phát ra, vây lấy cô từng vòng từng vòng.

“Anh đừng cười!” Lạc Dĩ Phương then quá thành giận, vì vậy vùng quyền đâm lên người anh kêu, “Ghét! Anh còn cười, anh còn cười? Có gì đáng cười?! Không cho phép anh cười người ta! Không được cười – hu a!”

Kèm theo từng tiếng kêu to mềm mại, tay nhỏ bé vội vàng “Àm ỉ” trong chớp mắt rơi vào trong bàn tay to của người đàn ông, bị anh vũng vàng bắt chặt.

Đường Liệt gọn gàng lật người, yên yên ổn ổn đè người phụ nữ nhỏ bé mềm mại ở phía dưới, anh dùng sức lực không lớn, lại có thể có hiệu quả hạn chế hành động của cô.

“Anh...” Mặt Lạc Dĩ Phương nóng lên, chỉ thiếu chút nữa không tỏa ra khói trắng.

Thân thể trần trụi của hai người kề nhau thật chặt, lồng ngực rắn chắc của anh đè lên ngực mềm mại của cô, còn có... Một bộ phận nào đó đang nhanh chóng thức tỉnh, càng ngày càng trở nên cường tráng, cũng càng ngày càng có cảm giác bị uy hiếp, hại cô phải ra sức ổn định tâm thần, mới không phát ra tiếng rên rỉ mắc cỡ chết người.

“Em có biết không, thoát nhìn em giống như bánh ngọt dâu tây, xinh đẹp ướt át...” Hơi thở khàn khàn phun lên bên tai và cổ nhạy cảm của cô, khiến cho trong bụng cô rối loạn tung bừng.

Miệng nhỏ nhắn của Lạc Dĩ Phương d1en d4nl 3q21y d0n thờ dốc, nâng cặp mắt mờ mịt lên, yên lặng nhìn anh.

“Có lời gì muốn nói với tôi?” Giống như một cái là có thể nhìn thấu tâm sự của cô, chớp mũi Đường Liệt khẽ cọ cô, chủ động hỏi ra.

“Ừ.” Người đàn ông như vậy, sao lại không khiến cho cô động lòng? Coi như cô vốn không biết gì về lai lịch của anh, tâm hồn của anh đã bị anh hấp dẫn từ lâu.

“Em nói, tôi nghe.” Anh để mặc cho bàn tay thăm dò đường cong uyển chuyển của cô.

“Anh... Ừm...” Cô gắng ổn định hô hấp, cô kiềm chế dục vọng vụn vặt vòng eo dưới sự vuốt ve của anh, a a nói: “Anh có thể không cần đụng em tiếp không?”

Đường Liệt cười nhẹ, lười biếng lên tiếng, “Tại sao?”

Cái này còn cần hỏi sao?! gương mặt đỏ như trái táo của cô khẽ phồng lên, rất không tình nguyện trả lời, “Như vậy sẽ khiến em phân tâm.”

Hình như anh rất trùng ý với đáp án này, cuối cùng có lòng từ bi tạm hoãn thế công, ánh mắt sắc bén chuẩn xác như ưng vẫn đưa mắt nhìn cô thật sâu.

“Được rồi, tôi không quấy rầy em, lần này có thể nói cho tôi biết, rốt cuộc em muốn nói cái gì rồi chứ?”

Lạc Dĩ Phương cắn môi mềm theo thói quen, than nhẹ trong lòng, vài giây trôi qua, cô mới một lần nữa nâng lông mi thanh tú lên, ngo ngoáy cánh môi mềm y hệt hoa hồng, “Em nghĩ... Chuyện phát sinh giữa chúng ta tới đó là hết, không thể có dính dấp mới nữa, như vậy... Sẽ tốt hơn.”

Nghe vậy, mày rậm của Đường Liệt nhú chặt, trong tròng mắt đen nhanh chóng thoáng qua ánh sáng kỳ dị.

“Có ý tứ gì? Nói rõ ràng.” Giọng điệu của anh đột nhiên trở nên lạnh lùng.

Lạc Dĩ Phương lại một lần nữa lấy hết dũng khí, nhỏ giọng nói: “Em có hôn ước, anh.. Anh cũng nên hiểu được, cha em muốn kết thân với tập đoàn Thịnh Khang, đây là một cuộc hôn nhân buôn bán, em không gả không thể, không có đường lui...”

Không biết vì sao, khi nói ra những lời này với anh thì ngực của cô thật đau, lòng như đao cắt, đau đến cô không nhận được khẽ hít khí.

Là vì tình yêu của cô lặng lẽ phát sinh lại không kịp chắc chắn! Cho nên, lòng của cô mới có thể đau thế này, nhức như vậy.

“Em coi tôi là thằng hèn dùng hết rồi thì vứt đi như rác sao?” Đường Liệt giữ chặt cằm cô, không để cho cô né tránh.

“Không, không phải như thế!” Hốc mắt nóng lên, ngay sau đó nước mắt xõng ra, cô rơi lệ khẽ gào: “Chúng ta còn có thể tiếp tục như thế nào nữa?! Không có cách nào, em, lòng em thật đau... Anh có biết hay không? Lòng của em thật đau...”

Cô có quá nhiều gánh nặng không cách nào buông bỏ, cô chỉ có thể làm theo sắp xếp của cha, không có cách nào cứu vãn, cho dù đau lòng như vậy thì như thế nào? Cô không có hơi sức thay đổi điều gì, không thể làm gì khác hơn là lặng lẽ nuốt khổ sở xuống.

Đường Liệt giống như bị đánh về bất lực của cô lay động tiếng lòng, khuôn mặt anh tuấn như ác ma phớt qua một phong cách nịnh nọt gian tà, lộ ra cái gì đó cực kỳ nhỏ bé, nhưng trong nháy mắt lại che giấu thích đáng.

Ngón tay giữ chặt cằm cô tăng thêm sức lực, tròng mắt đen thui tĩnh tế, hơi thở nóng bỏng phất qua gương mặt của cô, “Em sẽ cảm thấy đau lòng, bởi vì không muốn rời khỏi tôi gả cho người đàn ông khác sao?”

Lạc Dĩ Phương cắn môi mềm, uất ức chảy nước mắt, đồng thời cũng cảm thấy khó chịu, bởi vì người đàn ông này chính xác không sai nói ra tâm sự của cô.

“Anh... Anh không được bắt nạt em...” Cô giằng co, bắt đầu dĩ không trốn thoát khỏi khống chế của anh.

“Em vẫn chưa trả lời vấn đề của tôi.” Đường Liệt vô cùng nhẫn nại, không hỏi ra lý do, tuyệt đối không chịu để yên, “Nếu như bây giờ em có quyền tự chủ, có thể gả cho người đàn ông mình yêu mến, có phải em không muốn gả cho tôi không? Dĩ Phương, trả lời tôi, có phải em sẽ buông tôi ra không?”

Vấn đề của anh hết cái này đến cái khác liên tục, rung động lòng của cô.

“Đừng hỏi, van cầu anh đừng hỏi, em không biết, em không biết...” Cô giãy giụa càng lợi hại hơn, muốn chạy trốn từ dưới người anh.

“Trong lòng em rõ ràng, nhưng lại sợ đối mặt.” Đường Liệt cố định tư chi của cô, công bố đáp án ra thay cô, khiến cho tình cảm và ý tưởng của cô trần trụi mờ ra, không chỗ nào che giấu.

“Hu...” Trừ khóc thút thít ra, Lạc Dĩ Phương không biết có thể đối mặt với anh như thế nào.

“Em quý nhỏ nhất gan này.”

Đúng. Cô chính là nhát gan, không dám坦然 thừa nhận. Anh muốn nghĩ như thế nào? Hu...

Lạc Dĩ Phương vẫn đau lòng khóc, trong mơ mơ màng màng, cô nghe thấy tiếng thở dài trầm thấp của người đàn ông, hai cánh tay của anh ôm cô thật chặt, nụ hôn của anh nhẹ nhàng rơi lên trán cô, chân mày, mí mắt và trên gương mặt, cuối cùng đặt lên đôi môi đỏ tươi của cô, che lại tiếng nức nở đáng thương.

Cô không chống đỡ được dịu dàng của anh...

Lần này, phương thức anh muốn cô vô cùng dịu dàng, hôn khắp toàn thân cô, cũng ấn anh dày đặc vào trong lòng cô...

Bạn đang đọc truyện *Công Cụ Trả Thù Của Ác Ma* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 8: Chương 4.1

Editor: Puck

Khí trời bây giờ rất tốt, mặc dù là mùa đông, nhưng mặt trời ló dạng, ánh sáng ấm áp chiếu lên vườn hoa to như vậy, ngay cả cỏ nhân tạo cũng phản ra sáng bóng nhàn nhạt, làm cho người ta cảm thấy thoải mái toàn thân.

Nơi này là một trung tâm điều dưỡng tư nhân bên trong hồ nằm ở thành phố Đài Bắc, diện tích rộng lớn, phục vụ và thiết bị đều cao cấp nhất, đặc biệt cung cấp cho khách hàng ở trên đỉnh kim tự tháp sử dụng, người được đưa đến nơi này nhận chăm sóc, phần lớn có bối cảnh rất tốt.

“Mẹ, đây là dâu tay mẹ thích ăn, con rửa sạch rồi, nào, há miệng ra.” Trong vườn hoa, Lạc Dĩ Phương ngồi trên ghế đá, cầm một trái dâu tây đỏ tươi đưa lại gần khóe miệng mẹ, dịu dàng dụ dỗ.

Chu Nhã Viện ngồi trên xe lăn không nhúc nhích, hai mắt không có tinh thần rũ xuống, vốn không biết thần trí ngao du đi nơi nào, mà tình huống như vậy của bà, đã kéo dài thật nhiều năm.

“Mẹ, trái dâu này thật xinh đẹp, hơn nữa rất thơm, mẹ ngửi xem.” Lạc Dĩ Phương giơ trái dâu tây lên mũi mẹ, tiếp tục dỗ dành, “Mau há miệng nào, thật sự ăn rất ngon, con vừa mới trộm vài trái, mẹ mà không ăn, sẽ bị con ăn sạch sẽ.”

Lông mi của Chu Nhã Viện giật giật, khi dâu tây một lần nữa đặt lên khóe miệng bà thì cuối cùng có động tĩnh, rất chậm, chậm rãi hé môi, ngoan ngoãn để con gái dứt bà ăn trái cây.

Lạc Dĩ Phương vui sướng cười, dùng giấy lau cẩn thận cho mẹ, lại đưa trái dâu tây thứ hai lên cho ăn.

Hai mẹ con lặng lẽ ngồi dưới ánh mặt trời mùa đông một lát, sau khi ăn xong trái cây, Lạc Dĩ Phương dịu dàng vén tóc trên trán cho mẹ, tóc vốn đen thui xinh đẹp đã mất đi sáng bóng, cô quẩn luyến cảm lấy, trong lòng hơi buồn phiền.

Lắc lắc đầu, cô không muốn suy nghĩ quá nhiều, tay nhỏ bé nhẹ nhàng cầm lấy bàn tay gầy yếu của mẹ, bắt đầu kể lại chuyện đã xảy ra thời gian này.

“Thời gian này cha rất bận, ngày hôm qua phó tổng giám đốc Lý tới nhà tìm cha, con nghe lén được bọn họ nói chuyện, dường như có một tập đoàn xuyên quốc gia ở Hương Cảng, không biết vì lý do gì, cố ý đối đầu với công ty Khánh Phú của cha, đã cướp đi rất nhiều mối làm ăn từ trong tay cha, cho nên cha... Tương đối không có thời gian đến thăm mẹ.”

Trên thực tế, những năm gần đây số lần Lạc Khánh Đào tới thăm vợ, dùng năm ngón tay có thể tính xong.

Lạc Dĩ Phương cố gắng lên tinh thần, nhéo tay mẹ cười nói: “Chẳng qua con sẽ thường xuyên tới, tiện thể mang chút đồ mẹ thích ăn. Đúng rồi, gần đây có một công ty bách hóa bán dâu tây Đại Phúc, nghe nói ăn rất ngon, thời sự trên ti vi cũng đi phỏng vấn, lần tới con mua, chúng ta cùng ăn xem...”

Chu Nhã Viện vẫn giữ tư thế ngồi như cũ, không có phản ứng gì, nhưng Lạc Dĩ Phương không cảm thấy nản lòng. Có thể nói chuyện như vậy cho mẹ nghe, cô đã cảm thấy hạnh phúc - nho nhỏ, hạnh phúc nho nhỏ, tầm thường như thế, lại có thể làm ấm áp lòng cô.

Cô nói tiếp, “Còn có, ngày hôm qua con có đi chọn mấy cuộn len, định đan một cái áo choàng hơi dày một chút cho mẹ, lần sau khi tới, con sẽ mang một cái tới... Đúng rồi, hôm nay Ôn Hình vốn định đi cùng con, nhưng tạm thời trong nhà cô ấy có chuyện, buổi tối còn phải dùng dạy may, cho nên không có cách nào.”

Cô dừng lại một chút, bao tám chân trên đầu gối mẹ kín thêm, còn nói: “Mẹ, con lén nói cho mẹ biết một chuyện, Ôn Hình có một người rất tuyệt ngưỡng mộ, cũng thường tặng hoa, mỗi lần người đàn ông kia xuất hiện, Ôn Hình lại đỏ bừng cả mặt, đùa vui lắm...”

Đột nhiên, nụ cười nhàn nhạt bên môi cô đông lại, trong đầu hiện lên khuôn mặt anh tuần lại cao thâm khó lường của đàn ông.

Cô cũng không phải giống vậy chứ? Chỉ cần người đàn ông nào đó xuất hiện, cô cũng không kiềm chế được mà mặt đỏ lên...

Oh, không muốn, không muốn, cô và anh hoàn toàn không thể!

Có một đêm triều miên kia còn chưa đủ sao?

Cô làm quyết định to gan nhất đời này, lên giường cùng một người đàn ông biết chưa tới hai ngày, buông thả linh hồn trong ngực anh, nắm tư vị thiên đường thiêu đốt.

Như vậy còn chưa đủ sao? Haizzz... Tại sao cô có thể có lòng tham không đáy như vậy?

Khi Lạc Dĩ Phương rơi vào trong suy nghĩ rối loạn, như thế nào cũng không rõ thì một bóng đen cao lớn đột nhiên ngăn cản ánh sáng, bao trùm lấy cô.

Lạc Dĩ Phương nghi ngờ nâng khuôn mặt nhỏ nhắn lên, đợi đến khi thấy rõ đối phương, không khỏi ngẩn ra.

“Tôi tìm em thật vất vả.” Mắt Đường Liệt nhìn xuống cô, đôi tay tiêu sái nhét trong túi quần jeans.

Lạc Dĩ Phương sắp hôn mê, hoàn toàn không chuẩn bị tâm tư sẽ gặp được anh ở đây.

“Anh... Sao anh biết đến chỗ này?”

“Bởi vì em ở chỗ này, cho nên tôi không thể làm gì khác hơn là tới nơi này.” Anh giống như đang chơi trò hỏi gì đáp nấy với cô, đáp thật suôn sẻ.

Thời gian hai người xảy ra quan hệ thân mật đã qua ba ngày, Lạc Dĩ Phương biết mình nhát gan, mặc dù trong lòng đều là anh, đầy trong đầu đều là anh, cũng không dám gặp lại anh.

Ba ngày nay, cô mất rất nhiều cố gắng, cả ngày lo lắng đề phòng, ngay cả hết giờ dạy đàn cũng lựa chọn trốn chuẩn die,n; da.nlze.quydo/mn chạy từ cửa sau phòng học.

Cô sợ mà!

Sợ nếu như dính dáng tiếp, sẽ càng lún càng sâu, không thể tự thoát ra được.

Lực hấp dẫn giữa cô và người đàn ông này, mãnh liệt đến mức khiến cho toàn thân cô sôi trào, một khi trầm mê tiếp, sẽ không có khả năng tỉnh táo.

“Nhưng anh... Làm sao anh biết được em ở đây?”

Đường Liệt nhếch mày rậm lên, khóe môi hơi vênh, “Tôi nói rồi, chỉ cần là chuyện tôi muốn biết, cho dù như thế nào cũng sẽ điều tra được.” Ánh mắt của anh dò về phía người phụ nữ trung niên ngồi trên xe lăn, trong lòng sáng tỏ, nhưng vẫn bình thản hỏi: “Em thường tới nơi này chăm sóc mẹ em?”

Mặt Lạc Dĩ Phương đỏ lên, cúi mắt, đặt tay mẹ vào trong chăn, lúc này mới trả lời: “Trong viện dưỡng lão có nhân viên chuyên nghiệp trông chừng chăm sóc cuộc sống thường ngày của mẹ, mỗi lần em tới, cũng chỉ có thể làm là đẩy mẹ đi ra ngoài một chút, nói chuyện cho mẹ nghe, mang đồ mẹ thích ăn cho mẹ, em... Em làm cũng không tốt...”

Nhìn chăm chú vào ánh mắt trầm xuống của cô một chút, nhưng vẻ sắc bén trong nháy mắt lập tức bị che kín, giọng Đường Liệt mang theo cười nói: “Em không thay tôi giới thiệu một chút sao?”

“Hả?!” Lạc Dĩ Phương chớp chớp cặp mắt đẹp.

Đường Liệt nhú mày, liếc nhìn khuôn mặt nhỏ nhắn ngu ngơ của cô một cái, tự động ngồi xổm xuống trước mặt Chu Nhã Viện, nhếch miệng mà cười cười, theo đó tự giới thiệu bản thân.

“Mẹ Lạc xin chào ngài, cháu tên là Đường Liệt, Đường trong Đường triều, Liệt trong liệt tửu, cháu năm nay ba mươi ba tuổi, công việc... Ủnh, coi như ổn định, thu vào không có trở ngại, nuôi nấng bà xã và con. Cá tính của cháu dễ chung đụng, yêu thích động vật nhỏ, trừ bình thường thích uống chút rượu ra, không có ham mê xấu khác, cháu thích Dĩ Phương, Dĩ Phương cũng vô cùng yêu thích cháu, chúng cháu đã ở chung với nhau -”

“Đường Liệt!” Lạc Dĩ Phương không để ý đến phong phạm thực nữ kêu to thành tiếng, quả thật không thể tin được da mặt của anh lại dày như vậy.

“Anh... Anh không được nói lung tung trước mặt mẹ em, em, em mới không có vô cùng yêu thích anh!” Khuôn mặt nhỏ nhắn đỏ đến như cà chua chín muối, mắt đẹp trừng đến vừa sáng vừa tròn.

“Không có sao?” Anh xấu xa nhếch môi.

“Không có.” Cô dùng sức lắc đầu.

“Thật sao?”

“Thì, là có.” Đáng ghét!

Đường Liệt đột nhiên đưa tay cầm một bàn tay mềm của cô, lòng bàn tay ấm áp dán chặt lên mu bàn tay mịn màng của cô, mang theo nét mặt dung túng lùi một bước nhỏ.

“Được rồi, là tôi thích em vô cùng yêu thích, thích đến ngay cả trong mộng cũng nghĩ tới em, một khắc cũng không thể quên được, vậy được rồi chứ?”

Toàn thân Lạc Dĩ Phương nóng lên, cảm giác mình cũng sắp “Chín”.

“Anh... Em không nghe anh nói hươu nói vượn.” Cô vội vàng rút tay nhỏ bé về, ổn định nhịp tim không ổn, hít sâu một hơi mới đứng lên.

Lúc này, một hộ lý trẻ tuổi đến gần, muốn tiếp nhận việc chăm sóc Chu Nhã Viện, đẩy bà về phòng nghỉ ngơi.

“Lý tiểu thư, vậy nhờ cô rồi, nếu có chuyện gì, xin gọi điện thoại cho tôi.” Lạc Dĩ Phương tạm thời không để ý đến người đàn ông khiến cho tâm thần cô đảo loạn, cẩn thận dặn dò nhân viên hộ lý.

“Không thành vấn đề. Lạc tiểu thư, xin cô yên tâm.”

Sau khi nhận được bảo đảm, Lạc Dĩ Phương cúi xuống hôn nhẹ lên mặt mẹ, nói lời từ biệt với mẹ, sau đó mới để cho nhân viên hộ lý đẩy xe lăn, nhìn hai người vào phòng.

Không biết vì sao, cô đột nhiên cảm thấy rung mình, thân thể rụt lại một cái, tay trắng nõn theo bản năng ôm lấy mình.

Ngay sau đó, mùi hương dễ ngửi ấm áp bọc lên người, cô hơi ngẩn ra, phát hiện Đường Liệt đã cởi áo khoác choàng lên vai mảnh khảnh của cô.

“Anh...” Cấn đôi môi đỏ mọng, cô yên lặng nhìn anh, trong lòng loạn hơn rồi.

“Tôi như thế nào?” Đường Liệt đùa với cô, “Tôi làm sao lại tri kỷ như vậy, tốt như vậy, đúng không?”

“Anh anh... Anh da mặt dày mới là thật.” Haizzz, tình nhân giống mà không giống liếc mắt đưa tình ở đây? Lạc Dĩ Phương giống như tâm loạn như ma, cũng không cách nào bỏ qua được mùi vị ngọt ngào tràn ra từ lồng ngực.

Đường Liệt vui vẻ bật cười, rất tự nhiên thay cô khép chặt áo khoác, tiếp đó lại như chuyện đương nhiên cầm tay nhỏ bé của cô, dắt cô đi ra ngoài.

Gương mặt Lạc Dĩ Phương ửng hồng, thử rút tay mềm về, nhưng anh vốn không định buông tay.

“Cha em không ngừng ngoại tình, nuôi không ít vợ nhỏ ở bên ngoài, mẹ em không chịu nổi mới biến thành dáng vẻ này, phải không?” Anh hỏi hết sức bình tĩnh, giống như đã sớm biết được đầu đuôi sự việc.

Bạn đang đọc truyện *Công Cụ Trả Thù Của Ác Ma* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 9: Chương 4.2

Editor: Puck -

Lạc Dĩ Phương nhanh chóng nhìn lướt qua gò má của anh, hô hấp hơi gấp rút, lại cấn cấn môi theo thói quen.

Một lát sau mới lên tiếng, “Anh đã cái gì cũng biết, cần gì phải hỏi chứ?”

Người đàn ông này khiến người ta quá mù mờ, đều sẽ ngoài ý muốn làm ra một chuyện, nói ra một vài lời, quấy đến trái tim cô chấn động mạnh, không biết làm sao.

Môi mọng của Đường Liệt câu lên, lại thản nhiên nói: “Mà tôi lại có một chuyện không biết... Tại sao em liều chết tránh tôi?”

“Hà?! Tôi, tôi không có...”

“Nói dối sẽ phải trả giá thật lớn, Dĩ Phương.” Sức lực bàn tay thoáng tăng thêm, gần như muốn cầm đau bàn tay nhỏ bé của cô rồi, “Nếu như tôi nhớ không nhầm, ngày đó chúng ta làm rất thoải mái, em ôm tôi thật chặt, vui vẻ thét chói tai, khóc thút thít, tại sao sau khi xong chuyện lại trở mặt?”

Vô cùng choáng váng đó lần nữa đánh tới, huyết dịch toàn thân Lạc Dĩ Phương cũng sắp sôi trào, nghĩ đến anh mạnh mẽ mà có lực xuyên qua, bộ ngực của cô phập phồng càng lúc càng nhanh, cảm giác không khí bên cạnh cũng cách xa cô, thiếu đường khí nghiêm trọng.

“Anh, anh không được nói nữa, chúng ta... Không thể nào, anh biết rõ nguyên nhân, tại sao còn muốn tôi tìm em?”

Bước chân Đường Liệt đột nhiên dừng lại, anh nghiêng người sang, cặp mắt sắc bén như chim ưng săn mồi chớp cũng không chớp mà nhìn cô chằm chằm, thu hết về mặt u buồn lại dịu dàng của cô vào trong mắt.

“Bởi vì tôi không quên được em.”

Lạc Dĩ Phương nhìn vào cặp mắt âm u của anh, lòng hung hăng khẽ động rồi, ngực của cô thật đau, đau đến nước mắt không nghe sai khiến mà tuôn ra, nhưng cánh môi xinh đẹp lại nở một nụ cười động lòng người.

Sao cô lại gặp gỡ anh? Làm sao có thể...

Không còn có hơi sức chống lại.

Đẹp lo lắng do dự, ôm thật chặt thân thể ấm áp cường tráng của người đàn ông, Lạc Dĩ Phương giống như không có ngày mai dốc hết tất cả khí lực –

Chỉ vì yêu anh.

“A, a a, Đường Liệt... Nhanh hơn chút nữa, nhanh hơn chút nữa... A a, a a...”

Trở lại nơi ở của anh, hai thân thể trẻ trung vừa mới ôm, giống như củi khô bốc cháy điên cuồng, cuốn tất cả xung quanh vào trong biển lửa, nhiệt độ lên cao không hạ xuống.

Đường Liệt nhiệt tình hôn người phụ nữ nhỏ bé trong ngực, bàn tay vuốt ve thân thể uyển chuyển của cô, lột bỏ từ cái quần áo của hai người.

Lạc Dĩ Phương lấy ngang hàng nhiệt tình hưởng ứng anh, mặc dù kỹ xảo hết sức không lưu loát, nhưng cô học được rất nhanh, lập tức đã chơi trò truy đuổi với môi lưỡi của anh, tay nhỏ bé mềm nhũn cũng học cách của anh, vuốt ve khắp thân thể cường tráng của anh, đốt lửa trên người anh.

Cô nhạy cảm lại nóng bỏng, giữa hai chân lập tức hiện ra mật ngọt ướt át, chờ đợi người đàn ông chớp lấy.

Đường Liệt không để cho cô chờ lâu, bởi vì anh cũng bị người phụ nữ nhỏ bé này ép đến cực điểm rồi.

Bọn họ thậm chí còn chưa kịp trở lại trên giường lớn, Đường Liệt trực tiếp đè cô ép lên tường, lồng ngực ngăm đen chống đỡ ngực tươi đẹp của cô, môi lưỡi thân mật dây dưa cái lưỡi thơm của cô, đồng thời nâng cao một chân của cô, đẩy mông eo lên trên, trong nháy mắt xuyên qua cô.

Anh không ngừng rung động, hôn từng tiếng nước nở của cô.

Ở dưới yêu cầu của cô, anh đẹp bỏ lý trí và văn minh, hoàn toàn biến thành một con thú hoang, sáng khoái mà xé rách chớp lấy món ăn ngon trong ngực.

“Em muốn, tôi sẽ cho mà không giữ lại chút nào.” Anh thô ráp phun ra lời, mỗi một lần tiến vào đều tràn đầy sức mạnh không thể tưởng tượng nổi.

Lạc Dĩ Phương bám lấy bả vai rộng rãi của anh, kịch liệt chấn động nơi này, cả người cô run rẩy, mười móng tay cắm thật sâu vào trong da thịt ngăm đen của anh, cào ra dấu vết rõ ràng.

“Đường Liệt... A a a... Liệt...”

Tất cả ngôn ngữ đều là dư thừa, cô chỉ có thể không ngừng kêu gọi tên anh, khi anh bá đạo kiểm chế xuống lấy được vui vẻ vô tận.

“Dĩ Phương... Ngoại trừ tôi ra, em còn có thể để cho người đàn ông khác ôm em như vậy sao? Giống như tôi vậy, vui bộ phận nóng rục lại cứng rắn vào trong thân thể em, lần sau sâu hơn lần trước, khiến em trải nghiệm nhiệt độ kinh người này... Người đàn ông khác cũng có thể dùng phương pháp giống vậy yêu em sao?” Đường Liệt kéo dài yêu cô, đang mút hút vành tai đỏ hồng xinh đẹp thì thở dốc hỏi.

Nghe được câu hỏi của anh, nước mắt của cô bật ra, liều chết lắc đầu.

“Không – không muốn -” Cô hoàn toàn không cách nào tưởng tượng, nếu như đối tượng không phải là anh, mình sao chịu được một người đàn ông khác đụng chạm?!

Cô đầu hàng anh, cho dù cả người, đều chỉ có thể thuộc về một mình anh.

“Em chỉ cần tôi sao? Có phải chỉ có tôi mới có thể như vậy với em không?” Đường Liệt nâng cô lên, khiến hai chân ngọc thon dài kia hoàn toàn vòng ngang hông anh, động tác này để cho kết hợp giữa hai người càng thêm xâm nhập, thân thể chặt chẽ không thể tin được.

Tay trắng của Lạc Dĩ Phương quấn quýt sau cổ anh, không giữ lại chút nào giao mình cho anh.

Khe mông mềm mại dưới nâng cầm của anh chấn động xuống, lửa nóng liếm da thịt của anh, cửa mật nhỏ hẹp này nuốt vào nhả ra không lồ của anh, ma sát kịch liệt không biết bao nhiêu lần, kích tuôn ra khoái cảm vô cùng kinh người, như sóng to gió lớn hung hăng quét sạch bọn họ.

“Dĩ Phương, tôi muốn nghe chính miệng em nói... Nói em chỉ cần tôi, không thể không có tôi, tôi muốn nghe em nói...”

Người đàn ông phun hơi thở nóng bỏng vào trong miệng cô, dây dưa cái lưỡi thơm của cô, hôn khắp mỗi một tác trong miệng cô, xuất ra tất cả vốn liếng đồ dành cổ.

Lạc Dĩ Phương không chống lại được, cả người của cô bị khống chế trong tay anh, từng cử động của anh đều có thể ảnh hưởng thật sâu đến cô, phá hủy bản thân cô.

“Em a a... Liệt, em muốn anh, chỉ có anh... Chỉ có anh có thể cho em, a a...” Cô vỡ òa dưới thể công mãnh liệt của người đàn ông.

“Nói rõ ràng, chỉ có tôi có thể cho em cái gì?”

Khuôn mặt bị tình dục nhiễm đỏ không khỏi ngửa lên, mặc cho người đàn ông găm cắn, mút cổ ngọc tinh tế của cô, cô không ngừng run rẩy, trong đầu thật loạn, chỉ có thể phản ứng theo bản năng, “Cho em.. Vui về... A, a a... Chỉ có anh khiến cho em vui vẻ, sung sướng như vậy, cho em rất nhiều, rất nhiều, rất nhiều...”

Đường Liệt đột nhiên thít chặt hai cánh tay lại, nắm chặt thân thể cô, giống như muốn nặn cô vào trong thân thể mình.

Cổ họng anh phun ra hơi thở gấp thô ráp, ôm cô đến trên giường, thân hình cường tráng chống đỡ chặt chẽ trên mềm mại của cô, đè cô trên giường mềm mại.

“Tôi có thể cho em nhiều hơn, em tuyệt đối vui vẻ không tưởng tượng nổi.”

“Liệt...” Cực vui mà khóc, nước mắt thấm ướt khuôn mặt nhỏ nhắn, dáng vẻ yếu ớt lại quyến rũ của cô, bất kỳ người đàn ông nào cũng không chịu nổi hấp dẫn như vậy.

“Chính tôi ở đây.” Đường Liệt cho cô một nụ hôn sâu vô cùng nóng bỏng, mười ngón tay giữ chặt vòng eo mảnh khảnh của cô, động tác tăng nhanh trong nháy mắt, mãnh liệt ra vào nơi ướt mềm giữa hai chân cô.

“A, a, a, Liệt... A a, a a...” Cái này quá nhanh, mạnh mẽ! Lạc Dĩ Phương gần như bị anh thô bạo chộp lấy loay hoay đến phải thét chói tai liên tiếp.

Mắt sáng của cô khép hờ, gương mặt ửng đỏ, đôi tay bất lực nắm chặt ga giường, theo xâm nhập rất mạnh mà có lực của anh, nực rất tròn đung đưa ra sóng lớn kêu gọi.

“Liệt... Hu hu... Quá nhanh, quá nhanh, hu... Cầu xin anh, em, em không chịu nổi...”

Toàn thân cô co lại run rẩy, đặc biệt là đóa hoa nhỏ đẹp để thừa nhận công kích hung mãnh này, dưới ma sát cực nóng, đã không chịu nổi co rúc lại, căng thẳng, ẩm áp y hệt xuân triều gấp gáp phát tiết ra ngoài, thấm ướt hai bên đùi, cũng thấm ướt ga giường bên dưới.

Đường Liệt vẫn đè lên người phụ nữ nhỏ bé phía dưới, cô co quắp tạo thành ảnh hưởng thăng thán hơn với anh, khiến cho anh gần như điên cuồng, nham thạch nóng chảy trong cơ thể cuối cùng không chịu được, sẽ bộc phát nơi chỗ sâu của cô.

“Dĩ Phương, cô gái xinh đẹp động lòng người của tôi, không phải mới vừa rồi em còn thúc giục tôi nhanh lên một chút, lại dùng sức một chút sao? Tôi tuyệt đối không hề cho em thất vọng, a a -”

Anh phát ra tiếng gầm nhẹ dao động lòng người, bập thít cả người căng chặt, triển khai toàn bộ hỏa lực chạy nước rút.

“A a -” Lạc Dĩ Phương cong thân thể lên đón lấy anh, ngón tay dùng sức túm lấy cánh tay anh.

Bất thành linh, phái nam cứng rắn đâm vào nơi ẩm áp nhất, kèm theo tiếng thở gấp thô ráp của Đường Liệt, đỉnh đầu nóng bỏng cuối cùng không kiềm chế được, một tinh hoa nóng bỏng gấp rút bắt ra, gieo xuống thật sâu.

“Liệt...” Lạc Dĩ Phương kêu khóc, cùng anh đồng thời đạt tới cao trào, kết hợp tuyệt đối khiến cho hai người nếm được tư vị tuyệt vời khó có thể hình dung.

Giờ khắc này, tất cả thực tế đều cách xa, mộng ảo bao phủ lấy bọn họ.

Hai người ôm chặt đối phương, trao đổi nhiệt độ lẫn nhau, thỏa mãn nghỉ ngơi ở trong mộng đẹp...

Bạn đang đọc truyện *Công Cụ Trả Thù Của Ác Ma* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 10: Chương 5.1

Editor: Puck

Chủ nhật, Lạc Khánh Đào không đi đánh golf, cũng không đi câu lạc bộ hội viên cao cấp, vẫn ở trong thư phòng lầu hai kiểm phòng làm việc.

Lạc Dĩ Phương biết được từ trong miệng quản gia là chú Triệu, hôm nay trong nhà có một vị khách quý tới, nghe nói là vị khách quý từ Hương Cảng xa xôi tới, chính là thời gian này cướp không ít vụ làm ăn trong tay công ty Khánh Phú, là “Đầu sỏ gây nên” quây đến cha đau đầu nhức óc.

Chú Triệu còn len lén nói cho cô biết, nửa giờ sau, ngay cả bên tập đoàn Thịnh Khang cũng có người đi ô tô đến, toàn bộ tập trung ở lầu hai không biết bàn bạc cái gì.

Trong lòng mơ hồ cảm thấy lo lắng, cô nghĩ, tám phần là bởi vì nghe được tập đoàn Thịnh Khang, khiến cho cô không khỏi suy nghĩ đến hôn ước buồn cười lại không biết làm như thế nào.

Mấy ngày nay, cô tránh né theo bản năng, không muốn để quá nhiều tâm tư vào chuyện tương lai, nhưng trong lòng lại hết sức rõ ràng, cứ trốn tránh không phải là cách.

Cô yêu một người đàn ông, tình cảm như vậy cho cô dũng khí, để cho cô bắt đầu nằm mộng, hơn nữa muốn biến ước mơ thành sự thật.

Có lẽ, cô thật sự có thể cầu xin cha, cho phép hôn hủy bỏ hôn ước với nhà họ Thịnh, để cho cô tự do yêu, gả cho người trong lòng chân chính.

Gặp gỡ người đàn ông giống như rượu mạnh đó, cả người cô hoàn toàn thần phục, trừ anh ôm ra, cô không cách nào để cho người đàn ông khác đối xử thân mật như vậy.

Haizzz... Cho dù như thế nào, cô nhất định phải tìm chút thời gian nói chuyện này một chút với cha, có lẽ chờ sau khi cha xử lý xong chuyện của công ty, giải quyết phiền toái, mới có tâm tình nghe cô nói đi!

Cốc, cốc –

Tiếng gõ cửa khiến Lạc Dĩ Phương phục hồi tinh thần lại, cô nhẹ nhàng ho khan một tiếng, thu hồi ánh mắt nhìn ra ngoài cửa sổ về, mang theo giọng mũi nói: “Đi vào.”

Tối qua sau khi hết giờ lên lớp, trên đường về nhà dính chút mưa, khiến cho cô hôm nay vừa tỉnh lại chìm vào hôn mê, chắc bị cảm.

Quản gia là chú Triệu đẩy cửa ra, cung kính nói: “Tiểu thư, lão gia muốn ngài lên lầu hai.”

Lạc Dĩ Phương hơi ngần ra, “Biết là chuyện gì không?”

“Lão gia chưa nói, chỉ có điều... Hình như không quá cao hứng, trong thư phòng truyền ra tiếng cãi vã, người của nhà họ Thịnh vừa rồi giận dữ dừng rồi đi, vì không biết vì chuyện gì mà huyền náo rất không vui vẻ, chắc có chút liên quan đến vị khách quý từ Hương Cảng kia.” Chú Triệu luôn thương cô, không nhịn được nhiều lời một chút.

Lạc Dĩ Phương ần nhẹ giữa hai chân mày chau lại, gật gật đầu, ôn hòa nói: “Cháu biết rồi. Chú Triệu, cảm ơn.”

“Tiểu thư phải cẩn thận.”

“Vâng.” Đột nhiên cảm thấy lạnh, cô tiện tay cầm một chiếc áo khoác choàng lên, đi ra phòng ngủ.

Sau hai phút, Lạc Dĩ Phương đi đến thư phòng lớn trên lầu hai.

Cô không biết mình đang khản trương cái gì, cảm giác giống như có chuyện gì sắp xảy ra... Vỗ vỗ gương mặt, miễn cưỡng lên tinh thần, lại hít sâu mấy cái, cô mới lễ phép gõ cửa, theo đó vận tay cầm dây ra.

“Cha, chú Triệu nói ngài có chuyện tìm con?” Nhìn thấy cha đứng trước bàn làm việc bằng gỗ từ đàn, Lạc Dĩ Phương đi tới, đến chỗ cách ông ba bước chân thì dừng lại.

Đuôi khoeo mắt thoáng liếc qua, có một bóng dáng cao lớn đứng bên cạnh cửa sổ sát đất.

Bởi vì do ngược sáng, cộng thêm người nọ đưa lưng về phía cô, Lạc Dĩ Phương không cách nào lập tức nhận ra được tướng mạo của đối phương, huống chi cha ở đây, cô tập trung ý chí, theo thói quen khẽ cúi cổ xuống, hiền hòa mà nhìn chăm chăm vào sàn nhà.

Không khí có cái gì rất không đúng, trái tim của cô vô duyên vô cớ đập thành thịch.

Cần cần môi, đang định lấy dũng khí nâng đầu lên, đột nhiên một tiếng tát, đau nhức vỡ ra trên mặt cô.

Lạc Khánh Đào hung hăng quăng một cái tát lên mặt con gái, Lạc Dĩ Phương còn chưa kịp phản ứng, bàn tay thứ hai lại vung lên, cô bị đánh đến ngã vật xuống đất, trong lỗ tai vang lên ù ù.

“Mày đồ đệ tiện không biết xấu hổ! Muốn để cho đàn ông làm như vậy, dứt khoát đi làm kỹ nữ đi!” Lạc Khánh Đào cao giọng mắng to, giọng chân lên đập tới.

Lạc Dĩ Phương không có cách nào phản ứng, hai gò má đau đến mức để cho cô không có cách nào suy nghĩ, trơ mắt chịu đau, bóng đen cao lớn vẫn đứng bên cửa sổ đột nhiên nhảy vào, ngăn cản ở trước mặt cô.

“Tôi nói rồi, ông tốt nhất đừng động đến cô ấy.” Giọng nói trầm thấp mang theo lực lượng đáng sợ, hình như kiềm chế lấy tức giận cực lớn.

Lạc Dĩ Phương cho rằng mình nghe lầm! Suy cho cùng... Âm thanh tạp nham vẫn còn không biến mất toàn bộ trong lỗ tai cô, thêm nữa... Đầu cô hôn mê bành trướng, còn hơi muốn ói, thêm vào đó... Nơi này là nhà họ Lạc, là thư phòng của cha, sao cô có thể nghe thấy giọng nói của Đường Liệt?!

Cái này nhất định là mơ, là bản thân cô suy nghĩ lung tung tạo thành, không thể nào... Không thể nào...

Nhưng mà tất cả không thể nào, khi người đàn ông đó khom người xuống, nâng khuỷu tay của cô đỡ cô dậy thì tất cả đều biến thành có thể.

“Anh... Liệt...” Cô chỉ ngây ngốc nhìn khuôn mặt gần trong gang tấc, anh tuấn như vậy, tính tình thẳng thắn như vậy, thể nhưng ngũ quan lại rớt vào vẻ gì đó khiến cho cô cảm thấy xa lạ.

Cách Đường Liệt nhìn cô, không hề ám áp dịu dàng nữa, trong mắt âm u không thấy đáy, đáng vẻ tuấn mỹ trở nên kiên cường, lạnh lùng, không lưu chút tình cảm.

“Anh... Sao anh lại ở trong này?” Lạc Dĩ Phương đột nhiên thấy buồn nôn, đau lan tràn trên mặt, cô nghĩ, mặt của cô khẳng định sưng lên rồi.

Đường Liệt híp mắt lại, không trả lời mà hỏi ngược lại: “Nhìn thấy ông ta định đánh em, em không biết tránh ra sao? Chỉ biết như con ngốc đứng đó, rồi cuộc em có đau óc hay không?”

“Em... Em...” Cô hoàn toàn không làm rõ được tình huống.

Đường Liệt lạnh lùng bỏ lại một câu: “Tôi không hy vọng đồ sở hữu của mình có tổn thương gì.”

“Liệt... Anh, anh có ý gì?” Hai chân của cô gần như không đứng vững được, nếu như không phải một cánh tay của Đường Liệt nâng đỡ cô, cô thật sự sẽ không chống đỡ nổi.

“Có ý tứ gì?!” Lạc Khánh Đào tức giận đến xanh mặt, không kiềm chế nổi gầm thét, ông nắm một xấp hình ném vào Lạc Dĩ Phương, “Mày còn có mặt mũi hỏi có ý tứ gì?! Mày đã sớm từ tám trăm năm trước cấu kết với thằng này, lại bị nó ăn sạch sành sanh, bây giờ thì hay rồi! Bên tập đoàn Thịnh Khang là hết muốn từ hôn, hai nhà kết thân hoàn toàn thất bại, mặt của tao đều bị mày vứt sạch, mày còn muốn như thế nào nữa?!”

Từng tấm hình tàn ra trước mặt Lạc Dĩ Phương, ào ào rơi đầy đất, cô cúi đầu yên lặng nhìn, trong lúc nhất thời chỉ cảm thấy máu khắp người giống như bị rút sạch rồi, cả người giống như bị ngâm ở tầng băng sâu nhất, hoàn toàn đông cứng, nhúc nhích cũng không thể...

Trên tất cả tấm hình đều là cô – cô đang ngủ, cô thân thể trần trụi, mặc dù từ ngực đến chân vẫn đang đắp cái mền thật mỏng, nhưng toàn bộ trên vai và một đôi chân ngọc thon dài phơi bày ra ngoài lại hiện lên vết đỏ tươi y hệt hoa hồng, hơn nữa tóc xốc xếch rối bù, cùng với khuôn mặt xinh đẹp khi ngủ rồi ra mồ hôi hột... Người dốt nát đi nữa đều có thể một cái đã nhìn ra, người phụ nữ trong hình dưới tình huống gì, một mối mà mất đi ý thức.

Ai có thể nói cho cô biết, đây rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?!

“Anh... Là anh chụp?” Cô cứng đờ nâng khuôn mặt nhỏ nhắn lên, cặp mắt khóa thật chặt người đàn ông bên cạnh.

Đường Liệt trầm tĩnh nhìn vào mắt cô, đột nhiên, gương mặt tuấn tú bị ẩn lợ về phía một bên, “Chụp được không tệ chứ? Em rất model, rất ăn ảnh.”

“... Tại sao?”

Khóe miệng anh vênh lên, “Chơi thật thú vị.”

“Anh -” Trong lòng giống như bị lưỡi dao sắc bén đâm vào, Lạc Dĩ Phương giơ tay lên định tát anh, cổ tay nhỏ bé yếu ớt lập tức bị túm lấy.

Sức lực của anh nặng nề, giữ cô thật chặt, nhưng cô đã không hề có chút cảm giác gì, bởi vì lòng đau như vậy, đau đến toàn thân phát run, đau đến không ra được chút xúy sức lực gì.

Trước mắt cô tối sầm lại, hôn mê bất tỉnh, không hề liếc thấy khi Đường Liệt ôm cô vào trong ngực thì đáy mắt tối tăm chợt lóe lên khản trương rồi biến mất.

Lạc Dĩ Phương nhẹ nhàng chớp chớp mi, khó chịu trong đầu vẫn vô tình dây dưa cô.

Không muốn... Tại sao lại có thể như vậy với cô? Cô đã làm sai điều gì? Ai có thể tốt bụng nói cho cô biết... Tại sao... Tại sao...

Khóe mắt tràn ra nước mắt, hô hấp hơi khô sở khó khăn, lại một lần nữa mở mắt nhìn trừng trừng, lúc này, tiêu cự trong mắt rốt cuộc trở nên rõ ràng, cô cũng tỉnh lại từ trong mộng không yên ổn, phát hiện mình nằm trên giường lớn đến thần kỳ.

Trần nhà trong phòng cổ ý xây cao, trang hoàng và bài trí hoàn toàn xa lạ, nhưng nhìn ra được, đều được người có tiếng tăm khéo tay thiết kế, mang theo phong tình châu Âu nhàn nhạt.

Đây là nơi nào? Cô ngủ thật lâu sao? Tại sao ngoài cửa sổ đã là ban đêm?

Vấn đề liên tiếp khiến cho Lạc Dĩ Phương trăm mối cũng không có cách giải, cô vén chăn lông vũ lên đang định xuống giường, mới phát hiện quần áo trên người đã bị cởi đi, đổi thành một bộ đồ ngủ tơ tằm mềm mại lại thoải mái.

Cô ngây ngốc, tiếp theo nghe ngoài cửa truyền tới tiếng động, khuôn mặt nhỏ nhắn vừa ngẩng lên, đã nhìn thấy cửa phòng bị người đẩy ra, một người phụ nữ trung niên hơn bốn mươi tuổi, vóc người hơi mập đầy xe thức ăn nhỏ đi vào.

Nhìn thấy Lạc Dĩ Phương ngây ngốc ngồi trên giường, người phụ nữ trung niên vui vẻ chớp mắt mấy cái, cười nói: “Cô tỉnh rồi hả? Rất tốt rất tốt, ngủ được thật đủ tinh thần mới có thể tốt được, tôi nấu chút đồ cho cô, còn nấu canh, rất bổ, cô bị cảm, phải uống nhiều một chút.” Giọng của bà rất kỳ lạ, mang theo giọng Quảng Đông nồng đậm

“Xin hỏi... Đây là đâu?” Lạc Dĩ Phương không nhận được.

Bạn đang đọc truyện *Công Cụ Trả Thù Của Ác Ma* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 11: Chương 5.2

Editor: Puck

“Ồi, tôi cũng quên tự giới thiệu mình một chút, tôi là quản gia của Đường tiên sinh, lần này đặc biệt được tiên sinh mang từ Hương Cảng đến, cô có thể gọi tôi là ‘Dĩ Sương’ giống như tiên sinh.” Đôi tay bà gọn gàng sắp xếp thức ăn trên xe đẩy nhỏ, nói tiếp, “Cô cũng biết, Đường tiên sinh chỉ có một mình, rất nhiều chuyện trong phương diện sinh hoạt, nói lớn không lớn, nói nhỏ không nhỏ, cậu ấy bận công việc, có lúc còn bận đến quên ăn cơm, ngủ, dù sao cũng phải có người ở bên cạnh canh chừng cậu ấy, haizzz... Đứa nhỏ này cũng thật là, nói thế nào cũng không nghe.”

Bà không hề phát hiện mình đang nói nhảm, chỉ cảm thấy trong nhà đột nhiên nhiều thêm một cô gái, có thể nghe bà nói ra nỗi khổ tâm, thật vui vẻ.

Tâm tình Lạc Dĩ Phương lại không có cách nào sáng sủa giống như dĩ Sương được.

Tay nhỏ bé của cô nắm chặt áo ngủ, suy nghĩ vòng quanh tin tức mới vừa nhận được – Từ Hương Cảng tới... Đường tiên sinh... Cô đột nhiên nhớ tới chú Triệu đã đề cập với cô, vị khách quý tới gặp cha trước kia, cũng là từ Hương Cảng tới, mà sau khi cô được gọi vào thư phòng thì anh đứng im tại chỗ.

Cho nên, Đường Liệt chính là vị khách quý kia?

Thì ra... Anh không chỉ lừa gạt cô, còn không ngừng đã kích sự nghiệp của cha. Anh rốt cuộc coi cô là gì rồi?! Tại sao muốn giành được tâm và thân của cô, sau khi để cho cô phát hiện đã yêu anh, lại mạnh mẽ đẩy cô vào trong vực sâu không đáy?!

Nhớ lại từng bức từng bức hình sau khi hoan ái với anh, trong lòng Lạc Dĩ Phương dâng lên đau đớn khó có thể dùng lời diễn tả được, giống như hô hấp mạnh hơn chút nữa, sẽ phải lập tức bị xé nát.

Thật là đau... Thật sự rất đau...

“Tiểu thư, cô có khỏe không? Có phải vẫn còn không thoải mái không? Ôi ôi, rốt cuộc là ai nhẫn tâm như vậy, thế mà lại đánh cô, đánh khuôn mặt thật xinh đẹp cho đỏ rưng rưng, thật sự quá ác liệt rồi.” Dĩ Sương thấy cô chau mày lại, nín chặt ngực, vội vàng tới đây đỡ cô.

“Tôi... Tôi không sao...” Khó khăn đè đau đớn xuống, cô cười đến thật yếu ớt.

“Dáng vẻ kia của cô, cho dù ai nhìn thấy cũng sẽ đau lòng, chỉ có điều không sao, chỉ cần cô ngoan ngoãn ở chỗ này một thời gian với tiên sinh, để cho tôi ra mấy tay giúp cô bồi bổ thân thể, nhất định có thể nuôi cô đến trắng trẻo mập mạp.”

Dĩ Sương cười đến vui vẻ, nhưng Lạc Dĩ Phương nghe được lời của bà, toàn thân lại chấn động.

Cô không hiểu tại sao sau khi tỉnh lại thì ở chỗ này, nhưng căn nhà này không thể nghi ngờ là của Đường Liệt, cô sao có thể lưu lại?!

“A! Tiểu thư, cô định đi đâu?! Nhìn cô loạng choạng, mau trở lại trên giường nằm xuống đi!” Dĩ Sương thấy cô xuống giường, không khỏi tròn to hai mắt lắm bầm không ngừng.

“Tôi muốn rời đi lúc này. Dĩ Sương, quần áo lúc trước của tôi đâu? Có phải đi thu lại giúp tôi không? Có thể phiền toái đi đưa cho tôi được không?”

Đầu dĩ Sương lắc như trống bỏi không gì khác biệt, “Không được, không được, quần áo kia của cô đưa đi giặt, tiên sinh sẽ mua mới giúp cô. Trời vừa sáng, rất nhiều nhà máy cửa hàng, công ty bách hóa và cửa hàng boutique có lui tới làm ăn với tiên sinh, sẽ đặc biệt mang đồ tới, để tiểu thư từ từ chọn... Cô đứng đi, này này này, thân thể cô suy yếu như vậy, có thể đi đâu?”

Đi đâu cũng được, miễn không phải chỗ này.

Lạc Dĩ Phương chịu đựng choáng váng, cảm mạo của cô hình như nghiêm trọng hơn, nhưng cô vẫn hạ quyết tâm, mặc đồ ngủ thì mặc đồ ngủ, không có gì lớn.

Không nghe dĩ Sương khuyên, cô vịn tường đi ra cửa phòng, còn chưa sờ tới tay nắm cửa thì cánh cửa kia đã rộng mở, bóng dáng cao lớn của đàn ông

chiếm cứ cửa.

Tiếp xúc với ánh mắt lợi hại của Đường Liệt, Lạc Dĩ Phương thở dốc vì kinh ngạc, lão đảo lui lại mấy bước, chỉ lát nữa sẽ ngã nhào, đôi cánh tay phải nam có lực kia kéo cô vào trong ngực, ôm eo, đi thẳng về bên giường.

“Thả tôi xuống! Tránh ra! Thả tôi xuống!” Lạc Dĩ Phương không tuân theo mà động bấp chân, nắm quyền đấm lên người anh, nhưng chút lực lượng đó chỉ đủ gãi ngứa giúp Đường Liệt, vốn không đáng kể.

“Câm miệng.” Anh lạnh lùng ra lệnh.

“Người dã man, anh thả tôi đi, tôi không muốn ở chỗ này!” Cô kêu, đầu óc choáng váng càng thêm nghiêm trọng, lập tức cảm giác ngực bức bối thật khó chịu, sắp không thể hô hấp.

Di Suong sợ hết hồn, thấy hai người sắp huyền não không vui như vậy, vội vàng ở bên cạnh hòa giải, “Này, tiên sinh, cậu không cần lớn tiếng như vậy, thân thể tiểu thư cô ấy không thoải mái, lại không ăn cái gì, cậu đừng hung dữ người ta nha!”

“Di Suong, tôi không muốn ở lại chỗ này, tôi không muốn nhìn thấy anh ta, van cầu đi, đi giúp tôi một chút có được không? Van cầu đi mà...” Nói xong lời cuối cùng, Lạc Dĩ Phương bắt lực mà khóc, hai hàng nước mắt trong suốt dính trên khuôn mặt nhỏ nhắn đầm đìa đáng yêu, người có tâm địa sắt đá hơn nữa cũng mềm.

Di Suong không nhịn được định mở miệng, nhưng Đường Liệt đã vượt lên trước một bước lạnh lùng nói: “Di Suong, đi ra ngoài.”

“Tiên sinh, chuyện này...” Thật sự là tình thế khó xử mà!

“Đi ra ngoài. Chuyện của tôi và cô ấy, tự tôi xử lý.”

Trừ trừ mấy giây, Di Suong cuối cùng thờ dài, hạ quyết tâm không nhìn ánh mắt cầu xin của Lạc Dĩ Phương, xoay người rời đi.

Tầm mắt Đường Liệt từ đầu đến cuối đều không rời khỏi khuôn mặt hoa lệ đầm mưa trong ngực, anh bị nước mắt của Lạc Dĩ Phương làm cho tâm phiền ý loạn, cũng tức giận mình lại dễ dàng bị cô ảnh hưởng như vậy.

Từ quen biết cô đến bây giờ tình nồng mật ý hiện ra, tất cả đều là một phần trong kế hoạch.

Anh cố ý dụ cô cắn câu, không thể để tình cảm thật đi vào, đã như vậy, nước mắt của cô đối với anh mà nói, nên là cái gì cũng không phải, anh chỉ có lạnh lùng với người phụ nữ này, hoặc là... Còn có dục vọng trên sinh lý, muốn vui vào trong thân thể mềm mại của cô, hung hăng phát tiết dục vọng.

“Vi sao phải đối xử với tôi như vậy?! Anh... Hu... Rất quá đáng, quá tồi tệ, tại sao...”

Sau khi liên tiếp gãy gãy không có hiệu quả, Lạc Dĩ Phương thở hồng hộc nằm trên giường, Đường Liệt ngồi yên bên cạnh cô, thân hình cao lớn chèn ép cô, để cho cô hiểu, nếu muốn so hơi sức, cô vốn không có chút phần thắng nào, chỉ có thể ngoan ngoãn bị anh giam cầm.

Nhìn cô run rẩy vai một lát, Đường Liệt mân mê môi mỏng, cuối cùng lên tiếng –

“Chuyện cha em Lạc Khánh Đào làm với nhà họ Đường chúng tôi năm đó, hôm nay tôi muốn mang cả tiền lời đáp lễ cho ông ta. Tôi không chỉ cướp tận mỗi kinh doanh của công ty Khánh Phú, càng thêm ngăn chặn kế hoạch ông ta muốn dùng đám cưới tìm kiếm nguồn lực bên ngoài ủng hộ.” Anh lạnh lùng mím môi, hai ngón tay giữ chặt cảm mịn màng của cô, “Cho nên, em không thể gả vào nhà họ Thịnh, tôi tuyệt đối không cho phép tập đoàn Thịnh Khang cho cha em bất kỳ trợ giúp gì.”

Lạc Dĩ Phương nghe không hiểu ra sao, hít hít mũi khàn giọng nói: “Tôi không hiểu... Anh, tại sao anh không phải tìm nhà họ Lạc làm phiền phức không thể?”

Lòng ngón tay thô ráp vuốt ve gương mặt hơi sưng đỏ của cô, ngũ quan của anh mang theo lạnh lùng kiêu ngạo, động tác vuốt ve da thịt cô lại hết sức dịu dàng.

“Mười lăm năm trước, công ty Khánh Phú của cha em mới thành công có danh tiếng trên thị trường quốc tế, lúc ấy các công ty gia đình vì muốn tranh thủ được nhiều đơn đặt hàng nước ngoài hơn, không khỏi ra tất cả vốn liếng, vốn tranh đấu gay gắt trên thương trường là chuyện thường xảy ra, nhưng tâm của ông ta cũng quá tàn nhẫn rồi, làm việc hoàn toàn không để lại lối thoát, cướp được mỗi buôn bán còn không chịu bỏ qua, cần phải đồng hành với đuổi tận giết tuyệt, ép người ta cùng đường...”

“Cha tôi chính là một trong những người bị Lạc Khánh Đào ép vào đường chết. Mười lăm năm trước, nhà họ Đường chỉ là một công ty mua bán nhỏ nhỏ ở Hương Cảng, chính bởi vì Lạc Khánh Đào cố ý chèn ép, hủy sạch tất cả công sức khổ cực mấy chục năm xây dựng của cha tôi, cha tôi phá sản, thiếu nợ ngân hàng và ngân hàng tư nhân món nợ đáng kể, mẹ tôi bỏ đi, bỏ lại tôi và cha tôi mặc kệ, cha tôi không chịu nổi, cuối cùng lựa chọn nhảy lầu tự sát trốn tránh tất cả... Em nói, thù này tôi có thể không báo sao?”

Lạc Dĩ Phương run rẩy dưới ánh mắt của anh, một cơn lạnh đến buồn nôn xưa nay chưa từng có từ lòng bàn chân truyền lên trên, đóng băng máu của cô.

“Anh coi tôi... Làm thành cái gì?” Cô tuyệt vọng lại đau lòng hỏi, nghĩ đến thù hận giữa hai nhà sâu như vậy, xem ra cả đời cũng không thể hóa giải.

Đường Liệt hát cầm, quanh môi mỏng là đường cong giễu cợt mà lạnh lẽo.

“Em chỉ là công cụ báo thù của tôi. Dĩ nhiên, nếu như em thích làm công cụ tình dục, tôi cũng không phản đối, dù sao chúng ta ở trên giường rất hợp, cũng rất hưởng thụ đối phương làm bạn và an ủi, không phải sao?”

Đôi môi Lạc Dĩ Phương trắng bệch, khó chịu cực kỳ hung hăng níu lấy lòng cô.

Cô đau lòng vì Đường Liệt, cũng đau lòng vì mình, cô không nên yêu anh nữa, cũng không thể phóng túng tình cảm, cô muốn hận anh, nhất định phải hận, nhất định phải hận!

“Tôi hận anh!” Cô khóc hét to lên, một lần nữa bất chấp tất cả giấy gĩa.

Ngũ quan anh tuần của Đường Liệt đột nhiên căng chặt, đôi tay dễ dàng giữ chặt cô, lợi dụng ưu thế hình thể vây cô ở phía dưới.

Mặt của anh lại gần, dùng chóp mũi miêu tả da thịt trắng mịn của cô, hơi nóng từ trong môi mỏng phun ra, “Em hận tôi, bởi vì quá yêu tôi, dùng tình cảm thật với tôi, cho nên không chịu nổi những sự thật này sao?”

“Không có! Tôi không có! Buông tôi ra -” Không cần tổn thương cô nữa! Lòng của cô đã hoàn toàn sụp đổ thành từng mảnh, không thể tiếp tục trở lại hình dáng ban đầu, “Tránh ra! Tôi chán ghét anh, tôi hận anh, tôi hận anh -”

Cái miệng nhỏ nhắn không ngừng hò hét rơi vào trong môi lưỡi nóng bỏng của anh, hơi thở quen thuộc đến khiến cô đau lòng rơi vào mũi miệng của cô, anh đẩy cô, lấy kỹ xảo cao siêu hôn khắp mỗi một chỗ trong miệng cô, bữa bãi thưởng thức cô ngọt ngào và thơm ngát.

“Em hận tôi cũng được, yêu tôi cũng được, tôi không quan tâm, tuyệt đối không.” Đè lên môi mềm của cô, anh nói ra lời tàn khốc, ngay cả hôn cũng biến thành điên cuồng, lại một lần nữa cướp đoạt hô hấp của cô.

Lạc Dĩ Phương vô cùng suy yếu đập, đá đập, sự thật xấu xí từng cái quất vào lòng cô. Anh ôm cô và hôn giống như lưỡi dao sắc bén, càng giống như thuốc độc vui sướng, khiến cho cô thương tích đầy mình, khiến cho cô nửa chìm nửa nổi trong biển lửa tình dục, không phân rõ tất cả...

Bạn đang đọc truyện *Công Cụ Trả Thù Của Ác Ma* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 12: Chương 6.1

Editor: Puck

Đường Liệt nở nụ cười lạnh của ác ma, đút đầu lưỡi vào trong miệng anh đào của cô, điên cuồng đoạt đi hô hấp của cô. Bàn tay cùng với thân thể cường tráng lấy phương thức vô cùng xấu xa treu chọc thân thể của cô, không buông tha bất kỳ chỗ nào, bữa bãi vuốt ve mịn màng của cô.

“Không cần – đây là cưỡng bạo! Tôi hận anh, không cần – a -”

Lạc Dĩ Phương ra sức chống cự, nhưng lực lượng của cô nhỏ bé như vậy, vốn là bọ ngựa đầu xe, lấy trứng chọi đá, thế nào cũng không lay chuyển anh được.

Áo ngủ tơ tằm trên người cô bị lực lượng đã man xé rách, hai chân Đường Liệt kẹp cô lại, ngay sau đó dùng vải vóc xé tan tành thành mảnh dài buộc chặt hai cổ tay cô.

“Không – dứt ngay! Tôi hận anh! Tôi... Anh khốn kiếp! Cút ngay -” Lạc Dĩ Phương bị sợ đến đôi môi phát run, bắt đắ dĩ tay vẫn bị anh kéo ra hết cỡ, cột lên đầu giường khắc hoa làm bằng đồng.

Đường Liệt nhìn cô từ trên cao xuống, ngón tay vuốt ve gương mặt nhỏ nhắn dính đầy nước mắt của cô, ác ý nói: “Em sẽ thích tất cả.”

“Sẽ không! Tôi mới không... Buông tôi ra, tôi muốn rời đi lúc này, anh có nghe thấy không?!”

Đáng ghét, đáng ghét! Cô không muốn lộ ra vẻ mềm yếu trước mặt anh, người đàn ông này khắc lại hình bóng ở sâu trong lòng cô, lại bắt nạt cô đến thảm như vậy, bảo cô còn có thể đối mặt với anh như thế nào? Ngay cả bản thân, cô đã không biết nên đối mặt như thế nào rồi.

“Rời đi lúc này thôi?” Đường Liệt hừ lạnh một tiếng, hai mắt trầm xuống, thưởng thức thân thể ngọc ngà ngang dọc mê người của cô, môi mỏng đẹp mắt tiếp tục phun ra lời đã thương người khác, “Em còn có thể đi đâu? Tôi dường như quên nói cho em, Lạc Khánh Đào đã quyết định đoạn tuyệt quan hệ cha con với em, em leo lên giường của tôi, xảy ra quan hệ với tôi, hoàn toàn phá vỡ kế hoạch lớn kết thân với nhà họ Thịnh của ông ta, cũng tự làm cho mình thành tàn hoa bại liễu, tin tức này sẽ sớm truyền khắp xã hội thượng lưu của Đài Loan, ông ta còn có thể muốn người con gái này sao?”

Lạc Dĩ Phuong gắt gao nhìn anh chăm chăm, trong đầu trống rỗng.

“Không thể... Không thể nào... Cha tôi, cha tôi không thể tuyệt tình như vậy, tôi muốn về nhà, tôi không muốn nán lại ở đây...” Nước mắt một lần nữa nhộm ướt khuôn mặt nhỏ nhắn, cô liều chết lắc đầu, không muốn tin tưởng tất cả.

Đường Liệt giữ chặt cằm xinh xắn của cô, cặp mắt hình như vọt ra lửa giận, nhỏ giọng hỏi: “Trở về làm gì? Cha em không cần em, một người cha không như ý lại giận chó đánh mèo lên người em, thậm chí còn ra tay đánh em, em muốn trở về bị đánh sao?”

“Không cần anh lo! Hu hu hu... Tránh ra...” Anh chính là nhất định muốn rắc muối lên vết thương của cô sao? Thật đau, thật đau mà! Anh rốt cuộc phải bắt nạt cô như thế nào mới cao hứng?

“Chuyện của em do tôi trông nom, bởi vì bắt đầu từ bây giờ, em là người phụ nữ dành riêng của tôi.”

“Tôi không phải!” Cho dù cha không cần cô, cô cũng không muốn ở lại bên cạnh anh, hu hu hu... Anh khiến cô bị thương nặng như vậy, cô không muốn gặp lại anh, cả đời cũng không muốn!

Ngực Đường Liệt phập phồng rõ rệt, anh kéo tóc dài của Lạc Dĩ Phuong, mặc dù không làm đau cô, lại khiến cô không thể không hất cằm lên, cùng anh đối diện lẫn nhau.

Nhìn thấy quật cường và cổ chấp trong mắt cô, anh lạnh lùng mấp máy môi mỏng, “Suy nghĩ một chút về mẹ của em, Lạc Khánh Đào luôn luôn vô tình với mẹ con em, bây giờ ông ta không cần em, chẳng lẽ em không lo lắng ông ta cũng vứt bỏ mẹ em như vậy sao?”

Lòng Lạc Dĩ Phuong co thắt lại, thân thể chợt run rẩy, ngây ngốc kinh ngạc nghe anh nói tiếp: “Viện dưỡng lão tư nhân kia tiêu chuẩn cao như vậy, thiết bị và phục vụ đều cấp năm sao, lấy tiền lương còm nhom trong biên chế lớp dạy đàn của em, có cách nào cung cấp chi tiêu cho mẹ em trong viện dưỡng lão sao? Em cần thận suy nghĩ rõ ràng.”

Đúng, anh nói đúng, mất ủng hộ trên tiền tài của cha, chi phí của mẹ ở viện dưỡng lão quả thật không duy trì được, mà cô năng lực đơn bạc, cái gì cung không giúp được một tay.

Cô rất vô dụng... Rất vô dụng... Cái gì cũng không làm được...

Cẩn cẩn môi, Lạc Dĩ Phuong lắc đầu theo bản năng, khiến nước mắt trong hốc mắt lại rớt lấn ra.

“Anh rốt cuộc muốn như thế nào?” Cô đau lòng hỏi, biết anh cố ý nói ra những việc này, để cho cô hiểu được tình cảnh bây giờ của mình, nhất định vì một mục đích.

Đường Liệt nhếch môi cười, bàn tay thô ráp trượt vào trong quần áo rách nát trước ngực cô, nắm giữ bầu ngực trắng nõn, lấy phương thức giày vò chậm chạp vuốt ve.

“Anh... Ừ... Nói chuyện, nói rõ ràng, rốt cuộc muốn làm gì...” Rên rỉ mắc cỡ sắp phun ra từ cái miệng nhỏ nhắn, cô khó khăn đè ép xuống, cánh tay ngọc bị trói cao mơ hồ run rẩy, trên trán toát ra mồ hôi.

“Thứ tôi muốn còn chưa đủ rõ ràng sao?” Giọng phái nam vô cùng khàn khàn, Đường Liệt vuốt ve cô, còn cố ý vẩy nhéo hai đoá hồng mai đầy đà đứng thẳng, nhẹ nhàng vuốt ve, tùy ý nhào nặn.

“Không... Không nên như vậy...” Cô bất lực d nghiêng khuôn mặt nhỏ nhắn đi, hô hấp rối loạn không thể tin được, trong bụng có cảm giác trống rỗng quen thuộc, lặng lẽ bị anh kích thích lên.

Đường Liệt không thể nào bỏ qua cho cô. Cô gái nhỏ này là “Món đồ chơi” khó khăn lắm anh mới có được, cũng là chiến lợi phẩm của anh. Anh là vua của cô, tận tình thương thức vẻ đẹp của cô, là quyền lợi đặc biệt của anh.

“Dĩ Phuong, tôi có thể thay em giải quyết vấn đề, tiếp tục cung cấp tất cả chi phí ở viện dưỡng lão cho mẹ em, chỉ cần em ngoan ngoãn đi theo bên cạnh tôi, thần phục dưới chân tôi, tôi bảo đảm, mẹ em sẽ tiếp tục cuộc sống yên bình của bà, nhận được chăm sóc tốt nhất. Em cho là như thế nào?”

Cô còn có con đường thứ hai để lựa chọn sao? Từ vừa mới bắt đầu, anh đã sắp đặt bẫy rập tình yêu chờ cô nhảy xuống, mà cô quả thật không chống đỡ được thế công nhiệt tình của anh, theo anh trầm luân trong tình triều dục ái, không thể tự thoát ra được.

Bây giờ, anh tiêu sái rút lui, ở trên bờ lạnh lùng nhìn cô bị nước xoáy vô tình cuốn lấy, cô nhảy thoát không ra, biết rất rõ anh lạnh lùng tàn nhẫn, lại vẫn nhảy thoát không ra...

Lạc Dĩ Phuong cẩn môi, lệ rơi đầy mặt, từng giọt từng giọt nước mắt không tiếng động rơi toàn bộ lên giường đơn, cô chỉ có thể thương tiếc tình yêu đáng buồn lại đáng buồn cười của mình ở trong lòng.

“Không trả lời, tôi coi như em đồng ý.” Đường Liệt lè lưỡi ra, cảm xúc ầm ập ướt át đánh úp tới lỗ tai cô, anh mút vành tai đáng yêu như vậy, tỉ mỉ in dấu ấn trên da thịt, ký hiệu đồ chơi đặc biệt thuộc về anh.

“Hu...”

“Cuộc giao dịch này, tôi bảo đảm em sẽ không lỗ nhiều, đừng khóc... Cơ hội khóc như thế này của em còn nhiều.”

Nói xong, tay của anh di chuyển xuống dưới, luồn vào giữa đùi cô, cách vài vóc quần lót thật mỏng vỏ về chơi đùa.

Trông mắt đẹp của Lạc Dĩ Phương đột nhiên tròn to, hai chân theo phản xạ định khép chặt lại, lại bị cánh tay cường tráng của anh ngăn cản.

“Không cần...” Cô đau lòng lại tuyệt vọng lắc đầu. “Không nên như vậy với tôi, van cầu anh...”

Nếu giữa hai người không có tình cảm, trần trụi miên này chẳng qua chỉ là phát tiết tình dục, anh là thú đực cường tráng, vì nhu cầu sinh lý mà ép buộc cô đi vào khuôn khổ.

Cô không chỉ đắm chìm cả người, ngay cả tôn nghiêm cũng tiêu mất không còn, bị anh vô tình lừa gạt, giày xéo, chà đạp, cái gì cũng không còn dư lại.

“Tôi thích nghe em cầu xin tôi tiếp tục, mà không phải muốn tôi dừng tay.” Đường Liệt tàn khốc nhếch môi, che giấu cảm xúc nhanh chóng lướt qua trong mắt.

Anh sẽ không mềm lòng với cô, nên là của anh, anh tuyệt đối không bỏ qua cho!

Thường thức cô chó cùng rút giậu, anh nhanh chóng cởi bỏ quần áo của cô, ngay cả quần lót cũng kéo xuống, trực tiếp ném trên thảm trải sàn.

“Tôi không thể phủ nhận, thân thể của em quả thật rất đẹp.”

“Anh... Không nên nhìn, thả tôi đi...” Cô thở hổn hển, liều chết muốn cố nuốt lệ, kẹp chặt hai chân.

Đường Liệt cười thờ dãi, “Để em đi, em có thể đi đâu? Làm cô gái ngoan đi, không phải mỗi một lần chúng ta đều chơi được vui vẻ sao?”

Anh không để ý đến nguyện vọng của Lạc Dĩ Phương, đôi tay đè lại đầu gối của cô, vẫn cứ tách cặp đùi trắng như tuyết kia ra, khiến đóa hoa yêu kiều ẩn giấu ở trong đó nở rộ trước mắt, không hề che giấu.

“Không được nhìn, không cần -”

“Được.” Anh kiên định nói.

Thấy cô giờ chân lên định đá người, anh nhanh chóng giữ chặt cô, thân thể cường tráng chen vào giữa hai chân cô, khiến cho cô không có cách nào khép lại.

“Dĩ Phương, tôi muốn nếm thử mùi vị của em một chút...” Đột nhiên, anh cúi đầu xuống, dùng đầu lưỡi dò sờ đóa hoa đỏ tươi này, mùi hương thoang thoảng tràn ngập chớp mũi, anh mút, liếm nếm mật yêu bởi vì quá nhiều kích thích mà không ngừng lan tràn.

“Hmm a a -” Phảng phất giống như bị lôi điện đánh trúng, toàn thân Lạc Dĩ Phương run rẩy, tay nhỏ bé không cách nào tự do hoạt động nắm thành quyền, cô ưỡn người, hòa với nước nở yêu kiều bật ra từ cánh môi.

Tại sao không trực tiếp ngắt đi?! Tại sao phải tinh táo chịu đựng những thứ này?! Cô chịu đựng không được, sớm muốn gì cũng sẽ mềm đi dưới thủ đoạn xấu xa của anh...

Dùng môi lưỡi hành hạ cô một hồi, Đường Liệt rời khỏi mùi hương thoang thoảng giữa đùi cô, nụ hôn nóng bỏng vẫn kéo dài, hôn qua cái bụng bằng phẳng của cô, quyến luyến cái rốn đáng yêu của cô, gây lên từng đợt rã rời chỗ mẫn cảm bên hông cô.

Tay của anh vuốt ve hai luồng cao vút, lưu luyến trên thân thể mềm mại của cô.

Cuối cùng, khi anh hôn lên cái miệng nhỏ nhắn mềm mại của cô, nóng bỏng xâm lược hương vị ngon ngọt trong miệng cô thì ngón tay phải nam đồng thời tìm được chỗ vào chặt căng giữa hai chân, mơn xuân triều nóng ẩm, chậm rãi trượt vào lối đi chật hẹp.

Bạn đang đọc truyện *Công Cụ Trả Thù Của Ác Ma* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 13: Chương 6.2

Editor: Puck

“Ừm ừm...” Toàn bộ ngâm nga của Lạc Dĩ Phương rơi vào trong miệng anh.

Đường Liệt cười một tiếng trầm thấp, tiếp theo một cái chớp mắt, ngón tay bắt đầu động tác, mềm mại của cô bao thật chặt lấy ngón tay dài thô ráp

cứng rắn của anh, mỗi một lần ra vào đều hung hăng ma sát, dễ dàng khơi gợi lên khoái cảm như sóng.

“Hm a, a a – không -”

“Trên miệng em từ chối, nhưng thân thể đã tiếp nhận xâm lấn và đụng chạm của tôi, Dĩ Phương... không được chống lại nữa, tôi và em đều biết, người thắng cuối cùng sẽ là ai.”

Ngón tay của anh đụng chạm từng chút đến chỗ mẫn cảm nhất, cô cũng không kiềm chế được nữa giãy giụa thân thể, cái mộng đông đưa theo động tác của anh, mắt sáng khép hờ, từng tiếng rên rỉ quỵên rũ rõ ràng vang vọng trong phòng.

“Cô gái quật cường” Đường Liệt cho cô một nụ hôn sâu, theo đó rút ngón tay ướt át ra, một tay tiếp tục trêu chọc cô, một tay đỡ phải nam cứng rắn như bàn ủi, chậm chạp mà không cho chống lại xâm nhập từng tấc, đoạt lấy mềm mại của cô.

“Ư ư ư...” Ý thức của Lạc Dĩ Phương bị nhiệt độ cao đốt cháy, lửa dục không chút lưu tình cuốn tới, sắp ép cô tới điên cuồng, “Không cần, anh đi ra ngoài, tôi không muốn -”

Kết hợp mà không có tình cảm, giống như giao cấu giữa hai đầu thú hoang, trái tim của cô bị xé đến máu chảy ròng ròng, thân thể thật nóng, tim lại đau đến không xong.

“Em muốn. Huống chi, chúng ta mới vừa vận bắt đầu.” Đường Liệt bởi vì cô ngoan cố mà nheo mắt lại, thấy cô khóc đến đau lòng như thế, anh lại hoang đường cảm thấy tội ác.

Đây là cha cô thiếu anh, cha nợ con trả, anh không chỉ muốn trả thù Lạc Khánh Đào, càng muốn thêm cả tiền lãi mà giam cầm cô dưới thân thể!

“Em có nhà không thể về, đi theo tôi là lựa chọn tốt nhất.” Anh lạnh lùng nói, eo khõe bắt đầu rung động, tiến hành nhịp điệu triển miên trong hành lang nóng ẩm của cô.

“Ừm a, a a... Tôi... U... Không...”

“Nghĩ đến mẹ em một chút, em còn có thể từ chối được tất cả sao?:

Đáng ghét! Không biết chuyện gì xảy ra, anh rõ ràng muốn thấy đáng vẻ tuyệt vọng của cô, nhưng khi chân chính sắp khiến cô bị thương đầy mình, trong lòng anh không khỏi sinh ra thương tiếc.

Đây hoàn toàn không giống anh. Anh là ác ma máu lạnh, tàn khốc, anh đặc biệt tới báo thù, anh không nên mềm lòng với cô!

Hai tay vô tình giãy xéo ngực cô, Đường Liệt đè cô xuống, tốc độ đột nhiên tăng nhanh, tốc độ như mưa to gió lớn phủ xuống, tàn sát bừa bãi trong cơ thể cô.

“A a – ư... A a a -” Khi anh mạnh mẽ xâm lược, Lạc Dĩ Phương hồng mắt, xuân triều điên cuồng tiết ra, toàn thân cô không khống chế được mà run rẩy, da thịt hiện lên xinh đẹp đồ tươi dưới lửa tình thôi thúc, cũng rỉ ra mồ hôi mang theo mùi hương nhàn nhạt.

Đường Liệt ngừng đầu lên, khoái cảm kịch liệt rửa sạch toàn thân.

Anh không ngừng cắn nuốt cô, thỏa sức phóng túng, cho đến khi đóa hoa của cô co rút nhanh chóng co rút, thân thể mềm mại dưới thân anh bắt lực run rẩy, nhiệt độ cuối cùng vọt lên đến điểm cao nhất.

“Em hận tôi sao? Rất tốt, vậy thì hận đến hoàn toàn chút, tôi tuyệt đối không để ý, tuyệt đối không!” Nắm chặt vòng em nhỏ yếu của cô, anh mãnh liệt ra vào, trong cổ họng phun ra tiếng gầm lên của thú hoang.

Lạc Dĩ Phương cất giọng thét lên, giờ khắc này, quá nhiều vui mừng vọt tới, cô và anh cùng nhau lên núi cao tuyệt đỉnh rồi xuống, luồng nhiệt trong cơ thể cô bắn gấp ra ngoài, như nham thạch cuộn cuộn nóng chảy, hòa tan tất cả lạnh lẽo...

Cô không có sức chống cự, có thoải mái lạ lùng, rơi vào hỗn độn không rõ vòng xoáy...

Mùi thơm của thức ăn tràn ngập trong mũi, Lạc Dĩ Phương theo bản năng dùng gương mặt cọ cọ cái mền, bên tai mơ hồ truyền đến tiếng bước chân, cô khẽ ưm nấy tiếng.

Lát sau, nệm khẽ hạ xuống, lộ ra bàn tay ấm áp vuốt ve lưng trần của cô, chạy lên chạy xuống trên làn da trắng như tuyết tinh tẻ của cô.

“Ừm...” Lòng mi cô rung động, ý thức dần thức tỉnh.

“Đói bụng rồi chứ?” Người đàn ông từ từ thổi hơi lên cổ ngọc của cô, trêu chọc cô, sức lực vuốt ve hết sức dịu dàng, giọng nói lại mang theo ra lệnh nhàn nhạt, “Tôi kêu di Sương thay đồ ăn nóng lần nữa, đứng lên ăn chút gì.”

Cả người Lạc Dĩ Phương run lên, bỗng nhiên mở hai mắt, trực tiếp chống lại tròng mắt đen đặc của Đường Liệt.

Khuôn mặt nhỏ nhắn vốn buông lỏng lập tức hiện lên vẻ cố chấp, đôi tay đã được cởi trói buộc ra kéo lấy cái mền, thân thể co lại bằng tốc độ nhanh

nhất.

Cô co rúm lại ở đầu giường, đề phòng nhìn anh chăm chăm, theo bản năng cần đôi môi đỏ mọng.

Nửa người trên của Đường Liệt vẫn trần trụi, chỉ tùy ý mặc một chiếc quần vào.

Sợi tóc rối loạn khiến cho ngũ quan của anh tăng thêm mùi vị tục tũn, nhìn thấy phản ứng của Lạc Dĩ Phương, cảm cương nghị không khỏi căng cứng, sắc mặt khó coi.

“Tôi đây ăn cái gì.” Anh ra lệnh lần nữa.

Lạc Dĩ Phương cắn chặt cánh môi, ánh mắt quét qua đồng thức ăn kia, lại nhanh chóng quay lại nhìn thẳng vào anh, chính là không nhận tình của anh.

“Em không chủ động tôi đây, tôi rất vui lòng nuốt từng miếng thức ăn vào trong miệng em.” Lời anh nói mang theo uy hiếp, ánh mắt nhìn cô cũng trở nên vô cùng lớn mật.

Trái tim Lạc Dĩ Phương kinh hoàng, nghĩ đến những chuyện xảy ra lúc trước, dậy sóng lập tức nhuốm khắp toàn thân.

Muốn so tính nhẫn nại, đấu khí lực với người đàn ông này, cơ hội có thể thắng của cô thật sự không nhiều lắm.

“Anh... Anh đáng ghét!” Vốn từ vụng mắng người của cô quả thật bản cùng đến đáng thương, mặc dù giận đến khuôn mặt nhỏ nhắn đỏ bừng, nhưng làm thế nào cũng không nói ra được lời nguyên rủa ác độc hơn.

Mây rậm của Đường Liệt chau lên, cười như không cười nói: “Tôi chính là đáng ghét, chính là ép buộc em, em có thể làm gì tôi?”

Quả thật, cô không có cách nào làm gì được anh, suy nghĩ nát óc cũng không ra phương pháp đối phó anh.

Huống chi, cô thật sự đói bụng, khóc một trận, lại bị anh giằng co lâu như vậy, thể lực gần như hao hết.

Lạc Dĩ Phương hắt đầu lên, cuối cùng hoạt động thân thể, cầm sandwich trên khay thức ăn lên, giận dữ cắn một miếng lớn, dùng sức nhai, cố gắng nuốt chửng, từ đầu đến cuối, một đôi mắt đẹp cũng nhìn chăm chăm vào gương mặt tuần tú đáng hận kia.

“Ăn ngon không?” Đường Liệt nhàn nhạt hỏi thăm, vẻ mặt bí hiểm, cũng cầm một miếng sandwich lên nhét vào trong miệng, ăn cùng cô.

Lạc Dĩ Phương khẽ hừ một tiếng, cố ý quay khuôn mặt nhỏ nhắn đi hướng khác, cứ không trả lời anh.

Một khi bụng có vào một chút, cảm giác quá đói lập tức dâng lên, sau khi ăn xong một phần nhỏ sandwich, cô lại ăn miếng thứ hai, theo đó cầm một ly sữa nóng uống cạn sạch, rồi mới cầm khăn ăn lau miệng.

“Em ăn quá ít.” Ánh mắt Đường Liệt khóa chặt gò má xinh đẹp của cô, không nhịn được đưa tay sờ lên sợi tóc mềm mại của cô, “Tôi hy vọng em ăn nhiều thịt một chút, mập một chút khá đẹp.”

Dịu dàng bất ngờ khiến Lạc Dĩ Phương cảm thấy chua xót trong lòng.

Anh vẫn luôn lừa gạt cô, tình ý dịu dàng với cô tất cả đều là giả vờ, vì cái gì chỉ coi cô như quân cờ để trả thù, bây giờ đạt được mục đích, cần gì phải bày ra vẻ thương tiếc đáng buồn lại dối trá như vậy với cô?

Tim còn đang đau, mà phần đau đớn này sợ rằng không có ngày phục hồi như cũ, tình cảm của cô rơi xuống quá nặng, yêu người đàn ông lạnh lùng này, là cô quá ngốc, quá ngu.

“Anh không cần tốt với tôi.” Cô giận dữ nói, sắc mặt tái nhợt, “Dù sao... Tôi trốn không thoát lòng bàn tay của anh rồi, mệnh lệnh của anh, tôi sẽ ngoan ngoãn thi hành theo, chỉ cần anh có thể tiếp tục duy trì tất cả chi phí ở viện dưỡng lão cho mẹ tôi, để cho bà yên tâm tĩnh dưỡng, muốn tôi như thế nào cũng có thể.”

Ân oán giữa cha và anh, cô không muốn đề ý tới, cũng không có thể lực nhúng tay. Đối với cha, cô ngoại trừ sợ hãi ra, không tìm được thứ tình cảm nào khác, người cô đề ý chỉ có một mình mẹ.

Cho nên, chỉ cần mẹ khỏe mạnh, thân thể củ cô có thể mặc anh thoải mái giày vò.

Cô đã không cần thiết, cái gì cũng không quan tâm, cô phải học được che giấu tình cảm, che giấu rung động với anh vào thật sâu, nơi rất sâu, không hề bày ra tình yêu với anh nữa, cũng sẽ không để cho anh do thám được ý nghĩ chân chính của cô.

Quanh mình đột nhiên rơi vào trong căng thẳng kỳ quái.

Lạc Dĩ Phương hơi buồn bực, không khỏi nâng đôi mắt đẹp lên, phát hiện hình như trong đôi mắt đen của anh vọt lên hai luồng lửa giận.

Anh tức giận?

Nhưng anh làm gì mà tức giận? Lại có cái gì tức giận sao? Anh chiếm hết tiện nghi, thắng được một trận, nên sung sướng mà cười ha ha mới đúng, tức giận cái gì?

Không nghĩ, không nghĩ nữa! Còn để ý anh nhiều như vậy làm gì? Cô không cần động lòng vì anh!

Đường Liệt trầm tĩnh nhìn cô hồi lâu, không khí lạnh lẽo bao phủ hai người.

Cuối cùng, anh thu tay đang vỗ về chơi đùa tóc cô lại, đùa cợt nói: “Em tự biết mình là tốt nhất.”

Bỏ lại một câu, anh đứng dậy đi ra cửa, Lạc Dĩ Phương lại lớn tiếng gọi anh.

“Đợi chút, tôi muốn xác nhận một chuyện.” Cô nắm chặt chăn mỏng, ép buộc mình hất cằm lên, dùng cảm đối diện anh.

Đường Liệt khẽ xoay người, lẳng lặng chờ.

“Chúng ta... Loại quan hệ này... Phải duy trì tới khi nào?” Lấp bắp hỏi ra, khuôn mặt nhỏ nhắn của cô đỏ bừng lên.

Khuôn mặt anh tuấn của người đàn ông như ma quỷ bao phủ một tầng kỳ dị, hình như anh cũng đang suy nghĩ vấn đề này.

Chốc lát, môi mỏng khẽ kéo, anh lạnh lùng trả lời: “Cho đến khi tôi chán em, không muốn gặp lại em.”

Nói xong, anh quay đầu đi, bóng lưng to lớn nhanh chóng biến mất phía sau cửa.

Cho đến lúc này, Lạc Dĩ Phương mới cho phép khuôn mặt nhỏ nhắn của mình vui vào trong lòng bàn tay, nước mắt không tiếng động chảy xuống.

Bạn đang đọc truyện *Công Cụ Trả Thù Của Ác Ma* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 14: Chương 7.1

Editor: Puck

Hơi thở mùa đông càng ngày càng dày đặc, gió lạnh mang theo mùi vị xào xạc.

Lạc Dĩ Phương dùng xe lăn đẩy mẹ đi dạo trong vườn hoa ở viện dưỡng lão, cô tỉ mỉ đắp một cái mền ấm áp lên đầu gối mẹ, không hy vọng không khí lạnh bên ngoài làm rét lạnh cồng mẹ.

Mặc dù tâm tình hết sức xuống thấp, nhưng trước mặt mẹ, cô đã sớm hình thành thói quen gượng cười, mặc dù mẹ hoàn toàn nhốt mình trong thế giới riêng, nói không chừng... Vẫn không cảm thấy luồng suy nghĩ của cô lay động.

Trong sinh hoạt bất ngờ xảy ra biến đổi, khiến cho cô hai ngày nay vẫn nán lại trong nhà lớn dưới tên Đường Liệt, lúc trước cùng với anh vui trong căn hộ kia, giống như giấc mộng.

Khi đó Đường Liệt để cho cô cảm nhận được tình yêu, anh bây giờ thế mà lại giống như hóa thân của ác ma, vận bẻ tim cô lại vận bẻ nữa... Cô chỉ có thể cười nhạo mình, bị đau đến mức này, còn ngốc không thu về tình cảm.

Cô đã thử gọi điện thoại cho cha, nhưng đúng như Đường Liệt từng nói, cha đã quyết tâm đoạn tuyệt quan hệ với cô. Ông gằm thét ở đầu điện thoại bên kia, muốn cả đời cô cũng đừng bước một bước vào cửa chính là họ Lạc, muốn cô mang theo mẹ cút đi thật xa, đừng quấy rối ông nữa, coi như ông đã chết, cô cũng đừng hòng chiếm được di sản gì của ông.

Mặc dù cô luôn không quan tâm tiền tài, nhưng thật sự bị buộc đến đường cùng thì muốn duy trì thanh cao lại trở nên khó khăn nặng nề.

Cho nên, cô không thể không tiếp nhận điều kiện của Đường Liệt. Thật ra thì cũng không sao, cho dù cô đã không quan tâm mình, chỉ cần mẹ tất cả bình an, người đàn ông kia muốn si nhục cô như thế nào, cô đều không quan tâm.

Dùng xe lăn lại trước một đài phun nước nhỏ nhỏ, Lạc Dĩ Phương ngồi trên ghế đá, dịu dàng xoa bóp hai đầu gối và bóp chân hơi cứng ngắc của mẹ, vừa nói chuyện phiếm việc nhà.

“Mẹ, con đã nghĩ việc chỗ Ôn Hinh rồi... Rất nhiều nguyên nhân cũng không biết nên nói như thế nào với cô ấy, đột nhiên từ chức, hại cô ấy gấp đến mức xoay quanh, con thật sự cảm thấy rất có lỗi với cô ấy... Tóm lại, hy vọng cô ấy có thể thông cảm, qua một thời gian, chờ sau khi tình huống không còn phức tạp như thế, nói không chừng mới có cơ hội giải thích rõ với cô ấy, đến lúc đó con lại xin lỗi cô ấy.”

Đường Liệt bá đạo muốn cô ở lại trong phòng lớn, không có sự cho phép của anh, nơi nào cũng không được đi, hôm nay có thể tới thăm mẹ, cũng thừa

dịp anh ra cửa, cô mới len lén chạy ra ngoài; cô phải tự mình xác nhận, mẹ ở trong viện dưỡng lão vẫn trôi qua tốt đẹp, mới có thể chân chính yên tâm.

Dưới tình huống này, cô chỉ đành buông tha công việc ở lớp dạy đàn, ai bảo cô đã giao mình cho người đàn ông ác ma đó? Cho dù không tình nguyện cũng có thể như thế nào...

Đầu lắc lắc, cô miễn cưỡng nhếch môi, cố ý để giọng nói nghe có sinh lực, “Không quản nhiều như vậy, chỉ cần mẹ thật tốt, có thể được chăm sóc tốt nhất, vậy cũng tốt.”

Sờ tới ngón tay lạnh như băng của mẹ, Lạc Dĩ Phương hà hơi, xoa bóp một chút cho mẹ, cuối cùng vẫn quyết định đẩy mẹ về trong phòng ấm áp hơn.

“Mẹ, chúng ta đi vào thôi.”

Cô đứng lên, từ từ đẩy xe lăn trên đường về, đầu vừa ngẩng lên, lại nhìn thấy Đường Liệt đứng nghiêm cách đó không xa, mắt đen khóa chặt vào cô, không nhìn ra bất kỳ tâm tư gì.

Trái tim Lạc Dĩ Phương nhảy lên kịch liệt, đây là tình trạng sẽ xuất hiện mỗi lần nhìn thấy anh.

Không sao cả, không có gì đáng sợ, cô chính là chuẩn êm ra ngoài, như thế nào?

Lặng lẽ hít sâu một hơi, cô hát thầm lên, ngẩng đầu ưỡn ngực đẩy mẹ đi về phía trước, cố ý coi anh giống như người tàng hình, ánh mắt nhìn thẳng về phía trước, cũng không thèm nhìn anh.

Khi cô đẩy xe lăn đi qua bên cạnh Đường Liệt thì một bàn tay to đột nhiên giữ chặt cánh tay của cô, ngăn cô tiếp tục đi tới.

“Anh, anh làm gì?!” Lạc Dĩ Phương giật bản thân nhất gan, khi anh nắm chặt tay mình thì đầu gối không tự chủ được mà run rẩy.

Đường Liệt không nói một câu, trực tiếp “Đoạt” xe lăn từ trong tay cô, đẩy thẳng đi.

Lạc Dĩ Phương ngây ngốc tại chỗ, ngơ ngác để cho anh đẩy mẹ càng chạy càng xa, qua chừng mười giây, cô mới đột nhiên hồi phục tinh thần lại, vội đuổi theo đi lên.

“Chuyện của mẹ tôi, tự tôi biết làm!” Cô quát cường chen chúc bên cạnh anh, muốn đoạt lại “Chủ quyền”.

“Em lần tới lần lui nữa, chờ một chút xe lăn chen đến lật rồi, cũng không liên quan đến tôi.” Anh bình thản ném ra một câu.

“A?!” Lạc Dĩ Phương sợ hết hồn, quả nhiên không dám lại lỗ mãng.

Mạch suy nghĩ của cô phập phồng quá lớn, nếu như chịu tĩnh tâm lại, thật ra không khó phát hiện khoe môi của anh mơ hồ hiện lên nụ cười.

Nhắm mắt lại theo đuôi đi bên cạnh Đường Liệt, cho đến khi anh yên ổn đẩy mạnh xe vào trong phòng, do nhân viên hộ lý chuyên nghiệp đón lấy, Lạc Dĩ Phương mới buông lỏng ra.

Khi cô đang sửa sang lại tóc mẹ bị gió thổi loạn, vừa tự nhủ sẽ nói lời chào tạm biệt với mẹ thì nghe được Đường Liệt đang nói chuyện với nhân viên hộ lý.

Cô không khỏi chú ý lắng nghe, phát hiện toàn bộ lời của anh đều lượn quanh trên người mẹ, muốn viện dưỡng lão cung cấp đối xử tốt nhất cho mẹ, còn bố trí hai nhân viên chăm sóc chuyên nghiệp mỗi ngày xoa bóp cho mẹ, ba bữa cơm ăn uống cộng thêm điểm tâm, v.v..., cũng phải do nhân viên dinh dưỡng cẩn thận phối hợp.

Đáy lòng cô không khỏi cháy ra cảm xúc, ê ẩm, hơi muốn khóc.

Nhưng ngay sau đó, cô lại nghiêm nghị cảnh cáo mình, đó chẳng qua cũng là chuyện anh nên làm, anh cam kết sẽ cho mẹ cuộc sống tốt nhất, cho nên tất cả không có rung động gì.

Nếu như cô lại bị dụ dỗ của người đàn ông này giả bộ ra ngoài lừa gạt, cô đáng chết!

Sắp xếp xong tất cả trong viện dưỡng lão, mười phút sau, Lạc Dĩ Phương trầm mặc ngồi trên xe của Đường Liệt.

Không khí bên trong xe hơi quý dị, giống như một dây cung căng cứng đến cực hạn, cô không muốn mở miệng, xoay khuôn mặt nhỏ bé sang ngoài cửa sổ, nhìn cảnh vật cực nhanh.

Qua chốc lát, Đường Liệt cuối cùng lên tiếng: “Về sau muốn đi viện dưỡng lão thăm mẹ, nói với dì Surong trước một tiếng, đi ấy sẽ giúp em thu xếp xe, để tài xế đưa em đi.”

“Tự tôi biết làm sao quá giang xe.” Cô vẫn giận dỗi không muốn quay đầu lại.

“Tôi muốn bất cứ lúc nào cũng nắm giữ được hành tung của em, không cho phép em một mình ra cửa.” Hai mắt anh nhìn thẳng về phía trước, thoải mái mà điều khiển tay lái, trong miệng phun ra lời nói bá đạo, “Em nên biết, em là vật tôi sở hữu, tôi có quyền chi phối em làm gì.”

Lạc Dĩ Phương định cãi lại, nhưng trong lúc nhất thời lại không tìm được lời nói.

Cảm giác đau lòng lại một lần nữa đến ức hiếp cô, quặn đến ngực của cô đau buồn bức cực kỳ, nhưng cho dù tim của cô đã vỡ thành ngàn ngàn vạn vạn mảnh, anh cũng không nhìn thấy cô đang chảy máu!

“Tôi biết rồi.” Cô cắn cắn môi, nhẫn nhịn một lớp đau đớn vô hình, ép buộc mình tự mở miệng, “Tôi sẽ ngoan ngoãn làm theo ý anh, anh muốn như thế nào, tôi làm theo là được.”

Đường Liệt nhìn thẳng phía trước, mắt đen khê híp lại.

Anh không nên cảm thấy thương tiếc, đối với người phụ nữ nhỏ bé này, anh đã sớm quyết định lợi dụng cô, hành hạ cô, không nên bởi vì trong đôi mắt đẹp đẽ đó hiện lên vẻ u tối động lòng người, liền phá hư kế hoạch lúc trước...

Đáng ghét! Anh âm thầm cắn răng.

Tại sao chỉ cần nghe giọng nói mềm mại của cô, ngửi hương thơm tốt đẹp của cô, trong đầu anh lại nhiều lần nhớ đến cô dịu dàng với anh?!

Anh dùng thủ đoạn lừa bịp xoay quanh cô, để cho cô cam tâm tình nguyện dâng ra cả người.

Ban đầu, anh thừa dịp cô ngủ len lén chụp ảnh, vừa không khỏi không nỡ, vừa không muốn để cho thân thể xinh đẹp của cô bị những người khác nhìn thấy, cho nên mới dùng cái mền che đậy cảnh xuân lại cho cô, chỉ lộ ra vai và một đôi chân ngọc, nhưng chỉ là như thế, anh đã ngàn vạn lần không muốn.

Sau đó, khi anh công khai tất cả, chủ động tới tìm Lạc Khánh Đào và nhà họ Thịnh, thấy hai nhà hủy bỏ hôn ước, trong lòng anh vô cùng vui vẻ, cuối cùng cảm nhận được mùi vị sáng khoái khi báo thù.

Nhưng khi Lạc Khánh Đào trút tức giận lên người cô, hung hăng cho cô một bạt tai thì lòng anh lại rối rắm, hận không thể ra tay đánh người làm tổn thương cô, thay cô lấy lại công đạo.

Hoang đường! Cô chỉ là một quân cờ, là công cụ dùng để trả thù lão hồ ly Lạc Khánh Đào kia, ngăn cản ông ta vọng tưởng tìm kiếm nguồn lực hỗ trợ từ bên ngoài, trừ việc đó ra, cái gì cũng không phải!

Ý chí của anh kiên định, từ trước đến giờ chỉ có anh chi phối người khác, không có người nào có thể ảnh hưởng đến anh –

Tuyệt đối không có!

Xe dần dần chạy đến căn nhà lớn dùng để giam cầm cô, đột nhiên, Đường Liệt đánh mạnh tay lái, lại chạy đến một con đường khác.

Lạc Dĩ Phương ngây ngốc, ngay sau đó hỏi, “Anh định dẫn tôi đi đâu?”

“Bờ biển không người.”

“Hả?!” Cô chớp mắt mấy cái, “Đi bờ biển làm cái gì?”

Đường Liệt liếc cô một cái, ánh mắt rõ ràng khiến người ta đỏ mặt, “Em nói đi?”

Muốn cô nói gì? Chẳng lẽ... Anh định bên bờ biển với cô... Với cô làm mấy việc kia?!

Khuôn mặt nhỏ nhắn của Lạc Dĩ Phương đỏ bừng, trái tim thỉnh thoảng nhảy loạn, lúng ta lúng túng nói: “Tôi không muốn đi, tôi, tôi phải về tìm dì Surong, tôi không muốn...”

“Nhưng tôi muốn.” Anh ác ý nhú mày, “Không phải vừa rồi em mới nói, chỉ cần tôi muốn như thế nào, em cũng sẽ ngoan ngoãn làm theo sao?”

Tay nhỏ bé của Lạc Dĩ Phương nắm thành quyền, hô hấp trở nên dồn dập, vẫn tồn công vô ích giấy giụa.

“Nhưng... Bây giờ là mùa đông, bờ biển sẽ... Sẽ rất lạnh...” Trời ơi, cô ngay cả nghĩ cũng không dám nghĩ, việc này quá... Quá kinh hãi thế tục!

Đường Liệt vẫn trầm ổn lái xe, đi về phía mục đích của anh.

“Không cần lo lắng, tôi tuyệt đối sẽ làm cho em nóng đến không chịu nổi.”

Nghe vậy, Lạc Dĩ Phương cắn cắn môi, gương mặt ửng đỏ, không còn gì để nói rồi.

Bạn đang đọc truyện *Công Cụ Trả Thù Của Ác Ma* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 15: Chương 7.2

Editor: Puck -

Bờ biển chạng vạng tối, từng đợt tiếng sóng vang lên ngoài cửa xe, phía chân trời đã dính vào màu đỏ vàng nhàn nhạt, từ xa nhìn ra, có thể nhìn thấy rất nhiều con chim bay lượn trên bầu trời.

Đường Liệt quả thật mang cô đến một bờ biển không người, xe dừng lại đối mặt với biển, mở cửa xe là có thể trực tiếp đạp lên bờ cát.

Lạc Dĩ Phương cắn môi, tâm tình khẩn trương khiến cho toàn thân cô giống như cây cung giương căng, tay nhỏ bé của cô lặng lẽ mò về phía tay nắm cửa, định xuống xe trước một chút, dù sao kéo được chốt lát thì chốt lát, nán lại trong không gian nhỏ bé này cùng Đường Liệt, đầu của cô lại bắt đầu hôn mê.

“Em đang sợ sao?” Đường Liệt hơi đùa cợt hỏi, lấy gói thuốc, thong thả ung dung rút ra, gương mặt tuấn tú hơi nghiêng, phả khói về phía cửa sổ xe mở một nửa.

“Tôi không có.” Lạc Dĩ Phương hy vọng giọng nói của mình nghe bình tĩnh một chút.

Chỉ có điều bị anh hỏi lên như vậy, tay nhỏ bé đang đặt lên nắm cửa rụt về. Hừ! Mặc dù cô không có tư cách từ chối anh, nhưng tuyệt đối không yếu thế trước mặt anh.

“Không có là tốt nhất. Tôi không hy vọng lát nữa em quá căng cứng, làm như vậy không có ý nghĩa.”

Gương mặt của Lạc Dĩ Phương còn đỏ hơn trời chiều ở biển.

Anh cố ý bắt nạt cô, dùng phương thức này để cho cô khó chịu sao?

Cho dù... Cô chưa bao giờ nếm thử chuyện gặp nhau trần truồng, làm chuyện ân ái với đàn ông ở ngoài trời, nhưng cho dù trong lòng có ngượng ngùng cỡ nào, sợ, cô nhất định cũng có thể khắc phục.

Nếu làm thì làm, quên mình, quên tất cả chuyện này, không nên đi quan tâm tình cảm có bị tổn thương hay không, dù sao đây là yêu cầu của anh, cô chỉ cần cố gắng làm là được.

Cầm xinh xắn dừng cảm ngẩng lên, cô bắt đầu cởi áo khoác xuống, áo len, da thịt trắng như tuyết dần dần lộ ra.

Hiện giờ ở trước mặt đàn ông, hàm răng khể cắn, cởi cả áo lót màu xanh nhạt xuống, nụ hoa xinh đẹp kia tiếp xúc không khí lạnh lẽo, lập tức đứng thẳng, giống như chò đàn ông vuốt ve và hôn hít.

Lạc Dĩ Phương còn không kịp cảm thấy lạnh lẽo nhiều hơn, bàn tay phái nam đã lướt lên ngực mềm mại của cô, dùng lòng bàn tay thô ráp vuốt ve da thịt của cô, đưa đến run rẩy hàng loạt.

Đường Liệt dập tắt nửa điếu thuốc lá còn lại, bắn ra ngoài cửa sổ, thấy cô rõ ràng vừa sợ vừa ngượng ngùng, vẫn còn cứng rắn chống cự trước mặt anh, ý nghĩ muốn trêu chọc cô càng ngày càng mãnh liệt.

Anh hạ thấp ghé lại, dọn ra không gian lớn hơn, kéo thân thể mềm mại trắng như tuyết tới, để cho cô dựa lưng về phía anh, dạng chân trên đùi anh, yêu thích không buông tay xoa bóp ngực cô, hưởng thụ cảm xúc mềm mại và sức nặng tốt đẹp mà tròn trịa này mang đến.

“Dĩ Phương... Không cần cởi sạch quần áo, vẫn có thể làm được rất thoải mái, em không biết sao?” Anh cười trầm thấp, môi lưỡi mút vành tai của cô, in dấu vô số nụ hôn lên vùng mẫn cảm phía sau tai cô.

“Ừ ừm...” Môi đỏ mọng của cô khẽ nhếch, không tự chủ được ngậm nga, ngực khẽ đi về phía trước, giống như muốn lấy được yêu thương nhiều hơn của anh.

“Thân thể của em đã quen với vuốt ve của tôi, không có cách nào chống lại.” Anh kiêu ngạo mà nói, ngón tay dài nhẹ nhàng túm lấy nụ hoa của cô, thong thả ung dung đùa bỡn.

“A -” Lạc Dĩ Phương nhú mày lại, đôi tay không biết nên làm thế nào mới tốt, chỉ có thể bám chặt lấy cánh tay cường tráng của anh, như người chết chìm bầu vịu lấy bè gỗ, nắm thật chặt.

Đường Liệt xoay gương mặt ửng đỏ của cô lại, đút môi lưỡi vào cái miệng nhỏ nhắn khẽ nhếch của cô, bừa bãi chiếm đoạt mật ngọt trong cái miệng nhỏ kia, đẩy đưa cái lưỡi của cô, hôn cô đến thiếu chút nữa hít thở không thông.

Dưới sự vuốt ve của anh, bộ ngực của cô trở nên cứng hơn, nụ hoa y hệt đoá mai hồng nổi lên, hoàn toàn cảm nhận được kích thích do lòng bàn tay thô ráp cứng rắn của anh mang đến.

Hơi thở của hai người hòa vào, tim đập rộn lên, một tay Đường Liệt chậm rãi luồn vào trong quần cô, đầu ngón tay trượt theo quần nhỏ của cô, trực tiếp đụng chạm vào đóa hoa đã sớm ướt át của cô.

“Ừm...” Hai đầu gối của Lạc Dĩ Phương run rẩy, tư thế dẹt chân khiến cho cô không cách nào khép chân lại được, người đàn ông này giống như cố ý hành hạ cô, ngón tay thô ráp khẽ áp sát vuốt ve xoa nắn, hết lần này đến lần khác kích thích cô, quặn rũ ra nhiều xuân triều hơn.

Đường Liệt cười khê, “Em cái vật nhỏ này, thật sự quá nhạy cảm... Chỉ có điều, tôi thích em nhạy cảm như vậy, thoáng trêu chọc đã nổi lên phản ứng ở trong tay của tôi hòa thành một vùng nước.”

Ngón tay của anh đã sớm thâm ướt, mượn trơn trượt này tiến vào trong vách hẹp của cô, anh chôn được rất sâu, hoạt động đốt ngón tay trong chỗ ẩm áp chặt căng của cô.

Lạc Dĩ Phương không ngừng thở dốc, tiếng rên rỉ của người cứ như vậy mà bật ra khỏi đôi môi đỏ mọng, cô nắm lấy cánh tay Đường Liệt chặt hơn, gần như bám ra dấu vết trên tay anh.

“Thoải mái không?” Anh mút tai cô.

“Ừ ừm...” Hành hạ ngọt ngào này đủ để bức người ta tới điên cuồng, khéo mắt Lạc Dĩ Phương rỉ ra giọt lệ, thân thể mềm mại không ngừng vận vẹo, hình như một phút cũng ngồi không yên, “Thật khó chịu... Ừm... Van cầu anh, van cầu anh...”

“Cầu xin tôi cái gì? Em không nói rõ ràng, tôi không biết nên làm như thế nào.” Hai mắt tràn đầy dục vọng của anh thoáng qua về trên cột.

“Van cầu anh, tôi muốn...” Thật khó sỡ, khát vọng thỏa mãn của cô, làm thế nào cũng không chiếm được.

“Muốn cái gì? Dĩ Phương, nói đi, nói ra, tôi lập tức cho em”

“Tôi... Tôi muốn anh, van cầu anh, tôi muốn anh...” Lần này, cô chủ động tìm môi của anh, dây dưa thật sâu.

Đường Liệt không hề keo kiệt cùng hưởng nụ hôn nóng bỏng với cô, môi mỏng đè lên bờ môi mềm mại của cô, khàn khàn nói, “Tôi sẽ cho em, khiến em thỏa mãn.”

Anh kéo khóa quần xuống, gờ phái nam giữa hai chân lên cao cao, sau đó dễ dàng tìm được cửa vào ướt át, lửa nóng dâng trào trong nháy mắt xông vào bên trong hành lang u tối khao khát của cô, mạnh mẽ lấp đầy trống rỗng.

“A a a -”

“Phù -”

Hai người đồng thời phát ra rên rỉ, chặt chẽ của cô bao trùm anh, khiến cho phái nam của anh mạnh khỏe hơn.

“Dĩ Phương, đây chính là tôi, em cảm thấy sao? Lực lượng của tôi ở trong cơ thể em, em là của tôi, vĩnh viễn không thể thoát được.” Đường Liệt cảm eo thon của cô, tận tình ra vào trong mềm mại đó, khiến cho mộng của cô hết lần này đến lần khác vỗ vào bắp đùi của anh.

Ma sát kịch liệt ở giữa đùi bộc phát ra, Lạc Dĩ Phương vừa nóng lại vừa choáng, bị lực lượng mạnh mẽ của đàn ông rung động đến thiếu chút nữa ngồi không yên, hai tay trắng không khỏi nắm lấy tay lái trước mặt, thừa nhận công kích và đoạt lấy của anh.

“Anh... A a! Quá nhanh, chậm một chút, không cần... Hmm a a...” Cô đã không biết rõ rốt cuộc cần cái gì, anh cường tráng khiến cho cô sợ hãi, anh tràn đầy để cho cô vui sướng, cô giống như một con thỏ nhỏ đáng thương, giẫy giụa dưới móng vuốt của thú hoang, bất cứ lúc nào cũng có thể bị xé nuốt vào bụng.

“Đây không phải là yêu cầu của em sao? Em muốn tôi, tôi lập tức đưa mình cho em.” Đường Liệt vốn không để ý tới cầu khẩn của cô, ôm lấy thân thể mềm mại của cô, không ngừng in dấu thuộc về anh xuống.

Nhiệt độ bên trong xe càng ngày càng cao, thở dốc thô tục và mềm mại lần lượt thay đổi, anh đột nhiên đưa một tay ra mở cửa xe, ôm lấy cô lao đảo ra bờ cát bên ngoài xe, đè cô dưới người.

Lạc Dĩ Phương cời trần nằm trên đất cát, cô tròn to mắt đẹp, theo bản năng che kín ngực, thờ hờn hờn dưới đất khê lăm lăm: “Không được, sẽ bị người nhìn thấy... Không thể như vậy...” Trong xe ít nhiều gì còn có thể ngăn cản một chút cảnh xuân bị lộ ra.

“Bị nhìn thì bị nhìn, tôi chính là muốn làm ở chỗ này.” Đường Liệt bá đạo kéo tay che ngực của cô ra, cúi đầu hôn lên ngực cô, mộng eo trầm xuống, một lần nữa đoạt lấy cô.

“Đường Liệt a a -” Cái này quá kích thích, Lạc Dĩ Phương không cách nào ngăn cản thế công của anh, bị buộc mở rộng mình, hoàn toàn tiếp nhận anh.

“Em cũng thích, Dĩ Phương. Tôi hiểu rõ thân thể của em hơn em, em thích tôi như vậy với em”

“Anh, anh điên rồi...” Trừ điên cuồng ra, cô không tìm được từ ngữ nào hình dung tất cả.

Đường Liệt cười nhẹ, hai mắt trở nên tỉnh mạch, thường thức thân thể ửng đỏ của cô, cùng với vẻ mặt tỉnh tã lại mê người khi chịu đựng lực lượng của anh ra vào.

Anh điên rồi, trong máu điên cuồng hô lên phải lấy được thỏa mãn. Lấy điều kiện của anh, muốn tìm được người phụ nữ xinh đẹp đến làm bạn có gì khó khăn? Lại cố tình sinh ra cảm giác kỳ quái với cô, hình như chỉ có cô, mới có thể gọi ra dục vọng kinh người ẩn sâu trong đáy lòng anh.

“Dĩ Phương, nếu tôi điên rồi, như vậy sẽ kéo theo em nổi điên chứ?” Giọng điệu của anh mang theo cung chiều ngay cả chính bản thân anh cũng không phát hiện ra.

“Hm a a -” Lạc Dĩ Phương chịu đựng không nổi hét to lên, từng đợt sóng khoái cảm giống như sóng biển dâng lên, cuốn cô nhanh chóng vào trong lốc xoáy.

Ý thức bay thật xa, toàn thân nóng lên.

Loáng thoáng, cô giống như nghe thấy tiếng gầm nhẹ thô ráp của người đàn ông ở bên tai cô, có chút gì đó trong cơ thể cô bộc phát ra, cảm giác thỏa mãn không thể tưởng tượng nổi ập vào lòng.

Thân thể của cô trở nên nhẹ nhàng, giống như bay, thẳng đến một nơi thần bí, ôm chặt người đàn ông cùng mền yêu không rời...

Bạn đang đọc truyện *Công Cụ Trả Thù Của Ác Ma* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 16: Chương 8.1

Editor: Puck

Qua khoảnh khắc điên cuồng bên bờ biển, Lạc Dĩ Phương mơ mơ màng màng, mơ hồ biết được Đường Liệt ôm cô vào trong xe, hạ thấp ghế ngồi phía trước xuống, để cho cô nằm xuống nghỉ ngơi.

Mùi thuốc lá quanh quẩn bốn phía, anh đang hút thuốc bên cạnh cô.

Giờ phút này Lạc Dĩ Phương cực kỳ mệt mỏi, không thể mở lớn hai mắt, bằng không có thể nhìn thấy chói lọi kỳ dị lóe lên trong mắt Đường Liệt, giống như đang chăm chú nhìn vào bầu trời, lảng lảng nhìn cô.

Lạc Dĩ Phương ngủ hồi lâu, đợi đến khi tỉnh táo lại, người đã trở lại trong tòa nhà lớn tĩnh mịch.

Trong phòng chỉ có một mình cô, cô lười biếng vén chăn ngồi dậy, mới phát hiện nửa người trên vẫn trần truồng, phần lưng và phía sau cổ còn dính chút cát mịn, làm cho giường dơ theo.

Trời ơi...

Cô đột nhiên nhớ lại tất cả phát sinh bên bờ biển, bản thân không thể tin được lại có thể biến thành đáng yêu vậy, dưới tình dục thúc giục ép tới, tập trung vào trong hoan ái mạnh mẽ lại nóng bỏng.

Đôi tay vòng ôm lấy thân thể, mơ hồ còn cảm thấy cái ôm mạnh mẽ mà có lực của anh, đoạt lấy kinh người vẫn còn sót lại trong cơ thể cô, khiến cô nhớ lại không biết bao nhiêu lần, thế nào cũng không thể thoát được...

Xem ra, cô thật sự bị người đàn ông đáng ghét lại bá đạo đó in dấu ấn, anh đoạt lấy thân thể cô, lại còn cướp lòng cô đi. Lạc Dĩ Phương thở dài, chậm rãi rời khỏi giường lớn, đi về phía phòng tắm mới xây thêm.

Cởi quần áo còn lại trên người xuống, cô đứng trước gương lớn trong phòng tắm.

Trong gương phản chiếu lại một thân thể rất đẹp đẽ, trên da thịt hiện lên màu hoa hồng nhàn nhạt, bên gáy, trước ngực và thắt lưng in hết vết hôn mây chỗ, đều là “Kịệt tác” của Đường Liệt.

Chỉ có điều nhìn mình như vậy, trong đầu cô lại hiện lên từng cảnh Đường Liệt đoạt lấy mình, lửa nóng kích tình tán loạn trong máu, cô thở khẽ một tiếng, vội vàng lắc lắc đầu.

Không nghĩ! Không thể còn nghĩ! Cô sợ mình sẽ trong lúc vô tình hoàn toàn trở thành độc chiếm của anh.

Vỗ vỗ hai gò má lấy lại thần trí, Lạc Dĩ Phương điều chỉnh hô hấp, đi vào trong bồn tắm tắm sạch thân thể và tóc.

Bốn mươi phút sau, cô bọc một chiếc khăn tắm lớn đi ra phòng tắm, gỡ một chiếc áo choàng tắm trên kệ bên tường, sau đó lấy khăn tắm xuống, thay đổi

áo choàng tắm hơi rộng chút, lại dùng khăn tắm lau tóc dài ướt át, chậm rãi xoay người lại –

“À!” Cô thở nhẹ một tiếng, bởi vì Đường Liệt không biết xuất hiện từ lúc nào, đang lười biếng tựa vào bên cạnh cửa sổ, trong tay bưng một ly rượu.

Mới vừa rồi cô từ trong phòng tắm ra ngoài, vội vàng tìm áo choàng tắm mặc vào, thế nhưng lại không chú ý tới trong phòng có người khác.

“Bóng lưng của em rất đẹp.” Anh lạnh nhạt nói, nhấp một chút rượu, ánh mắt lộ ra ánh sáng âm u ý vị sâu xa.

Mặt Lạc Dĩ Phương trong nháy mắt sung huyết đỏ bừng.

Cô mới vừa đưa lưng về phía Đường Liệt thay áo choàng tắm, phần lưng trần trụi dĩ nhiên bị anh nhìn sạch bách rồi.

Mặc dù hai người đã xảy ra rất nhiều lần quan hệ thân mật, nên làm, không nên làm đã làm sạch toàn bộ, nhưng mỗi lần dưới cái nhìn soi mói của anh, cô chính là không nhịn được mà đỏ mặt tím đập mạnh, giống như cô gái nhỏ lần đầu tiên yêu.

Cô không nói lời nào, chỉ nắm vạt trước áo choàng tắm, lẳng lặng giằng co với anh.

Đường Liệt lắc lắc rượu trong ly, giọng nói hơi trầm xuống: “Đợi đến hè, chúng ta có thể đi lại một lần, cảm giác chắc chắn không giống nhau.”

Lạc Dĩ Phương trừng mắt nhìn: “Đi đâu?”

“Đi bờ biển chứ đâu.” Anh xấu xa nhếch môi, “Không phải nhanh như vậy em đã quên chứ?”

Cô làm sao có thể quên! Hai chân Lạc Dĩ Phương không khỏi run rẩy, cô vừa thẹn thùng vừa lúng túng, thật sự không biết nên làm gì anh bây giờ.

“Tôi, tôi còn lâu mới đi.” Ngượng ngùng quay mặt đi, tốc độ nhịp tim nhanh đến mức khiến cho cô cảm thấy choáng váng.

“Em sẽ đi.” Đường Liệt bình tĩnh nhếch môi.

“Tôi không đi.”

“Em sẽ đi.” Anh kiên định nói, cất bước chân đi về phía cô, động tác tao nhã như con báo đen.

“Anh, anh...” Lạc Dĩ Phương không nhịn được lắp bắp, đôi mắt đẹp trừng đến tròn sáng.

Nhưng đứng tại chỗ không thể động đậy, một giây kế tiếp, thân thể mềm mại đã bị kéo vào trong lồng ngực bền chắc ấm áp của phái nam.

“Uống rượu vào.” Một tay Đường Liệt nắm eo cô, một tay đưa ly rượu lại gần môi cô, nửa ra lệnh nói, khiến cô không thể không thuận theo.

“Thật khó uống...” Toàn bộ chân mày thanh tú của cô nhíu lại, không hiểu tại sao anh lại thích uống thứ chất lỏng đáng sợ này.

“Uống thêm chút nữa.” Đường Liệt ép cô uống bốn, năm ngụm rượu mạnh, khuôn mặt nhỏ nhắn lập tức trở nên đỏ hơn, nhìn mềm mại, vốn chờ người đàn ông tới vuốt ve.

“Ghét... Không cần...” Lạc Dĩ Phương giằng co trong ngực anh, không phát hiện vạt áo choàng tắm đã kéo ra, lộ một mảng lớn da thịt thom tron, bộ ngực xuân sắc càng thêm tuyệt vời vô cùng.

Đường Liệt nuốt toàn bộ số rượu còn lại, bỏ cái ly sang, cúi đầu hôn cô, thừa dịp môi đỏ mọng của cô khẽ nhếch, lười ảm áp tiến quân thần tốc mấy lần, tận tình chụp lấy ngọt ngào của cô.

“Ừm... Anh... Đợi chút, không nên như vậy...” Lạc Dĩ Phương lại bắt đầu choáng váng hoa mắt, một khi bị người đàn ông này ôm lấy, cô giống như một khối băng dần dần hòa tan dưới ánh mặt trời, bất lực xụi lơ xuống.

Chẳng lẽ mỗi một lần đều không giãy thoát được, vĩnh viễn bị anh kiềm chế như vậy?

Giữa cô và anh, rốt cuộc cũng chỉ còn lại dục vọng sinh lý, trừ thứ đó ra, thật sự không tìm được thứ nào khác nữa?

Tâm trạng quá đau khổ, nhiệt độ thân thể lại không ngừng lên cao, cô hiểu được, nếu như lần này lại điên cuồng hô mưa gọi gió với anh, mặc anh ta cần ta cứ lấy, cũng mặc cho mình hòa tan dưới cái ôm kích tình của anh, khi cô tỉnh táo lại lần nữa nhất định lại sẽ phỉ nhổ mình, xem thường mình.

Nhưng cô có cách nào ngăn cản tất cả chứ?

Yêu anh, cô chưa bao giờ thu lại, cho dù luôn miệng nói hận anh, rốt cuộc chỉ là một đầu đà điều nói dối lòng mình.

“Liệt...” Cô mê man gọi, nước mắt đau thương thấm ướt bộ mặt khi đang hôn, cũng chảy vào trong cánh môi của hai người đang dây dưa bú mút.

Nếm được nước mắt hơi mặn, Đường Liệt chậm rãi buông lỏng xâm lược, cánh mũi tuần tú khẽ cạ cô, tròng mắt đen sâu thẳm thật gần, cũng ngăm nhìn cô mờ mịt thật gần trong mắt.

“Tại sao khóc?” Anh chống đỡ môi cô, khàn giọng hỏi.

Lạc Dĩ Phương nhẹ nhàng lắc đầu, yếu ớt nói: “Không có...”

“Em cho rằng tôi mù sao?” Ngón tay anh lướt qua má mềm của cô, dính vào hơi ướt, “Nếu như em không khóc, vậy đây là cái gì?”

Anh rốt cuộc muốn cô như thế nào nữa! Ngay cả tự do khóc cũng bị anh tước đoạt sao?!

“Muốn khóc sẽ khóc, còn cần phải lý do gì.” Lạc Dĩ Phương lung tung cho có lệ, chỉ sợ khiến Đường Liệt phát hiện, cô vẫn không tự kiềm chế được mà yêu anh.

Ánh mắt của anh trầm xuống, đột nhiên ôm cô ngồi lên ghế sa lon, giam cầm cô trên đùi mình.

“Nói rõ ràng, tại sao khóc?”

Lạc Dĩ Phương cực kỳ tức giận anh truy cứu đến cùng.

Ngay cả quyền lợi cất giữ một điểm bí mật nhỏ cô cũng không có sao?

Anh đáng hận lại đáng ghét, bá đạo lại ác ma, còn dùng thủ đoạn bắt nạt cô, lừa cô, vốn không phải là một người tình tốt, nhưng mà... Cô chính là yêu anh như vậy!

Quả thật là đàn ông không hư thì phụ nữ không yêu sao?

Nước mắt ẩm áp lại một lần nữa chảy xuống, rơi dọc theo gò má trắng nõn, đáng về đêm đam đáng yêu của cô, làm đau nhói thật sâu trái tim tự cho là nguội lạnh của Đường Liệt.

Đáng chết! Nước mắt của cô lại khiến anh cảm thấy vô cùng phiền não, ngực bị một con tức khó hiểu hung hăng chặn lại, bức bối cực kỳ khó chịu.

“Đừng khóc.” Giọng của Đường Liệt hơi thô lỗ, nhưng động tác lau nước mắt cho cô lại hết sức dịu dàng, đầu ngón tay thô ráp lại ẩm áp mang theo yêu thương chưa từng phát hiện ra, tỉ mỉ lướt qua gương mặt cô.

Lạc Dĩ Phương không khỏi tim đập thình thịch, tình cảm giấu giếm sâu trong lòng cuộn cuộn, nhớ tới anh đã từng đối xử dịu dàng với cô, mặc dù biết lúc đó sợ dĩ anh đối xử tốt với cô, là vì lừa gạt cả người cô, cho cô là công cụ để báo thù, nhưng cô vẫn giấu khoảng thời gian tốt đẹp đó ở sâu trong đáy lòng.

Thật là ngốc mà... Vì tình yêu bỏ ra tất cả, phấn đấu quên mình, cô thật là con ngốc, tuy nhiên không ngăn cản được mình ngốc như vậy.

“Tôi...” Lạc Dĩ Phương hít hít mũi, quyến luyến dịu dàng giờ phút này của anh, cũng cảm thấy đau lòng vì ôn tồn ngắn ngủi này, “Tôi chỉ muốn khóc, anh cần gì phải để ý đến tôi?”

Lòng của Đường Liệt cũng rối loạn theo.

Anh nhiều lần cảnh cáo mình, cô gái nhỏ xinh đẹp này chẳng qua là một công cụ để báo thù, mục đích bây giờ đã đạt tới, anh thành công để cho cô thân bại danh liệt, thậm chí bị đuổi ra khỏi nhà, mà sợ dĩ anh chưa chấp cô và mẹ của cô, chỉ bởi vì... Anh thích thân thể cô, thích cô làm bạn, trừ nguyên nhân đó ra, không thể có nguyên nhân nào khác.

Anh rõ ràng nói như thế với mình, nhưng tại sao ý chí càng ngày càng không cách nào kiên định, càng ngày càng không cách nào coi thường từng cử động của cô, một cái nhăn mặt một nụ cười?

Chẳng lẽ... Anh dùng tình cảm thật với cô?!

Sẽ không! Anh tuyệt đối không cho phép mình mềm đi!

Cái anh muốn chỉ là thân thể xinh đẹp này, cô là vật phẩm điều kiện trao đổi, là vật sở hữu của anh.

Bạn đang đọc truyện *Công Cụ Trả Thù Của Ác Ma* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 17: Chương 8.2

Đột nhiên, Đường Liệt nghiêng người hôn cô, không muốn nhìn nước mắt của cô.

“Em muốn khóc sao? Tôi sẽ để em khóc đủ!” Anh vút lời ngoan độc xuống, môi lưỡi dây dưa cũng hung hăng theo.

Anh muốn để cho cô trải nghiệm khoái cảm sắp gặp cái chết lần nữa, để cho cô riu rít khóc thút thít phía dưới, thương xót cầu xin, cầu xin anh nhân từ và đầy đủ cho kịch liệt.

v

Lạc Dĩ Phương không thể phủ nhận, cô càng ngày càng quen thuộc với cách sống trước mắt.

Giữa cô và Đường Liệt đã thành số định, chỉ có thể cắt giắt thật lòng, tùy anh ôm thân thể cô, nếm mùi vị của cô.

Dau lòng không thể tránh được, cô không có sức ngăn cản, cũng tùy nó đau đi!

Cốc cốc –

Tiếng gõ cửa vang lên, cô ngẩng mặt lên nhìn, nhìn thấy dì Suong bưng một khay lớn tới, phía trên để điểm tâm và trà nóng.

“Cô cứ bận rộn trong phòng suốt buổi sáng, bữa trưa mới ăn một chút xiu, rốt cuộc bận rộn cái gì vậy?” Dì Suong mang theo vẻ hứng thú hỏi, mang điểm tâm và trà lên.

Mặt Lạc Dĩ Phương ửng đỏ, ôn hòa nhếch môi, “Không có gì... Chính là nhàm chán, định đan vài thứ đồ.”

Dì Suong liếc nhìn bán thành phẩm đặt trên đầu gối cô, cười hi hi nói: “Cô định đan một chiếc áo len à? Ừm... Chỗ bả vai phải rộng một chút, là đan cho đàn ông mặc hả? Rất tốt, rất tốt, tiên sinh thích nhất màu xanh dương đậm này.”

Mặt Lạc Dĩ Phương nóng hơn, vội vàng giải thích: Tôi không định đan cho anh ấy, đây chỉ là tôi, tôi đan để giết thời gian, chơi thật vui mà thôi, không có ý định cho ai.”

“Không có ý định cho ai, vậy thì cứ dứt khoát đưa cho tiên sinh đi! Biết tự tay cô làm cho tiên sinh, tiên sinh sẽ thật vui mừng đó!” Dì Suong cười thần thần bí bí, một mặt bận rộn chuẩn bị trà chiều, rót trà Ceylon (Sri Lanka) vừa mới ngâm tốt vào trong chén sứ tinh xảo, bưng cho Lạc Dĩ Phương.

“Cám ơn...” Lạc Dĩ Phương nhận lấy ly trà, ngo ngắc uống, trái tim rối loạn lên vì mấy câu nói trêu chọc của dì Suong.

Cô vốn lừa mình dối người, nói là vì giết thời gian, nên mới tùy tiện đan vài thứ, thật ra thì ý thức đã hoàn toàn phản bội cô, để cho cô trong lúc vô tình lấy vóc người của anh làm mẫu cho cô, đan áo len cho anh.

Suy nghĩ không cách nào rời khỏi trên người anh, anh giống như thuốc độc dính đầy mặt đường, biết rõ tiếp tục như vậy không phải là cách, cô vẫn đắm chìm vào đó không thể tự kiềm chế.

Dì Suong thấy đáng về mặt hôn mắt vừa của cô, thờ dãi thườn thợt một hơi.

“Có lẽ giữa cô và tiên sinh còn có nhiều hiểu lầm, nhưng cô không nên nản chí, tôi cảm thấy, tiên sinh đối với cô quả thật khác biệt, điểm này rất đáng cân nhắc.”

Nghe vậy, Lạc Dĩ Phương phục hồi tinh thần lại, cầm cái ly tinh tế uống, nụ cười bên môi hơi yếu ớt.

“Dì Suong, tôi và anh ấy... Không có gì.” Trừ quan hệ thân thể khiến người ta đỏ mặt ra, bọn họ còn dư lại cái gì?

Dì Suong nhìn cô cúi mặt xuống trong chốc lát, đột nhiên nói lời kinh người, “Cô rõ ràng yêu tiên sinh, tại sao có thể nói không có gì?”

“Tôi khụ khụ khụ - khụ, khụ khụ -” Trái tim Lạc Dĩ Phương nhảy loạn, bị sắc nước trà ngấm trong miệng, ho đến nước mắt chảy xuống.

“Cô nhìn cô xem, sao không cẩn thận như vậy?!” Dì Suong vội vàng tới vỗ lưng giúp cô.

“Tôi... Khụ, khụ, không có chuyện gì...” Lạc Dĩ Phương hít sâu vài hơi, cuối cùng bình ổn áp bức nơi cổ họng, chớp mắt mấy cái, chớp cả nước mắt ra, “Dì Suong, tôi thật sự không có việc gì, cám ơn đi.” Lấy mu bàn tay lau ướt át bên má, sắc mặt của cô hơi tái nhợt, giống như bất cứ lúc nào cũng có thể ngất đi.

Dì Suong đưa tờ khăn giấy cho cô, vẫn ngồi chỗ cũ, ánh mắt như tra cứu đặt trên mặt cô.

Lạc Dĩ Phương bị bà nhìn rất không thoải mái, định né tránh, lại không có chỗ để trốn.

“Yêu tiên sinh khiến cho cô cảm thấy rất bối rối sao?” Dì Suong không có ý định bỏ qua cho cô, một lần nữa nói tới đề tài này, ép cô không thể không nhìn thẳng.

Khó có thể dùng lời diễn tả được bị ai đang tràn ra, Lạc Dĩ Phương hít vào thở ra thật nhỏ, thận trọng, chỉ sợ động tác quá lớn, sẽ kéo đau tình cảm nặng khó khăn lắm mới đề xuống được.

“Tôi không nên yêu anh ấy, chúng tôi... Không thể nào.”

“Nhưng mà trong lòng cô có tiên sinh mà, chỉ cần tình cảm vẫn còn, tại sao không thể nào?”

Lạc Dĩ Phương nhướn mày, cười đến hơi bất đắc dĩ. Nếu như tâm sự bị đoán trúng, cô cũng không muốn phí sức giấu giếm nữa.

“Di Sưong, sự việc cũng không đơn giản như di tưởng tượng, nhưng dù sao cũng là tôi yêu say đắm đơn phương, anh ấy... Chỉ có dự vọng đơn thuần với tôi.” Nói đến đây, khuôn mặt nhỏ nhắn tái nhợt của cô rớt cuộc nhiễm chút ửng đỏ lên.

Di Sưong cau mày, lắc lắc đầu, “Tôi không tin.”

“Sự thật chính là như thế.” Lạc Dĩ Phương nắm chặt áo len đan được một nửa, cảm giác mình thật ngốc.

“Tôi hỏi tiên sinh, tiên sinh sẽ nói thật với tôi.”

“Không cần!” Lạc Dĩ Phương giật mình, “Di Sưong, van cần di, đừng đề cập đến chuyện này với anh ấy, tôi van cầu di, có được không?!”

Ở trước mặt Đường Liệt, cô đã không có tôn nghiêm, nếu để cho anh biết được cô vẫn yêu anh, cô thật sự không thể có đất dung thân, không biết nên làm sao đây mới tốt.

“Nhưng mà -” Di Sưong còn định thuyết phục cô.

“Haizzz...”

Bỗng nhiên, ngoài cửa truyền đến một tiếng vang rất nhỏ, Lạc Dĩ Phương và Di Sưong đồng thời quay đầu lại.

Một cái nhìn này, trong nháy mắt trong lòng Lạc Dĩ Phương bị một lực cực lớn bấm chặt, thiếu chút nữa không thở nổi, bởi vì bóng dáng cao lớn của Đường Liệt đứng im tại chỗ, trông mắt đen bí ẩn chớp cũng không chớp quan sát bọn họ, không cách nào biết được tâm tư của anh.

Trời ơi... Đoạn đối thoại vừa rồi với Di Sưong, không phải anh đã nghe được toàn bộ chứ?

Lạc Dĩ Phương tròn to mắt đẹp, bên tai vang lên ong ong, trong đầu trống rỗng.

Vẫn là Di Sưong phá vỡ trầm mặc trước, cất giọng nói: “Tiên sinh đã về rồi sao? Tôi chuẩn bị trà chiều, nếu như tiên sinh không bận, có muốn dùng cùng Dĩ Phương tiểu thư không?” Nhìn thấy vẻ mặt đáng thương của Lạc Dĩ Phương, bà cuối cùng không nhịn được nói.

Đường Liệt thông thả ung dung bước tới, ánh mắt vẫn bám chặt trên khuôn mặt nhỏ nhắn của Lạc Dĩ Phương, một lát sau mới nói: “Được, tôi đã rất lâu không nhân nhả uống trà chiều rồi. Di Sưong, giúp tôi lấy thêm một ly sữa thôi.”

“Được.” Di Sưong lặng lẽ cười một tiếng, động tác gọn gàng lấy thêm một bộ ly sứ khác, dùng nước nóng tráng, đặt trước mặt Đường Liệt, rót đầy bảy phần hồng trà giúp anh, “Tôi lại đi chuẩn bị thêm hai phần bánh ngọt, tiên sinh có thể tâm sự với Dĩ Phương tiểu thư.”

“Di Sưong...” Lạc Dĩ Phương vô cùng cầu khẩn bà đừng đi, không biết chuyện gì xảy ra, vào giờ phút này cô vô cùng sợ ở chung một chỗ với Đường Liệt.

Di Sưong nháy mắt mấy cái với cô, cười cười, vẫn “Ném bỏ” cô rồi.

Phòng khách chỉ còn lại cô và Đường Liệt, cô một lần nữa nâng ly lên, tập trung uống trà, tập chung đến mắt nhìn mũi, mũi nhìn tim, chuyện bên cạnh không có cách nào quấy nhiễu đến cô.

Đáng ghét! Rốt cuộc anh còn định nhìn cô bao lâu?

Mặc dù không đối diện với trông mắt lấp lánh có thần kia, nhưng mỗi một sợi dây thần kinh trên dưới toàn thân cô, cũng cảm nhận được cái nhìn chăm chú quá mức quý dị của anh.

Anh rốt cuộc muốn như thế nào? Có lời gì thì nói mau, muốn hỏi cái gì cứ hỏi! Không nói lời nào mà mãnh liệt nhìn cô chăm chăm, chuyện này... Đây coi là cái gì?!

Đột nhiên –

“Hình như em còn thiếu tôi cái mũ nôi.” Đường Liệt đặt ly trà xuống,捏o mắt nhìn món đồ len trên đầu gối cô, khóe môi cười như không cười.

Nhịp tim Lạc Dĩ Phương lên một trăm, tự dưng nhớ lại trước đây của hai người, anh đã từng náo loạn cô, muốn cô đưa mũ nôi đan trong lớp cho anh.

Khi đó, lòng của cô bởi vì anh nhanh chóng lại nhiệt huyết theo đuổi mà rung động không dứt, mặc dù sợ anh mang tới cảm giác mất khống chế, lại đang

trong mê muội cảm thấy từng tia được cung chiều, ngọt ngào vì được coi trọng.

Tất cả đều là giấc mộng! Bây giờ mộng đã tỉnh, còn dư lại khiến cô khó chịu như thế.

“Tôi... Tôi không nợ anh cái gì...” Mũi mũi này cô đã sớm đan xong, nhưng quan hệ của hai người thay đổi trong một đêm, cô làm sao có thể đưa cho anh, làm chuyện cười cho anh đây?

Ánh mắt Đường Liệt trầm xuống, khẽ mím môi, không biết đang suy nghĩ cái gì, một lát sau lại hỏi: “Món đồ mới onnn giống như áo len gì đó, là muốn đan cho tôi sao?”

Lạc Dĩ Phương hỏi “Giấu đầu lòi đuôi?” mà giấu đồ ra phía sau, lúng ta lúng túng nói: “Anh muốn áo len còn không đơn giản, chỉ cần có tiền, tất cả nhãn hiệu áo len đều chờ anh chọn, không cần ai đan cho anh.”

“Nhưng mà...” Anh hơi trầm ngâm, trong mắt đen nhanh chóng thoáng qua điều gì đó, khàn khàn nói: “Tôi chính là muốn mặc món đồ em đan, không được sao?”

Hả?! Có ý gì?

Lạc Dĩ Phương bị thái độ kỳ quái của anh hù sợ, ngần ngại không nói ra lời, gương mặt cũng nhiễm đỏ nỏ hai đóa đỏ tươi xinh đẹp dưới cái nhìn chăm chú của anh.

Đường Liệt kể Lạc Dĩ Phương ngăn người, rót một ly hồng trà nữa cho mình, sau khi thông thả ung dung bỏ thêm hai lát chanh, mới lại bình tĩnh nói: “Tôi mãi, tôi muốn em theo tôi tham gia một bữa tiệc tối.”

Lạc Dĩ Phương vẫn yên lặng nhìn anh, môi đỏ mộng khẽ nhếch, không lên tiếng.

Anh lại lộ ra vẻ mặt cười như không cười, lạnh nhạt mở miệng: “Bữa tiệc đó là do tập đoàn Thịnh Khang cử hành, thợ trang điểm chuyên nghiệp sẽ chuẩn bị tất cả cho em, tôi muốn bạn gái tôi vừa ra trận, là có thể thu được hết ánh mắt của mọi người.”

Lạc Dĩ Phương thật sự nói không ra lời. Cô mơ hồ nghĩ đến, anh mang cô đi dự tiệc, muốn cô ăn mặc thật quang vinh chói lọi, thật ra thì chỉ vì khoe khoang đúng không?

Coi như thật sự là như thế, cô cũng không có quyền lời từ chối, không phải sao?

Yếu ớt cắn cắn môi, cô cúi cổ ngọc xuống, một lần nữa tập trung nhấp trà trở nên lạnh, không nhìn thấy trong mắt Đường Liệt đang chăm chú nhìn cô chậm rãi lộ ra sóng triều âm áp...

Bạn đang đọc truyện *Công Cụ Trả Thù Của Ác Ma* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 18: Chương 9.1

Editor: Puck

Dưới một tổ tạo hình chuyên nghiệp nhỏ “Loay hoay”, tóc dài như gấm đen của Lạc Dĩ Phương được vén lên thật cao, lộ ra cổ ngọc tinh tế, mang theo vẻ mê hoặc người.

Ngũ quan của cô vốn hết sức xinh đẹp tuyệt trần, lại qua tay thợ trang điểm khéo léo tô điểm, da thịt nõn nà giống như có thể nhéo ra nước, mắt xinh đẹp thâm thúy mê người, mà đôi môi anh đào tươi mới ướt át, hoàn toàn lộ ra sức quyến rũ của cô.

Khi Đường Liệt nhìn thấy cô mặc bộ lễ phục lộ lưng trắng như trân châu, một rối loạn quen thuộc lập tức chạy vèo vèo trong người, đột nhiên, anh hơi hối hận khi mang cô đi tham gia tiệc ở nhà họ Thịnh, vẻ đẹp của cô chỉ thuộc về một mình anh, anh đều có kích động đáng sợ đối với mỗi ánh nhìn của đàn ông dừng tâm mắt trên người cô, muốn đào hết ánh mắt đối phương!

Thật mâu thuẫn... Anh lo tranh cãi vô lý, thật sự sắp thua bởi chính mình.

Lạc Dĩ Phương làm được theo yêu cầu của anh, khoác tay anh đi vào hội trường buổi tiệc, lập tức thu được ánh nhìn chăm chú mãnh liệt của các quý ông tại đây, cùng với ánh mắt tò mò, ghen tỵ của những người phụ nữ khác.

Cô khẽ nhếch cằm, tập trung diễn tốt nhân vật của mình, vốn không phát hiện được người đàn ông bên cạnh đang cực kỳ mâu thuẫn trong lòng.

Cô sẽ không để cho Đường Liệt mất mặt, cho dù biết rõ trong hội trường có rất nhiều người đang bàn luận xôn xao, bàn về bát quái của cô, lấy mất có khả năng quan sát không chỉ nhìn quan hệ trong đó của cô và Đường Liệt. Đối mặt với khó chịu này, cô chỉ cắn răng cho qua, tuyệt đối sẽ không yếu thế

trước mặt mọi người.

Bên kia, người của tập đoàn Thịnh Khang thấy cô ra sân, hình như giận mà không thể nói gì.

Dù sao thế lực tập đoàn của Đường Liệt bên Hương Cảng rất hùng hậu, động thái hết sức bị chú ý, mà Lạc Dĩ Phương bây giờ đang bị thế lực của anh bao phủ, nói trắng ra một chút chính là “Người của anh”, dưới lập trường kinh doanh, bọn họ cũng không muốn đắc tội Đường Liệt.

Bữa tiệc tiến hành gần một giờ, ban nhạc mô hình nhỏ trình diễn ca khúc dễ nghe, rất nhiều ông chủ mang theo con em tới đây mời rượu Đường Liệt, hàn huyên, cho đến lúc này, Lạc Dĩ Phương mới biết được bối cảnh tài lực của Đường Liệt hùng hậu đến cỡ nào, đủ để liếc nhìn mọi người ở đây bằng nửa con mắt.

Cánh tay của anh vẫn vòng trên eo cô, có lúc cô cảm thấy thật sự ôm quá chặt, thử vùng vẫy mấy cái, anh không buông lỏng thì thôi đi, lại còn nheo tròng mắt đen u ám, liếc xéo cử động “Buồn cười” của cô.

Tối nay anh thật sự hơi không giống bình thường.

Về phần khác biệt ở chỗ nào, trong lúc nhất thời Lạc Dĩ Phương cũng không nói ra nguyên nhân.

Dường như... Ánh mắt nhìn cô có nhiều thêm gì đó, ngọn lửa kỳ dị nhảy lên ở chỗ sâu, khiến cho nhịp tim của cô không ngừng tăng nhanh.

Cũng dường như... Đường cong khoe miệng nhiều thêm dịu dàng, khiến cho cô trăm mối cũng không có cách giải, nghĩ nát đầu vẫn không hiểu, chỉ có thể tự nói với mình, nhất định nhìn lầm rồi.

Nói tóm lại, Đường Liệt tối nay giống như câu đồ quý dị, cô càng muốn lời giải, chỉ càng khiến cho mình rơi vào cảnh khốn đốn.

Dính vào bên cạnh anh, cảm nhận lực lượng anh vòng bên hông, cùng với thân thể cường tráng dưới vỏ bọc văn minh, Lạc Dĩ Phương lặng lẽ than thở trong lòng, nhưng không làm gì được, tất cả đều thuận theo anh rồi.

Đúng lúc này, ngoài cửa truyền đến rối loạn tung bùng, đưa tới sự chú ý của mọi người.

Lạc Dĩ Phương nhìn lại theo, nhìn thấy hai vệ sĩ đang bận ngăn cản khách không mời mà tới cố gắng xông vào.

Mà vị khách không được mời này, lại chính là Lạc Khánh Đào!

Cô gần như không nhận ra cha, bởi vì trong ấn tượng của cô, cha vĩnh viễn tinh thần phấn chấn, vẻ mặt bén nhọn, dáng vẻ cao cao tại thượng, mà hôm nay người đàn ông ở đó lồi lõm kéo kéo với vệ sĩ, tóc hoa râm, lời thối lếch thếch, hoàn toàn lộ ra vẻ già nua, còn không sợ mất mặt mà kêu gào –

“Khốn kiếp! Không được cản tao! Bọn mày lũ khốn kiếp này! Đường Liệt, mày lần ra đây cho tao, con bà nó, mày lần ra đây cho ông!”

“Đừng cản tao như vậy! Đường Liệt, mày phá đổ tao, tao cũng không để cho mày sống yên! Con mẹ nó -”

Lạc Dĩ Phương quả thật không thể tin nổi một màn này.

Kể từ sau khi bị cha đuổi ra khỏi nhà họ Lạc, đoạn tuyệt quan hệ cha con, cô vẫn nghe theo sắp xếp của Đường Liệt, ngoan ngoãn ở trong biệt thự, bình thường ra cửa cũng chỉ đến viện dưỡng lão thăm mẹ, hơn nữa cô không thích xem ti vi, cũng không quan tâm đến tin tức trên thương trường, hoàn toàn không biết được sự nghiệp của cha xảy ra biến hóa lớn như vậy.

“Cha...” Lạc Dĩ Phương gọi ra theo bản năng, mặc dù cô và Lạc Khánh Đào vẫn không thân thiết, lại bị đoạn tuyệt quan hệ, nhưng cô thấy ông nghèo túng đến mức này, nước mắt vẫn che phủ tầm mắt.

Đường Liệt bị luồng suy nghĩ của cô ảnh hưởng, sắc mặt cũng trầm xuống theo.

“Em và ông ta đã không có quan hệ gì.” Tâm địa của người phụ nữ nhỏ này sao mềm vậy? Cô bị đánh, bị chửi, thậm chí bị đuổi ra khỏi nhà họ Lạc, còn vẫn nhận lão già kia làm cha sao?!

Lạc Dĩ Phương định xông qua, nhưng cánh tay ôm eo nhỏ nhắn của cô làm thế nào cũng không chịu buông.

“Em định làm gì?” Hai mắt Đường Liệt trầm xuống, hơi hơi cắn răng nghiền lợi.

“Đường Liệt, cha tôi ông ấy... Anh buông tay, để tôi qua!”

“Không buông.” Cầm anh căng lên.

“Cầu xin anh, tôi van cầu anh...” Chớp mắt mấy cái, cô lại muốn khóc.

“Cầu xin cũng vô ích.” Anh độc ác nói, hai mắt cũng sắp phun ra lửa, “Ông ấy bây giờ có đáng vẻ nổi điên như vậy, em đi qua làm gì?! Lại bị đánh sao?!”

“Không phải vậy, nhưng mà ông ấy -”

Khi hai người đang vội vàng nói chuyện với nhau, Lạc Khánh Đào rốt cuộc phát hiện ra bóng dáng Đường Liệt, lại liếc thấy Lạc Dĩ Phương bị cậu ta ôm vào trong ngực, nhớ tới Đường Liệt tăng thêm đủ loại sỉ nhục lên người mình, lửa giận điên cuồng vỡ ra trong giây lát.

Lạc Khánh Đào hét lớn một tiếng, không biết từ đâu sinh ra hơi sức, lại đẩy vệ sĩ ngăn mình ra, vọt thẳng tới chỗ Đường Liệt, bốn phía hiện trường lập tức vang lên tiếng hét chói tai.

“Muốn chết mọi người cùng nhau chết!” Lạc Khánh Đào điên cuồng kêu to, trong tay lại nhiều thêm một khẩu súng.

Đùng vừa vang lên!

“Không -” Trong mắt Lạc Dĩ Phương tràn đầy sợ hãi, trong đầu trống rỗng, rất nhiều chuyện không để cho cô suy nghĩ nhiều, chỉ có thể hành động dựa theo trực giác.

Cô xoay người nhào về phía Đường Liệt, sức lực to lớn đẩy ngã anh xuống đất, tiếng hét chói tai bốn phía xung quanh trong nháy mắt vọt tới điểm cao nhất, thiếu chút nữa đánh bay nóc nhà.

Nhưng Đường Liệt lại không nghe được.

Trong tai anh vang lên ong ong, âm thanh gì cũng không truyền vào được, bởi vì một mảnh đồ thủy tinh nhanh chóng tràn ra từ sau lưng Lạc Dĩ Phương, nhiễm đỏ lễ phục của cô, cũng nhiễm đỏ da thịt non mềm của cô, cũng nhuộm trông mắt đen thui của anh thành màu đỏ.

“Dĩ Phương!” Ôm lấy thân thể nhỏ yếu khiến lòng người ta đau, Đường Liệt khò sở kêu lên, hoàn toàn ném đủ tư vị đau đớn khi trái tim bị hung hăng bóp bẽ.

Sau lưng vỡ ra đau đớn đáng sợ, giống như bàn ủi đỏ bùng cháy sạch, nặng nề ấn xuống vai cô, đau đến cô muốn kêu to, nhưng không biết vì sao cổ họng lại không bật ra được tiếng.

Thật đau, thật đau... Tại sao lại biết đau này...

“Cô ấy như thế nào?! Cô ấy đang kêu đau, đáng chết! Các người có nghe thấy không?! Chẳng lẽ động tác của các người không thể nhanh hơn chút nữa?!”

“Đường tiên sinh, mong tỉnh táo một chút.”

“Đáng chết tỉnh táo hơn một chút! Không cần nói nhảm với tôi, tôi muốn anh cứu cô ấy, toàn lực cấp cứu, cho dù d như thế nào cũng phải cứu về cho tôi!”

“Xin anh không nên kích động như thế, đã có nhân viên cứu hộ đang xử lý vết thương, Đường tiên sinh, mời đi ra ngoài trước, anh tiếp tục ở lại đây chỉ khiến làm trở ngại chúng tôi.”

Lạc Dĩ Phương mơ hồ nghe thấy đối thoại, cô nhận ra được giọng nói của Đường Liệt, lại là lần đầu tiên nghe được anh dùng giọng nói sao dờ dẩn, xúc động như vậy gằm thét.

Vừa mới bắt đầu, đầu óc hỗn loạn của cô còn không biết tại sao anh lại có dáng vẻ khẩn trương như vậy, cho đến khi không biết tay người nào chạm vào vết thương sau vai cô, khiến cho cô một lần nữa đau đến rên rỉ ra tiếng, mới hoảng hoảng hốt hốt nhớ lại, cô bị thương, bị đưa vào phòng cấp cứu.

Đường Liệt trước giờ tỉnh táo, trầm ổn sở giờ lại bạo động như vậy, đã phá vỡ hình tượng cô cảm nhận trong quá khứ, tất cả đều là vì cô sao?

Thật đau... Hô hấp của cô cái dài, cái ngắn, đau đến cái trán cũng rỉ ra mồ hôi lạnh, cũng không có hơi sức đi suy tư vấn đề phức tạp này.

Tiếng gầm gừ còn vọng về bên tai, quanh mình giống như loạn thành đoàn, ý thức của Lạc Dĩ Phương càng bay càng xa, cuối cùng hoàn toàn đắm chìm trong bóng tối...

Cửa phòng tiệc truyền đến xôn xao, khách không mời mà đến chạy vào náo loạn...

Người nọ là... Đúng là cha... Ông trở nên thật tiêu tụy, thật nhếch nhác, là hình tượng cô chưa từng thấy...

Cô muốn đi qua, nhưng không tránh thoát được giam cầm bên hông, một cánh tay mạnh mẽ mà cô lực ôm cô thật chặt, không để cho cô hành động, sau đó, cha đột nhiên thoát khỏi người ngăn cản ông, vô cùng dữ tợn vọt tới...

Trong tay ông nhiều thêm một khẩu súng, họng súng nhắm ngay vào Đường Liệt -

Muốn chết mọi người cùng nhau chết!

Bạn đang đọc truyện *Công Cụ Trả Thù Của Ác Ma* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 19: Chương 9.2

Editor: Puck

“Không – a...” Lạc Dĩ Phương đột nhiên thức tỉnh từ trong mộng, động tác quá lớn, không cẩn thận kéo đau vết thương đạn bắn sau vai, đôi mày thanh tú nhin đau khê cau lại.

“Dĩ Phương...” Giọng nam khàn khàn hơi chần chừ gọi cô, giống như nín thở hồi lâu, sợ trước mắt chỉ là giấc mộng đẹp.

Cô trừng mắt nhìn, tròng mắt sưng mù khê chớp, tiếp xúc được ánh mắt u ám, nhiệt liệt của Đường Liệt.

Ngực cô chấn động, đầu óc càng thêm mơ hồ, không hiểu tại sao anh lại dùng ánh mắt như vậy nhìn cô, dường như cô là đồ thủy tinh dễ vỡ.

“Dĩ Phương!” Đường Liệt lại kêu một tiếng, đồng thời cầm tay nhỏ bé mềm nhũn của cô, rút cuộc xác định cô đã thật sự tỉnh lại.

Cô theo phản xạ định chống tay ngồi dậy, vô ý kéo đau vết thương, không nhận được hít vào một ngụm khí lạnh.

“Thật đau...”

“Không nên lộn xộn, ngoan ngoãn nằm, đừng động.” Đường Liệt vô cùng khản trương vịn vai cô, để cho cô nằm yên xuống, theo đó lại cẩn thận điều chỉnh gối đầu, không để cho vết thương của cô bị đè lên.

Bốn phía bài trí rất xa lạ, trong không khí còn truyền đến mùi nước sát trùng, Lạc Dĩ Phương không cần hỏi cũng biết, cô đang ở trong bệnh viện, vì ngoài ý muốn trong bữa tiệc kia.

“Tôi... Tôi ngủ thật lâu sao?” Cô yếu ớt hỏi, bàn tay nhỏ bé cảm nhận được nhiệt độ và lực lượng trong lòng bàn tay anh, ngực kéo căng.

Đường Liệt nghiêng người chăm chú nhìn cô, môi mím chặt, hình như có rất nhiều chuyện muốn nói, cuối cùng lại thản nhiên trả lời: “Cũng may, mười mấy tiếng thôi.”

Nhưng trong mười mấy tiếng này, mỗi một giây một phút đều hành hạ linh hồn anh, lời xé tim anh, khiến cho anh lo lắng thấp thỏm, ăn không vô bất kỳ thứ gì, cũng hoàn toàn không có cách nào nhắm mắt nghỉ ngơi.

khác thường của anh, lại thấy giữa hai chân mày anh lộ ra đường vân tinh tế, cảm thậm chí lộ ra râu đen, cảm giác kỳ quái kia từ từ mở rộng.

Chẳng lẽ anh... Vẫn canh chừng bên cạnh giường cô sao?

Ý nghĩ này khiến cho hô hấp của cô trở nên khó khăn, rõ ràng hiểu được không thể ngây ngốc dệt mơ ước tiếp, cho rằng anh sẽ yêu cô, dùng tình cảm thật với cô, nhưng cô vẫn không cách nào kiềm chế được suy nghĩ của mình, làm một chút mộng ảo viễn vông.

“Em khát không? Có muốn uống nước không?” Đường Liệt hỏi, không đợi cô trả lời đã tự động rót ly nước ấm, đặt miệng ly lại gần miệng cô, định dứt cô uống nước.

“Tôi tự mình làm là được rồi.” Khuôn mặt nhỏ nhắn tái nhợt cuối cùng hiện lên hai vết đỏ hồng nhàn nhạt.

“Há miệng ra.” Anh vốn không để ý đến lời của cô, khê đỡ cổ cô.

Lạc Dĩ Phương không còn hơi sức chống lại, mặc dù nhịp tim vang lên thỉnh thoảng, vẫn ngoan ngoãn hé miệng, để nước ấm từ từ trượt vào trong cổ, làm dịu môi lưỡi.

Cô từ từ uống cạn nước, cảm giác ánh nắng nóng bỏng của người đàn ông vẫn dính trên mặt mình, hại cô không tự chủ được định tránh khỏi thăm dò của anh, không dám mất đối mắt với anh.

Có thứ gì đó lặng lẽ thay đổi sao? Cô nghi ngờ khê nhú chân mày.

Sau khi uống hết nước, Đường Liệt cẩn thận từng ly từng tí đỡ cô nằm xuống, lấy khăn giấy ra lau đôi môi và cằm giúp cô, động tác thành kính dịu dàng.

“Đường Liệt...”

“Hả?”

“Anh, anh không có chuyện gì sao?” Lời này hỏi ra tự nhiên như vậy, cô thật sự bị anh làm cho hồ đồ rồi.

Đường Liệt trầm mặc vài giây, sau khi mở miệng tiếp thì giọng nói nhiều thêm một phần dè dặt, “Tại sao?”

Cô không rõ tình huống chớp mắt mấy cái, đáng vẻ yếu ớt giống như bất cứ lúc nào cũng có thể ngất đi, “Cái gì tại sao?”

“Tại sao muốn nhào tới đỡ đạn thay anh?” Bàn tay của anh chậm rãi vuốt ve gương mặt cô.

Hơi thở Lạc Dĩ Phương không khỏi thêm dày đặc, cắn cắn môi, nhỏ giọng ngập ngừng: “Tôi không biết...”

“Em biết.” Đường Liệt nhẹ nhàng giữ cằm cô, không để cho cô trốn tránh.

Lạc Dĩ Phương hơi không biết làm sao, cô mơ hồ cảm thấy, bí mật giấu trong lòng sẽ bị đào móc ra, điều đó khiến cho cô cực kỳ lo sợ không yên.

“Anh đừng hỏi tôi, tôi thật sự không biết.” Tốt bụng một chút đi, xin không cần vạch trần bí mật trong lòng cô, nếu như tình cảm bộ lộ thẳng ra, kết quả chỉ biết sẽ tổn thương nặng hơn.

Cô yên lặng cầu xin trong lòng, lại nghe thấy anh nói rõ ràng: “Dĩ Phương, trong lòng em hiểu được, đó là bởi vì em còn yêu anh.”

“Không có! Không phải như vậy, tôi, tôi không có...” Khuôn mặt nhỏ nhắn của cô càng thêm tái nhợt, trong đôi mắt đen trắng rõ ràng tràn đầy sợ hãi.

“Em yêu anh.” Anh vô cùng kiên định lặp lại.

“Tôi... Tôi không có...” Cánh môi khẽ run, ngay sau đó một tầng sương đã thấm ướt tầm mắt của cô.

“Em yêu anh.” Giọng của Đường Liệt đã gần như bức bách, đơn giản chỉ muốn cô thẳng thắn thừa nhận tình cảm.

“Anh... Anh... Hu...”

Quá ghê tởm!

Tại sao anh có thể như vậy? Cô không muốn thừa nhận, tại sao không cưỡng ép cô thì không thể?

Tiếng ghen ngào của cô vang hơn, vừa tức vừa thẹn lại tự chán ghét la hét: “Tôi không muốn yêu anh! Tôi không muốn yêu anh! Tôi không muốn, không muốn không muốn -”

“Dĩ Phương!” Lòng của Đường Liệt chấn động, nâng khuôn mặt nhỏ nhắn hoa lệ đầm mưa của cô lên, cúi đầu hôn lên đôi môi mềm mại đáng yêu, thành công che lại lời nói không đúng với lòng mình của cô.

Lạc Dĩ Phương cảm thấy vô cùng khó chịu, tâm ý bị dò xét gần như khiến cho cô không có chỗ dung thân, trong lúc nhất thời quên mất vết thương trên người, không khỏi giãy giụa trong lòng anh.

Vừa gãy gục, quả nhiên một lần nữa kéo đau vết thương, đau đến cô co rúm thân thể lại, nước mắt càng thêm chảy rào rào không ngừng, giống như bị đau đốn và uất ức to lớn.

“Dĩ Phương?!” Đường Liệt giật mình, vội vàng buông ra, khuôn mặt anh tuấn hết sức khẩn trương.

“Thật đau... Hu hu... Anh, anh tránh ra, không được đụng tôi, tránh ra đi... Hu hu...” Gương mặt của cô đỏ rực, mắt cũng đỏ rực, khóc đến giống như một đứa trẻ.

Thấy đáng vẻ kia của cô, trong lòng Đường Liệt hiện ra đau đốn quen thuộc, anh không bỏ ra, ngược lại rút khăn giấy lau nước mắt cho cô, động tác êm ái không thể tin được.

“Ngoan, đừng khóc, xin lỗi, đều là sai lầm của anh, đừng khóc có được không?”

Anh chưa từng nói xin lỗi, cũng chưa từng giống như bây giờ, dùng giọng điệu dịu dàng lại thương tiếc như thế nói chuyện với cô, anh... Anh rốt cuộc muốn như thế nào đây?!

Lạc Dĩ Phương ngẩn ngơ trong lòng, định hung hăng đẩy anh ra, không để cho anh lại làm tổn thương đến mình nữa, nhưng không tự chủ quyền luyến dịu dàng khó có được của anh.

Lòng ngón tay thô ráp ấm áp lướt qua da thịt trắng mịn của cô, mang tới run rẩy nhẹ, cô kinh ngạc nhìn anh, nghe anh nói tiếp: “Khi em bắt đầu nói với di Sương ở trong phòng, anh đã nghe tất cả, em còn nói yêu anh, mặc dù anh hết lần này đến lần khác tổn thương em... Em còn nói yêu anh.”

Trái tim nhảy thình thịch, Lạc Dĩ Phương mắc cỡ đến muốn tìm một cái động để chui vào, ả núp cả đời không muốn gặp lại anh.

Đầu hất lên, cô thẹn quá thành giận khề khề: “VẬY... VẬY bắt đầu từ giờ khắc này, tôi quyết định, tôi... Tôi sẽ không yêu anh nữa, hu... Tôi không yêu anh, vậy được rồi chứ?!”

“Không thể!” Đường Liệt nheo đôi mắt anh tuấn, đáp như đinh chém sắt.

Nếu không phải lo lắng vết thương trên người cô, dùng sức quá mức nhất định sẽ làm đau cô, anh thật sự muốn ôm cô thật chặt, dùng vô số nụ hôn nóng bỏng và vuốt ve mê người, dỗ dành cô thừa nhận tất cả.

“Làm sao anh có thể bá đạo như vậy?! Không yêu anh cũng không được sao?! Anh có thể lấy được thân thể tôi, nhưng tình cảm của tôi do chính tôi khống chế.” Trên thực tế, cô vốn không có cách nào khống chế.

“Anh muốn em yêu anh, hơn nữa, em cũng đúng là yêu anh, bằng không em sẽ không quên mình gần cận nguy hiểm vì anh, sẽ không thừa nhận tình cảm chân chính trong nội tâm với dì Suong ở sau lưng anh.” Ngũ quan tuấn mỹ của Đường Liệt hơi vận vẹo, nói cứng rắn nghiêng lợi.

Cô gái bé nhỏ này náo loạn kỳ cục gì với anh chứ?! Yêu anh thì yêu anh, tình cảm sao nói thu hồi là có thể thu hồi?! Coi anh là đứa trẻ ba tuổi hả?!

Lạc Dĩ Phương bị anh nói lên một “Chứng cứ” rất lớn, gương mặt đỏ lên, cắn cắn môi không biết nói gì cho phải.

Ngực phập phồng kịch liệt, cô hít hít mũi, giọng mũi nặng nề hỏi: “Anh rốt cuộc muốn như thế nào?”

Anh tập trung mà lại sâu sắc nhìn chăm chăm vào cô, giống như đang suy tư một vấn đề vô cùng nghiêm túc.

Ngón tay đỡ nhẹ cằm cô không tự chủ được vuốt ve cánh môi khẽ nhếch của cô, cảm giác hơi thở của cô trở nên nồng đậm, hai hàng chân mày của anh chau lên, lộ ra nụ cười bí ẩn, trầm thấp nói: “Chúng ta kết hôn.”

Hả?!

Cái... Cái gì?!

Bờ môi của anh mấp máy hai cái, rốt cuộc nói ra cái gì?!

“Anh nói, chúng ta kết hôn.”

Thì ra, không phải cô chỉ nghĩ, mà còn theo bản năng hỏi ra nghi ngờ, mà anh cũng lại một lần nữa nhắc lại, giọng nói hơn trăm xuống vô cùng rõ ràng chui vào trong lỗ tai cô.

Một câu rất ngắn, rất đơn giản, lại chấn động cả người cô ngây ngốc, giống như trong nháy mắt hóa thành tượng đá, không thể động đậy.

Bạn đang đọc truyện *Công Cụ Trả Thù Của Ác Ma* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 20: Chương 10.1

Editor: Puck

Lạc Dĩ Phương hoàn toàn không hiểu Đường Liệt đang suy nghĩ gì.

Kết hôn? Cô và anh?!

Anh đang trêu cô, cố ý muốn coi cô là trò cười sao?

Sau khi từ trong hôn mê tỉnh lại, cô ở bệnh viện thêm một tuần lễ, tình trạng khôi phục cũng không tệ lắm, tiếp theo đó bị Đường Liệt đón về trong biệt thự tĩnh dưỡng, cách hai ngày bác sỹ sẽ tới thăm cô một lần, mà dì Suong còn một ngày ba bữa cộng thêm bữa đêm bổ sung thêm giúp cô, nói cô mất máu quá nhiều, nhất định phải chú trọng ăn uống điều dưỡng, mới có thể bù lại toàn bộ nguyên khí đã mất.

Những ngày này, Đường Liệt giống như một miếng kẹo da trâu siêu cấp mạnh mẽ, dính thật chặt vào bên cạnh cô, đuổi như thế nào cũng không đi.

Cô ăn cơm, anh theo ăn chung với cô, không chỉ có như thế, còn dụ dỗ dây dưa muốn cô ăn hết thuốc bỏ dì Suong chuẩn bị vào trong bụng, nhớ tới cách anh “Bức bách” cô ăn đồ, mỗi lần khiến cô mặt đỏ tím đập, thật sự hết cách với anh.

Cô buồn ngủ, anh cũng cùng với cô, có lúc ngồi ở trên ghế sa lon mép giường, có lúc lên giường ôm cô cùng nằm xuống, anh không thử đoạt lấy cô, mà chỉ đơn thuần ôm eo cô, giống như bảo vệ vật quý giá che ở trước ngực.

Cô nằm mệt mỏi, muốn đi ra ngoài sân ngồi một chút, phơi ánh nắng mặt trời khó có lối ra được, anh cũng không bỏ qua cho cô, thường kêu dì Suong chuẩn bị xong trà nóng và điểm tâm, sau đó tự mình ôm cô tới, cẩn thận từng ly từng tí đặt trên ghế mềm mại thoải mái, nếu không nữa thì, dứt khoát ngồi trên đùi anh, để cho anh ôm vào trong ngực.

Ác liệt hơn chính là, cô tắm mỗi ngày, anh cũng mặt dày mày dạn theo sát vào trong phòng tắm, hại cô xấu hổ, chống cự hết lần này đến lần khác lại không thể có chút tác dụng nào với anh...

Lúc này, cửa phòng tắm bị đẩy ra, Đường Liệt ôm Lạc Dĩ Phương mới vừa tắm xong, cả người tỏa ra mùi hương thanh nhã ra ngoài.

Giọt nước trên người cô đã lau không còn, bọc trong một cái áo choàng tắm lớn, lộ ra da thịt non mềm dưới cổ và hai bắp chân trắng thanh tú.

Đường Liệt để cô ngồi trên giường lớn, cầm áo ngủ đã sớm chuẩn bị sẵn định thay cho cô, khuôn mặt nhỏ nhắn của cô ửng đỏ, một tay kéo vạt trước áo choàng tắm, trong mắt đẹp lộ ra ai oán.

“Tự tôi thay, anh, anh vẫn là người bận rộn, không cần cứ đứng lý ở đây!” Cô đã sắp không thể chịu nổi “Phục vụ cận thân” mấy ngày liên tiếp của anh nữa.

Mây rậm của Đường Liệt giật giật, vẫn không thay đổi nói: “Dưới anh có người quản lý khác giúp một tay, chuyện của công ty không cần anh phí tâm, anh chính là muốn đứng lý ở đây, nơi nào cũng không muốn đi.”

“Anh, anh...” A! Nói cũng uống công! Hai gò má của Lạc Dĩ Phương phồng lên.

“Thay áo ngủ mới có thể từ từ nằm nghỉ ngơi.” Anh ra tay cởi áo choàng tắm cho cô.

“Hả?! Không cần, tự tôi làm, anh, anh đừng tới đây -” Cô tránh né, áo choàng tắm vẫn bị anh thoải mái cởi ra, lộ ra mảng lớn cánh xuân, hai tay nhỏ bé của cô đông che tây giấu, xảy ra tình huống giống như trong phòng tắm vừa rồi như đúc.

Động tác của Đường Liệt nhanh chóng, sợ cô cảm lạnh, lập tức mặc cho cô bộ đồ ngủ mềm mại giữ ấm.

Gương mặt của Lạc Dĩ Phương có thể dùng lửa nóng hình dung, khi bàn tay anh trượt xuống, lập tức trốn vào trong chăn, còn cố ý quay mặt đi không nhìn anh.

Người ghé thăm, cũng chỉ biết bắt nạt cô mà thôi. Cô quyết định không nói một lời với anh, cho dù anh vẫn cứ đứng mãi bên giường không đi, cô cũng không nói với anh một lời.

Thấy cô giận dỗi cong đôi môi đỏ mọng lên, Đường Liệt không nhịn được nghiêng người qua, nặng nề mỗ hôn lên điểm đỏ thắm đáng yêu này, hôn đến cô tròn to mắt nhìn anh.

“Anh -” Lạc Dĩ Phương nhếch môi định mắng người, trong lúc nhất thời lại không tìm được “Câu hay”.

“Anh như thế nào?”

Đúng! Cô không nói với anh! Hừ nhẹ một tiếng, khuôn mặt nhỏ nhắn dõng dạc đi chỗ khác.

Đường Liệt thông thả ung dung mở miệng, “Có chuyện có lẽ em sẽ có hứng thú biết. Lạc Khánh Đào sau khi trải qua thẩm vấn và phân tích, đã bị đưa vào khoa tâm thần điều trị và quan sát thời gian dài.”

“Hả?!” Lạc Dĩ Phương nhanh chóng quay lại, nhìn thẳng vào anh.

Hơi mím môi, trong lòng cô gãy giữa một chút, vẫn thỏa hiệp.

“Ông ấy... Tình trạng của ông ấy rất tệ sao?”

Mặc dù mình bị đuổi khỏi nhà họ Lạc, mặc dù Lạc Khánh Đào đối xử với mẹ con cô không tốt, nhưng bản tính của cô là ôn hòa và trọng tình cảm, vẫn không có cách nào lạnh lùng đối diện với những chuyện này.

Đường Liệt trầm ngâm mấy giây mới trả lời: “Sẽ không có chuyện gì, em vẫn nên lo lắng cho chính em thì tốt hơn, ân oán giữa anh và ông ấy một bút xóa bỏ rồi.”

Nghe vậy, trái tim Lạc Dĩ Phương thỉnh thoảng hai tiếng, cô chớp mắt một cái cũng không chớp nhìn chăm chăm vào Đường Liệt, giống như cảm giác không thể tin được.

“Tại sao...” Cô yếu ớt hỏi.

Ánh mắt của anh trầm xuống, “Không vì tại sao, đột nhiên không có chút sức lực nào, chỉ đơn giản như vậy. Huống chi, anh đã đánh trúng ông ấy đủ hoàn toàn.”

Lạc Dĩ Phương cắn môi theo bản năng, suy nghĩ lời của anh, cảm thấy vui mừng nhàn nhạt với quyết định của anh, cũng cảm thấy ưu thương nhàn nhạt với tình huống giữa mình và anh.

Cô thật sự không đoán ra tim của anh!

Bây giờ, anh bỏ qua cho cha một ngựa, trước lại còn cầu hôn cô khi ở trong bệnh viện, hoàn toàn không để ý tới câu trả lời của cô, đã quyết định phiến diện chờ thân thể của cô chuyển biến tốt, hai người sẽ phải cử hành hôn lễ.

Anh nhất định phải bá đạo lại quý dị như vậy sao?

Trong lúc bất chợt, trọng lượng của Đường Liệt lại đè xuống, một lần nữa hôn môi cô.

Nhưng nụ hôn lần này hoàn toàn khác hôn vừa rồi, anh cố định mặt cô, không để cho cô có cơ hội né tránh, đôi môi in trên môi cô, lấy kiên nhẫn vô cùng đồ dành, mút, vuốt ve, muốn cho cô khẽ mở môi thơm, cho anh tiến thêm một bước thăm dò.

“Ừm...” Lạc Dĩ Phương choáng váng không thôi, tiếng rên khe khẽ bật ra nơi cổ họng, cũng khiến cho môi lưỡi của anh thuận lợi chui vào, triển miên với cái lưỡi thơm của cô.

“Dĩ Phương... Dĩ Phương...” Anh thở dài, đôi tay tham lam luôn vào trong chăn, vuốt ve thân thể uyển chuyển của cô, lưu lại bên hông, lại chậm rãi luôn vào trong áo ngủ, vuốt ve ngực mềm nhũn của cô.

“Anh, anh đáng ghét... Tôi không muốn, đừng... Ghét...” Lạc Dĩ Phương giãy giụa thân thể, chân mày xinh đẹp cau lên, sắc màu hai má càng ngày càng đỏ, nhiệt độ cũng càng lúc càng cao.

“Đúng, anh rất đáng ghét.” Đường Liệt thoải mái thừa nhận, cũng hào phóng hưởng thụ vui thích do trêu chọc thân thể mềm mại của cô mang tới, môi nóng liếm môi mềm của cô, khàn khàn nói: “Anh đây sao đáng ghét, động một chút lại bắt nạt em, em vẫn còn yêu anh, yêu không thể tự kiềm chế, đúng không?”

“Không đúng, tôi mới không có...”

“Cô gái thích nói dối, đây là em tự chuốc lấy phiền, không cho em chút trừng phạt, chắc em sẽ không hiểu được thành thực là đức tính tốt.”

“Anh định làm gì?” Sợ hãi lập tức níu lấy trái tim, mắt đẹp trong trẻo nhìn gương mặt quá anh tuấn của người đàn ông, bị nụ cười xấu xa lại mê người này của anh đầu độc.

“Em nói đi?” Anh không trả lời mà hỏi lại, đột nhiên một phát vén chăn lông lên, thân thể cường tráng hoàn toàn phủ lên thân thể mềm mại của cô, không chế sức lực phù hợp không hoàn toàn đè lên cô.

“Tôi là bệnh nhân, anh, anh đứng lên đi!” Đôi tay Lạc Dĩ Phương chống lên ngực anh, vốn định đẩy anh ra, nhưng cơ ngực phải nam dưới lòng bàn tay bên trái như thế, co cảm nhận được ngực trái mạnh mẽ nảy lên và âm áp của anh, hô hấp lại loạn theo rồi.

“Nói em yêu anh.” Đường Liệt dùng chóp mũi chà nhẹ lên mặt và cổ ngọc của cô, còn không ngừng đi xuống, cắn vạt áo ngủ phía trước của cô, hôn da thịt tốt đẹp nhiều hơn.

“Hừ... Đừng...” Cô phát ra tiếng kêu như mèo con, tay nhỏ bé thu lại định kéo lấy áo ngủ, lại bị hai bàn tay to của anh chia ra cầm, đặt trên giường lớn.

Anh xem xét kỹ lưỡng tình trạng khôi phục vết thương của cô, khẽ mím môi, “Dĩ Phương.. Em đã có thể làm những chuyện yêu kia cùng anh.”

Anh đưa môi hôn yêu thương lên vết thương của cô, chiếu xuống vô số nụ hôn ngọt ngào lên vết thương màu hồng của cô, giống như làm thế, vết thương của cô sẽ biến mất sau một giây không thấy gì nữa, để cho cô nhanh chóng khôi phục khỏe mạnh.

“Đường Liệt... Anh, anh chọc tôi thật nhột, ghét...”

Anh cười thật khẽ, nhân cơ hội cởi áo ngủ của cô ra, khiến thân thể xinh đẹp lóng lánh hiện ra ngay trước mắt.

“Nói em yêu anh. Dĩ Phương, anh muốn em nói.” Anh giữ chặt hai cổ tay cô, thu một tay lại vuốt ve bộ ngực đầy đặn của cô, hưởng thụ cảm xúc đầy đặn này, cũng mang đến khoái cảm run rẩy cho cô.

Bạn đang đọc truyện *Công Cụ Trả Thù Của Ác Ma* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 21: Chương 10.2

Editor: Puck

“Tôi ừm... Tôi không... Hm a a...” Phù nhận vừa định nặn ra môi, cô đột nhiên kêu nhỏ một tiếng, bởi vì ngón tay của người đàn ông bóp về nụ hoa cô, dùng kén cứng rắn xù xì trên ngón tay bắt nạt mềm mại của cô.

“Em chính là muốn chọc giận anh mới mở lòng sao?” Hơi thở của Đường Liệt nặng nề.

“Anh tránh ra... Ừ ừm... A...” Gương mặt của Lạc Dĩ Phương đỏ bừng rực, cũng sắp bốc lên khói trắng rồi, thân thể mềm mại giãy giụa như con rắn dưới sự tra tấn giày vò ngọt ngào của anh.

“Nói em yêu anh.” Anh chính là không buộc cô nói thật thì không thể.

“Hu hu...”

Ánh mắt của Đường Liệt dần sâu, bàn tay thông thả ung dung dõng dạc xuống dưới, trượt vào trong đùi cô, bắt đầu tiến hành một “Tra tấn khốc liệt” khác.

Ngón tay dài tìm được viên trân châu cực kỳ nhạy cảm trong rừng rậm mê người của phái nữ, chậm rãi ma sát qua lại, trêu chọc, vuốt khẽ...

“Hmm a a -” Cả người Lạc Dĩ Phương giống như có dòng điện xuyên qua, trong giây lát ưỡn người, cô theo bản năng định khép hai chân lại, nhưng cánh tay cường tráng của anh lại chen lấn đi vào, không để cho cô như ý nguyện.

Hành hạ còn chưa kết thúc, Đường Liệt dứt khoát dùng bắp đùi đẩy hai đầu gối của cô ra.

Anh nửa quỳ ở giữa hai chân cô, vừa đùa bỡn hạt châu của cô, quỳ rũ ra dịch xuân triều trong suốt, vừa dùng ngón giữa chậm rãi thăm dò vào trong con đường mật ngọt đầy đặn phần hồng này, chôn chặt trong lối vào âm áp chặt chẽ bừa bãi trêu đùa, xoay tròn.

“Liệt! A, a a -” Thật khổ sở, bởi vì khát vọng lấy được nhiều hơn mà cảm giác vô cùng khổ sở, Lạc Dĩ Phương bấu víu lấy cánh tay trắng kiện bắt đầu dút vào của anh, da thịt toàn thân hiện lên màu đỏ hồng, cực kỳ bất lực.

Đường Liệt cười một tiếng quý dī, phun hơi thở bên tai nhạy cảm của cô, “Muốn không? Dĩ Phương, anh có thể cho em nhiều hơn, khiến em lấy được tất cả, nhưng anh muốn tận tai nghe em nói, nói em yêu anh, yêu đến không thể tự kiềm chế.”

“Hu hu...” Anh thật xấu, thật xấu xa...

Tại sao có thể ép buộc cô như vậy?!

“Thật sự không nói? Vậy... Anh không cho em.”

Ngón tay dài rút ra khỏi lối vào ướt át, trong nháy mắt Lạc Dĩ Phương cảm thấy trống không đáng sợ, đáng sợ hơn khát vọng vừa rồi, như muốn đẩy cả người cô vào vực sâu vạn trượng, vừa giống như cứng rắn xé nát người cô, để cho cô run lấy bầy trong rét lạnh vô biên vô hạn.

“Hu hu hu...” Cô nhăn khuôn mặt nhỏ nhắn đỏ bừng khóc đến thật đau lòng, cảm thấy vô cùng uất ức và khổ sở, “Anh anh... Hu hu...”

Cô thở không thông suốt mức nờ, rất tổn sức mới thốt ra được lời nói đáng thương.

“Anh lại không yêu tôi... Hu hu hu... Tại sao phải, nhất định ép buộc người ta nói yêu anh? Hu... Cứ coi như tôi yêu anh, vậy... Đó cũng là chuyện của chính tôi, tôi không muốn nói cho anh, tôi mới không cần nói, tôi, tôi... Hu hu... Tôi không muốn đề ý đến anh...”

Mây rậm của Đường Liệt đột nhiên vênh thật cao, nhìn cô khóc đến đau lòng như vậy, đau đớn quen thuộc lan tràn ra bên ngực trái, không cách nào kiềm chế.

“Nếu như anh yêu em?” Anh lau nước mắt vì cô, muốn ánh mắt cô nhìn thẳng vào anh, “Em có bằng lòng thừa nhận trong lòng có anh không, vẫn luôn yêu anh không?”

Lạc Dĩ Phương cho rằng mình nghe nhầm, nhưng mà... Nếu như cô không nghe nhầm? Anh vừa mới hỏi cô cái gì?!

“Anh... Anh nói cái gì... Tôi không nghe rõ...” Nước mắt vẫn còn vương trên gò má đầy đặn của cô, ánh mắt của cô lại mê mê man man, hơi nước vẫn nhuộm trong tròng mắt lóe ra tia lửa hy vọng.

Đường Liệt nheo tròng mắt tuần tú của mình cẩn thận nhìn cô chăm chăm, lại một lần nữa trịnh trọng hỏi: “Anh nói, nếu như anh nói anh yêu em, em có thể thoải mái thừa nhận yêu anh không?”

Nước mắt quên rơi, trái tim Lạc Dĩ Phương vang lớn thành thịch, một lúc lâu sau mới bể tan tành khàn khàn hỏi: “Như vậy... Anh, anh yêu em sao?”

Tròng mắt Đường Liệt híp lại thành đường thẳng, thậm chí ngay cả chân mày cũng nhíu lên, bình tĩnh nói: “Em không biết anh yêu em sao?”

“Hả?!”

“Hả cái gì?!” Anh nhìn cô chăm chăm, “Ngày đó ở bệnh viện anh cầu hôn em, nói chờ vết thương của em lành, chúng ta sẽ phải nhanh chóng cử hành hôn lễ, anh làm như vậy, em còn không hiểu được tâm ý của anh sao?!”

“Cái... Tâm ý gì...” Cô ngây ngô hỏi.

“Ngu ngốc! Đương nhiên là anh yêu em. Anh yêu em, cho nên mới muốn kết hôn với em, nếu anh không yêu em, việc gì ở không đi gây sự, cố gắng kéo em vào lễ đường?!” Anh giống như bị tức giận rồi.

“Hu... Anh không nói, làm sao em biết được?” Nước mắt ngưng tụ lại bắt đầu tràn ra, chỉ có điều lần này vì cực vui mà khóc.

Trời ơi! Anh nói anh yêu cô! Anh yêu cô!

Lạc Dĩ Phương cảm thấy tất cả giống như mộng, trong lòng đốt lửa rừng rực, cô thở dài một tiếng, cả người đột nhiên nhào vào trong ngực anh, hai tay giữ chặt gáy anh.

“Anh đáng ghét! Quá ghê tởm! Trong lòng anh rõ ràng đã yêu em, cô tình không nói, làm sao em biết được! Hu hu hu.. Người xấu mà...”

Khiến cho lòng của cô cứ treo trên không trung như vậy, trước không thấy bến, sau không thấy bờ, chỉ có thể không ngừng suy đoán tâm tư của anh. Anh thật sự quá xấu, thật xấu, nhưng mà... Cô chính là không cách nào không chế được mà đi yêu người rất xấu này.

Đường Liệt ôm lấy thân thể mềm mại của cô, giọng nói khàn khàn: “Đúng, anh xấu, em có yêu hay không?”

“Hu... Anh, anh biết rõ ràng, sau khi em yêu anh vẫn không có cách nào thu lại tình cảm, cho dù anh bắt nạt em, gạt em, em vẫn yêu anh...”

Ai bảo cô không có tiền đồ lại cố chấp như vậy, một khi bỏ ra tình cảm, cả người rơi vào trong vòng tình anh bầy ra, giống như không giẫy thoát được.

Lạc Dĩ Phương vòng tay chặt lại, ôm anh càng chặt hơn, luôn miệng khẽ kêu: “Liệt, em yêu anh, em yêu anh, em yêu anh, em yêu anh -”

Lấy được đáp án vô cùng hài lòng, người đàn ông dễ dàng tìm môi cô, mở to miệng mút thật sâu đẹp đẽ của cô, chiếm đoạt ngọt ngào của cô.

“Dĩ Phương, anh muốn khiến em bốc cháy lên, thiêu đốt vì anh, anh muốn em khát vọng anh giống như anh khát vọng em, khiến em mê say dưới người anh, điên cuồng...”

“Liệt...” Cô than nhẹ, quần quýt môi lưỡi với anh, xâm nhập vào trong miệng nhau, chơi trò chơi đuổi bắt.

Hình như không cảm thấy một chút đau đớn chỗ vết thương sau vai, bởi vì cô toàn tâm yêu say đắm anh, từng tế bào đều đang ở đây reo hò muốn anh lấp đầy, phong phú.

“Yêu em, Liệt... Em muốn anh yêu em, dùng sức ôm chặt em, van cầu anh...”

Ánh mắt Lạc Dĩ Phương lúng liếng, tứ chi cọ xát anh, dây dưa anh, trêu chọc khiến Đường Liệt thở gấp không dứt, khó nắm giữ.

Anh nhanh chóng đứng dậy cởi quần áo xuống, trở lại một lần nữa bên cạnh cô, đầu tiên cho cô một nụ hôn sâu vừa nóng vừa dài, hôn cô đến toàn thân mềm nhũn.

Rồi sau đó, vạch rộng đôi thân thon dài của cô ra, khiến lửa nóng phái nam đã sớm ngao nghễ ngóc lên dính vào mặt triều tron trượt giữa đùi cô.

“Ừ hừ... Liệt...” Cô đang khát vọng, đang mong đợi.

“Anh yêu em” Phun ra lời yêu thương đẹp đẽ, móng anh trầm xuống, lực lượng mãnh liệt rướn vào trong cơ thể cô, trong nháy mắt phong phú cô.

“Hmm a a -” Tư vị này quá mất hồn, quá tuyệt vời, hai tay Lạc Dĩ Phương bầu chặt lấy anh, nâng eo lên đón nhận anh xâm nhập, thở hồng hộc lắm lắm, “Liệt, anh thật khỏe mạnh, nóng quá... A a...”

Anh tích cực rung động, chôn trong nhẫn nhụi vào căng chặt của cô có tình làm bậy, để cho chỗ mẫn cảm nhất của hai người hung hăng, ma sát hết lần này đến lần khác, đưa tới hòa hoãn như lửa cháy lan ra đồng cỏ, thiêu đốt lẫn nhau.

“Anh không muốn buông tha em, Dĩ Phương... Anh muốn em, em hoàn toàn, em là của anh, ai cũng không thể giành được, vĩnh viễn chỉ có thể thuộc về anh.” Anh nói bá đạo lại điên cuồng, kịch liệt đoạt lấy khiến cô gái nhỏ phía dưới không ngừng nức nở.

“Liệt... A, a a... Hmm a a...”

“Anh ở đây, ở bên trong em, đoạt lấy em thật sâu, cũng bị em bao lấy thật chặt, Dĩ Phương... Em cảm thấy sao? Chính anh đang yêu em, hết lần này đến lần khác yêu em...”

“Hu...”

Cô dĩ nhiên cảm thấy, Lạc Dĩ Phương vừa khóc lại vừa kêu, một bộ phận của anh biến thành bàn ủi cứng rắn, lưu lại dấu ấn tình yêu không thể phai mờ ở sâu trong cơ thể cô.

Đúng, cô thuộc về người đàn ông này, yêu anh, lại đang được anh yêu, còn có tình huống nào có thể gọi là “Hạnh phúc” hơn tình huống này sao?

“Em yêu anh...” Cô say mê khao khát, thừa nhận luồng sóng mạnh mẽ nhiệt tình, hướng thụ anh cho vô cùng đầy đủ.

Trống rỗng của cô được anh xua đuổi đi.

Cả người của cô bởi vì được anh cho cảm thấy phong phú trước nay chưa từng có.

Cô yêu anh, cũng nhận được tình yêu của anh.

Anh yêu cô, lấy dịu dàng chứng minh tất cả.

Cô nghĩ, nếu anh bằng lòng mua một bó hoa hồng xinh đẹp tặng cho cô, lại cầu hôn một lần nữa, cô nghĩ một chút sẽ gật đầu, sau đó thật vui vẻ gả cho anh, làm bà xã thân thiết cả đời anh..

--- -----oO-----

Bạn đang đọc truyện *Công Cụ Trả Thù Của Ác Ma* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.